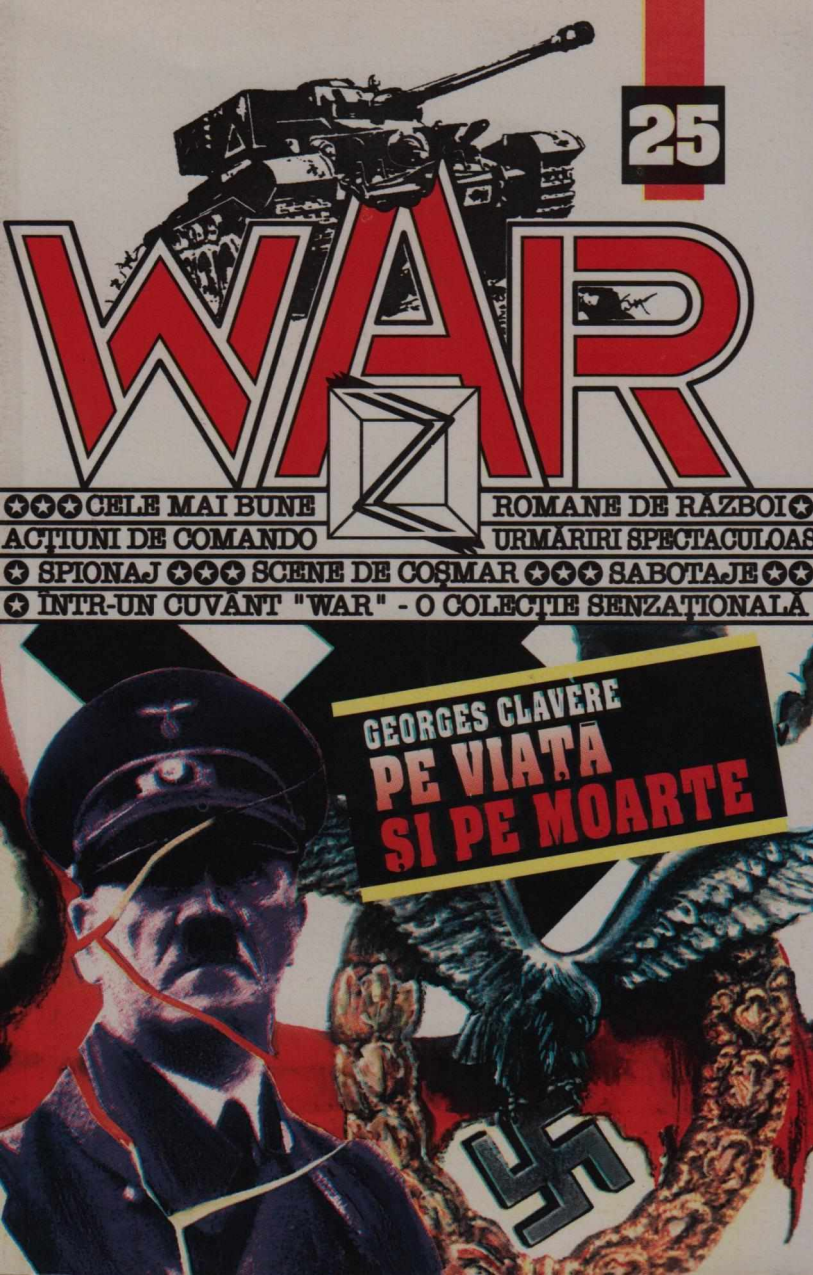
25
WAR
CELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI
ACȚIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOASE
SPIONAJ SCENE DE COȘMAR SABOTAJE
ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECȚIE SENZAȚIONALĂ
GEORGES CLAVÈRE
PE VIAȚĂ
ȘI PE MOARTE

WAR

EDITURA Z
Str. Siret 15 A
Sector 1, București
Tel. 666.52.98
Tel-Fax 311.05.62

Georges Clavère
Pour la „Petite terre"
Édition Fleuve Noir, Paris, 1973

GEORGES CLAVÈRE
PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Traducere de PAVEL POPESCU

București, 1995

EDITURA

Editor : ZAMFIR M. RUSU
Coperta : GH. BALTOC

I.S.B.N. 973-9127-16-9

Capitolul 1

ŞEDINŢĂ LA KREMLIN

Pe 24 ianuarie 1943, conducătorul suprem al Uniunii Sovietice, mareşalul I.V. Stalin a convocat într-una din sălile subterane ale Kremlinului pe toţi generalii comandanţi de fronturi din sectorul Sud, din Caucazul de Nord şi din Transcaucazia, precum şi pe amiralul, comandant al flotei Mării Negre.

Pe unul dintre pereţi se află o uriaşă hartă de stat-major înfăţişând o parte din Marea Neagră, zona de coastă, Caucazul şi stepa Kubanului.

Ţepeni în vestoanele lor închise până la gât, generalii şi amiralul se întrebau care ar putea fi obiectul acestei convocări care-i silise să-şi abandoneze trupele angajate în operaţiuni şi să vină tocmai la Moscova. Încercau să pară degajaţi, dar în realitate, erau cu inima cât un purice, fiindcă, dacă Stalin era zgârcit cu laudele, era deosebit de darnic cu imputările, imputări care se terminau lesne cu o degradare, dacă nu cumva cu o Curte Marţială, iar aceasta condamna invariabil pe cei care compăreau în faţa ei.

Contrar obiceiului, discursul genialului „părinte al popoarelor" a debutat oarecum domol — la Stalingrad se conturase o victorie care, probabil, avea să aibă o influenţă decisivă asupra desfăşurării întregului război — dar pe măsură ce vorbea, debitul sporea, tonul devenea tot mai sacadat, mai abrupt,

era clar că începea să se înfurie. După părerea lui, generalii se dovediseră incapabili să exploateze succesul de la Stalingrad, să-l transforme într-o victorie totală cu consecinţe, dacă nu incalculabile, în orice caz, considerabile.

Dacă e adevărat că Armata a VI-a germană fusese prinsă într-o capcană din care nu mai putea ieşi, cele douăzeci de divizii nemţeşti care evoluau între Don şi Volga, cu alte cuvinte, întreaga aripă sudică a dispozitivului inamic, încă beneficiau de întreaga lor libertate de acţiune.

— Trupele frontului din Caucaz nu şi-au îndeplinit misiunea ! urla Stalin. Nici măcar n-au atins Tihoreţkul !

Frunţile generalilor, ale celor care comandau în Caucazul de Nord mai ales, se plecară, obrajii li se împurpurară.

— Nici cele de pe frontul de Sud nu au atins obiectivele care le-au fost fixate ! continuă el, uitându-se ţintă la generalii care-şi mai ţineau fruntea sus şi nu deveniseră stacojii la faţă.

Se lăsă o tăcere în care s-ar fi auzit şi zborul unei muşte — dacă aşa ceva ar fi putut pătrunde în buncărul subteran — o tăcere pe care n-a întrerupt-o glasul nici unuia dintre cei vizaţi de atotputernicul stăpân, fiecare ştiind că orice discuţie e perfect inutilă : Stalin a zis că sunt vinovaţi ? Înseamnă că aşa e, chiar dacă n-au nimic să-şi reproşeze...

În rapoartele lor, explicaseră cu toţii cum, şi pentru ce marea operaţie menită să ducă la încercuirea Grupului de armate A eşuase, dar la ce bun ? Dacă Stalin a decis că operaţiunea trebuie să izbutească, ea *trebuia* să izbutească şi dacă nu se întâmplase

așa, vina era numai și numai a acelora care stăteau acum cu nasurile în jos, jalnici la vedere !

Într-o tăcere apăsătoare, Stalin își continuă discursul :

— Știm ce urmăresc naziștii ! răcni el. Vor să retragă o parte din trupele pe care le au în Caucaz și să nu lase decât Armata a XVII-lea în peninsula Taman. E clar că asta vor, după cum e clar că voi le-ați lăsat trecerea liberă !

Alături de el, generalul Antonov, adjunctul șefului Marelui Stat Major, aproba dând din cap... N-avea nimic de pierdut, treaba lui era să transmită și să explice, nu să aplice, hotărârile marelui șef.

— Ce spun rapoartele dumitale, general Antonov, despre intențiile inamicului ? întrebă Stalin.

— Serviciile noastre secrete afirmă că Înaltul Comandament german intenționează să reia ofensiva în direcția terenurilor noastre petrolifere o dată cu începutul verii. Armata a XVII-a și Armata I blindată se mențin în zonă strict în acest scop.

Clar și concis. Exact ce aștepta și Stalin.

— Ați auzit ? se răți stăpânul Rusiei. Hitler ne oferă o nouă ocazie să-l nimicim ? De data asta însă, tună el, fiecare trebuie să-și facă datoria ! Nu se va admite nici o scuză ! Fiecare își va îndeplini misiunea, punct cu punct, *indiferent de ce s-ar putea întâmpla !* S-a înțeles ?

Au înțeles cu toții : chiar dacă ordinele pe care le vor primi se vor dovedi irealizabile, urmează ca ei să procedeze în așa fel încât să pară convinși că pot fi înfăptuite... Ce va costa treaba asta în vieți omenești, nu mai prezenta importanță... Nimeni nu-și putea îngădui să-l contrazică pe atotputernicul stăpân, chiar și în numele salvării unor vieți omenești...

Proţăpit în faţa hărţii, cu picioarele uşor desfăcute şi cu o riglă în mână, Stalin şi-a oferit o clipă de răgaz, ca să-şi tragă sufletul, apoi a continuat :

— General Petrov !

Comandantul Grupului de armate al Mării Nordului înţepeni într-o impecabilă poziţie de drepţi.

— Cu Armatele a XVIII-a şi a XX-a înaintezi de la Maikop la Krasnodar, ocupi toate podurile şi vadurile peste râul Kuban şi continui spre vest, în lungul cursului de apă, în direcţia peninsulei Taman.

Rigla descrise pe hartă un arc de cerc care, pe teren, reprezenta între două sute cincizeci şi trei sute de kilometri.

Chipul generalului Petrov se întunecă. Deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Ce rost avea să discute, când tot nu slujea la nimic ?

— Concomitent, continuă Stalin, Novorosiiskul trebuie recucerit printr-o manevră de încercuire !

De data asta, generalul Petrov deschise gura cu intenţia fermă de a-şi spune cuvântul. Ce uşor e s-o faci pe strategul pe hartă !... La ce mai serviseră atunci toate rapoartele pe care le înaintase şi în care semnala insuficienţa forţelor de care dispunea pentru operaţiuni de mare anvergură ? Nu se dorea să se ţină cont de ele ? Ei bine, vor fi nevoiţi s-o facă !

— Eu..., dădu el să înceapă.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, îl întrerupse Stalin. Consideri că nu dispui de suficiente tancuri şi artilerie pentru misiunea pe care urmează s-o execuţi, nu-i aşa ?

Răspunsul îi veni sub forma unui mormăit nedesluşit.

— Ei bine, m-am gândit şi la acest aspect, fiindcă eu nu las nimic la voia întâmplării ! Nu vei acţiona

de unul singur ; Flota Mării Negre va debarca în spatele liniilor inamice un puternic desant format din pușcași-marini și unități ale armatei de uscat. Noaptea, beneficiind de elementul surpriză. Apărarea de coastă va fi strivită de bombardamentul naval și de atacul desantului. Va fi construit un solid cap de pod în care voi transfera brigăzi de blindate ; străpungerea se va face pe direcția Volcie Vorota unde se vor afla trupele dumitale care vor ataca Novorosiiskul pe la nord.

Din nou generalul Petrov deschise gura, dar o închise la loc, înghițindu-și cu greu saliva. Slaviansk-Novorosiisk ! Altă sută de kilometri de parcurs, luptând împotriva unor trupe călite în foc și bine înarmate... N-o să semene deloc a plimbare de agrement !

Stalin însă nu isprăvise :

— Odată încheiată operațiunea Novorosiisk, totalitatea forțelor noastre se va deplasa spre nord-est pentru a face joncțiune cu cele din Kuban și a izola, astfel, complet Armata XVII-a germană din peninsula Taman.

Cu priviri ușor buimace, generalii și amiralul priveau harta.

O operațiune amfibie !... Halal strategie ! Nici armata de uscat, nici forțele navale nu aveau experiența unor asemenea acțiuni. Nici măcar nu fuseseră executate vreodată exerciții de debarcare !

Cu toții, se gândeau la cele petrecute cu numai câteva luni în urmă, la Dieppe, unde comandouri canadiene, special antrenate, eșuaseră lamentabil în ciuda remarcabilului lor curaj și a impetuozității de care dăduseră dovadă.

O operaţiune amfibie ? Nu se putea termina decât printr-o catastrofă, a cărei răspundere n-o va purta cel ce o iniţiase, fără să înţeleagă pericolele la care îşi expunea trupele, ci un oarecare executant, chit că făcuse tot ce-i stătea în putinţă, deşi îi era clar că nu va putea reuşi...

Stalin surâdea, vizibil încântat de sine-însuşi.

Pentru el, cazul era închis. Patru sute de mii de soldaţi germani, treizeci de mii de vehicule cu motor, cam tot atâtea hipomobile, vreo sută de mii de cai, două-trei mii de guri de foc de artilerie se şi aflau prinse în capcană !

Stalingradul era o mare victorie ? Ei bine, operaţiunea din peninsula Taman va fi una şi mai strălucită. Va fi o victorie datorată geniului conducătorului Uniunii Sovietice, Iosif Stalin, neasemuitul strateg, singurul care a fost în stare să conceapă şi să realizeze o asemenea operaţiune amfibie !

Vedea, de pe acum, interminabilele coloane de prizonieri nemţi, târându-se prin imensitatea stepei, învinşi şi umiliţi... Privea, triumfător, uriaşele parcuri de camioane blindate, piese de artilerie, stivele de material de captură, dovezi palpabile ale acestei biruinţe şi a infailibilităţii geniului său ! Numai un strateg ca el putea fi în stare să pună pe picioare asemenea operaţiune ! Era acum rândul generalilor s-o concretizeze, s-o ducă la bun sfârşit şi vai de aceia care nu vor urma şi îndeplini planul, punct cu punct !

La rândul său, deşi îşi lăsase pleoapele în jos, generalul Petrov nu vedea decât cadavre, nenumărate cadavre în uniforme kaki, oameni care vor muri de pomană, numai şi numai ca să execute un ordin pe care nimeni nu-l putea discuta...

Cu ochii fixați pe albastrul care însemna pe hartă marea, amiralul se întreba câți dintre cei pe care îi va transporta-vor mai fi în viață în ziua următoare debarcării ?

Din câte știa, anumite porțiuni de coastă erau slab apărate în multe locuri, de unități românești care se întrebau ce caută ele acolo. Cine știe ?... Poate că vor izbuti, totuși, să creeze un cap de pod ? Dacă da, măcar el unul va scăpa de urletele și imprecațiunile lui Stalin !

Capitolul II

DESANTUL MARIN E GATA

La 24 ianuarie 1943, pușcașul marin Otar Teretin se găsea în cantonament nu departe de micul port Suhumi, pe fâșia aceea de pământ care merge de-a lungul litoralului Mării Negre, dominată de masivul Caucaz.

Unitatea era la odihnă, după ce dusese lupte grele pe coastele sudice ale masivului, de la Elbruz la Tuapse, împingând, încetul cu încetul, îndărăt trupele germane care separaseră Georgia, Armenia și Azerbaigeanul de restul Uniunii Sovietice, ajungând până aproape de Batum și de petrolul de acolo.

Pușcașii marini nu jucaseră niciodată rolul vânătorilor de munte, dar nevoia învață pe cărăuș și, de câte ori privea stâncile abrupte, Otar nu se putea împiedica să retrăiască tot coșmarul ultimelor luni... se revedea pe sine escaladând sub focul inamic, pante ce ar fi pus la grea încercare alpiniști de meserie, agățându-se cu energia disperării de câte o creastă până când cei care o ocupau se vedeau nevoiți să bată în retragere, rostogolindu-se pe grohotișuri ametitoare în căutarea unui adăpost cât de precar, ca apoi să înceapă cățăratul în direcția unei alte creste ca să silească, din nou, inamicul să abandoneze poziția.

Lupta a fost cu atât mai dură, cu cât nemții dispuneau de adevărați vânători de munte, oameni de-

prinși cu terenurile astea haotice și contorsionate, echipați și înarmați pentru genul acesta de luptă, în vreme ce ei, pușcașii marini, nu erau nici obișnuiți cu asemenea teren și nici nu posedau armamentul și echipamentul potrivite.

Pentru moment, totul se terminase. Trebuiau completate efectivele, reechipați și reînarmați oamenii, instruiți noii veniți și pușcașii marini se simțeau din nou în largul lor, aproape de navele care, mâine poate, îi vor transporta spre alte teatre de operațiuni.

Sudul Caucazului continua să fie izolat de restul Rusiei, dar aprovizionările și completările soseau în peninsulă venind pe Marea Caspică. Aprovizionările și completările, dar nu și corespondența și iată că se împlinea anul de când Otar Teterin nu mai primise nici cel mai mic răvaș nici de la mama lui, care locuia la Moscova, nici de la frate, caporalul Feodor Teterin, care la începutul invaziei hitleriste se găsea în garnizoană la Brest-Litovsk și despre care Otar nu știa dacă mai trăiește, ori a murit...

Dar, în ciuda lipsei de vești de la familie, în ciuda antrenamentelor intensive la care erau supuși, deopotrivă, și veteranii Caucazului și „bobocii" veniți cu completările, Otar Teterin se simțea fericit pe țărmurile Mării Negre, căci temperatura era blândă, hrana abundentă, iar fetele nu prea făceau fasoane.

Sigur, maiorul Kunikov, comandantul batalionului, era un tip dur, care le cerea ostașilor maximum din ceea ce puteau da, uneori chiar și mai multe decât maximum ; o simțiseră pe pielea lor, o dată cu primele ciocniri pe coastele masivului Elbrus, când, după un marș forțat de aproape patruzeci de kilometri, îi silise să escaladeze o pantă practic inaccesi-

bilă, ca în momentul în care, sleiți, au atins creasta, să-i arunce direct în luptă !

Maiorul Kunikov era dur, teribil de dur, însă primul care să dea exemplul și oamenii îl iubeau, cu atât mai mult cu cât, în afara slujbei găsea că e perfect normal să se îmbete până cădeau sub masă, ori să-și petreacă nopțile pe la diverse muieruști a căror meserie — cea mai veche din lume — era să se ocupe de odihna și desfătarea războinicului.

Din anumite puncte de vedere, locotenentul Romanov, comandantul plutonului din care făcea parte Otar Teterin, era și mai dur decât maiorul. Pentru el, instrucția nu reprezenta o modalitate, ca ori care alta, de a ocupa timpul soldatului, ci ceva esențial, de neînlocuit.

În cursul exercițiilor pe care le născocea, din ce în ce mai complicate, nu ezita să folosească muniție de război ; gloanțele treceau la numai câțiva centimetri de spinările lor care executau „apropierea pe burtă" și iată în ce fel zdrahonul Kakorin s-a pomenit cu un glonte de mitralieră în fund, volumul posteriorului său neîngăduindu-i să se aplatizeze atât cât voia locotenentul. Firește, n-avea nici o vină că maică-sa îl făcuse atât de mare, dar ofițerul refuzase orice explicație și, după ce sanitarul îl pansase și-l oblojise, l-a obligat să se târască încă un kilometru și ceva pe un teren infam și groaznic, cu gloanțele vâjâind, în continuare, la câțiva centimetri de zona vătămată !...

Partea cea mai nostimă a acestei pățanii era că, de atunci, mătăhălosul Kakorin reușea să se strecoare, târâș, prin locuri în care chiar și cei mai supli aveau de furcă să treacă.

În viziunea locotenentului Romanov, plutonul lui urma să se transforme într-un comando specializat în acțiuni dure, în operațiuni imposibile căci, tot după spusele lui, „singurii care supraviețuiesc sunt cei capabili să facă ceea ce alții nu pot !". Un bun combatant, susținea el, trebuie să aprecieze, dintr-o aruncătură de ochi, cum poate sări peste un șanț ori o râpă, să escaladeze, din prima bătaie, un perete absolut neted, înalt de trei metri, să se priceapă să sară de la cinci — șase metri pe un teren înțesat de bolovani fără să-și frângă picioarele și nici măcar să-și luxeze vreo gleznă, trebuie să... trebuie să...

Ca atare, pentru a fi demn de titlul de „comando", Otar Teterin a fost nevoit să învețe cum să țâșnească spre zidul cu pricina, cum să-și ia avânt, cum să se agațe cu mâinile de creasta respectivului zid, chiar dacă această creastă avea cimentate în ea cioburi de sticlă, ori era protejată de sârmă ghimpată, s-o încalece, cum să se lase să cadă de partea cealaltă și să deschidă instantaneu focul asupra țintelor apărute în aceeași secundă.

Prima oară când s-a cocoțat pe acoperișul unei clădiri cu două etaje și s-a uitat în jos, în curtea în care locotenentul presărase pietroaie cu colțuri tăioase, Otar simțise cum îl cuprinde groaza, cum i se înnoadă mațele de frică, fiind sigur că nu va putea sări, iar dacă o va face, se va alege cu unul ori ambele picioare zdrobite. Înnebunit, s-a uitat în dreapta, în stânga, căutând o ieșire, dar a dat de locotenent care stătea alături, uitându-se la el cu un zâmbet ironic.

— Vasăzică, ne este frică, Teterin ? Află că, dacă naziștii erau în față, acum zăceai mort !

Otar s-a căznit să-şi înfrângă frica... ar fi dorit să sară, dar instinctul de conservare a stopat timida sa încercare.

— Priveşte, soldat ! a ordonat Romanov. Uite cum se face !

Fără să şovăie, locotenentul a sărit, cu ochii fixaţi la sol ca să vadă unde va ateriza şi a reuşit să nimerească exact în locul în care exista o mică suprafaţă netedă, fără pietroaie.

A ridicat capul şi l-a ţintuit cu privirea pe Teterin care continua să dârdâie pe acoperiş.

— Sări ! a ordonat. Sări ! De nu, vin după tine şi te arunc jos !

Otar a sărit, închizând ochii, dar redeschizându-i imediat, conştient de faptul că, dacă nu-şi alege terenul de aterizare, se va pomeni cu cel puţin un picior rupt.

Impactul a fost brutal, atât de brutal încât s-a dat de-a berbeleacul, s-a izbit de unul din bolovanii cei ascuţiţi şi şi-a crăpat pielea frunţii. Pe jumătate năuc, s-a ridicat de jos, a căzut, s-a ridicat iarăşi.

— Ai zece secunde să sari peste zidul din faţă ! a răcnit Romanov. Dacă nu l-ai trecut, eşti un om mort fiindcă peste zece secunde deschid focul.

Zidul, înalt de peste doi metri cincizeci, se afla la vreo optzeci de metri distanţă. Optzeci de metri de teren pe care, la prima vedere, era cu neputinţă să-l parcurgi în fugă, într-atât era de presărat cu bolovani de toate dimensiunile.

N-a lipsit mult ca Teterin să se lase să cadă pe jos şi să aştepte rafala care să-i pună capăt caznelor, dar uite că, împins de un imbold venit din străfundurile fiinţei sale, a pornit în goană, sărind peste pietroaiele care-i stăteau în cale, ocolindu-le, exe-

cutând un slalom dement. Zidul se apropia... nu mai rămăseseră decât douăzeci de metri... zece... cinci...

Ajuns cam la doi metri, Otar a executat bătaia și a sărit, așa cum o făcuse de atâtea ori până atunci. Genunchii s-au izbit de cimentul zgrunțuros, casca a zăngănit, brațele întinse spre cer au căutat, cu palmele, creasta. Degetele s-au încleștat pe cioburile tăioase de sticlă, dar nu s-au desfăcut.

Și, cu toate că simțea sticla pătrunzându-i în carne, a lăsat-o să intre și mai vârtos, trăgând din răsputeri. Stăpânindu-și urletul de durere, a încălecat creasta și a sărit dincolo, exact în momentul în care a pârâit rafala și gloanțele au percutat locul în care se aflase, cu numai câteva zecimi de secundă înainte.

Sângele care-i curgea din fruntea despicată îl orbise pe jumătate și, ca printr-o pâclă purpurie, a distins, la vreo treizeci de metri distanță, niște siluete mișcătoare care, atunci când se va afla cu adevărat în luptă, vor fi cele ale dușmanului.

S-a trântit la pământ și, cu mâinile sângerânde, în care rămăseseră fragmente de sticlă, a armat pistolul-mitralieră și a deschis focul. De fapt, primul glonț a țâșnit din țeavă înainte chiar ca trăgătorul să fi atins solul. Antrenamentul să trăiască !

Una după alta, siluetele căzeau, atinse de gloanțe. S-a oprit imediat ce a dispărut și ultima, pentru că fusese deprins să economisească muniția.

— Matelot, bună treabă ! îl felicită maistrul principal de marină Kornițki, pus de locotenentul Romanov să supravegheze executarea trageții.

„Matelotul" se ridică, încet, de jos, sprijinindu-se în palmele sale scrijelite. Subofițerul îl privi, oarecum uimit.

— Frăţioare, exclamă el, nu s-ar putea spune că arăţi prea chipeş. Mai să crezi c-ai fost chiar la război... Du-te să te panseze.

Teterin, care vedea din ce în ce mai prost din pricina sângelui care-i curgea în ochi, porni în direcţia infirmeriei.

— Să nu te lungeşti pe-acolo ! strigă, în urmă-i, maistrul. Exerciţiul nu s-a terminat. Dacă nu eşti prezent la apel, îţi garantez c-ai să mă ţii minte !

„Ticălosul ăsta de Korniţki e şi mai dat în mă-sa decât locotenentul Romanov sau maiorul Kunikov..." şi-a spus, atunci, bietul Teterin.

Viitorul avea să-i dea dreptate ; în cursul primei operaţiuni reale a comandoului, maistrul principal de marină Korniţki va dovedi că e cel mai dur dintre toţi şi că o viaţă omenească — chiar şi aşa — n-avea prea mare importanţă şi că putea fi oricând sacrificată în mod glorios pentru salvarea altora.

Otar n-a întârziat prea mult timp la infirmerie, abia vreo zece minute, cât să i se extragă din palme cioburile de sticlă, să i se dezinfecteze rănile şi să se aplice peste ele un pansament uşor, un pansament care să permită rănitului să folosească eficient un pistol-mitralieră şi să sară peste alte ziduri.

Ca atare, Otar a putut reveni la unitate exact în momentul în care locotenentul Romanov făcea apelul.

Aşa cum bine spusese maistrul Korniţki, exerciţiul nu se isprăvise încă...

În coloană, cu ofiţerul în frunte şi maistrul ca ariergardă plutonul porni în pas alergător spre râpa care se găsea cam la un kilometru şi jumătate de cantonament.

Deși era relativ frig, șapte-opt grade peste zero, după nici cinci sute de metri sudoarea începuse să curgă pe fețele oamenilor. Locotenentul nu încetinea ritmul și erau nevoiți să se țină după el fiindcă maistrul Korniţki avea grijă-să-i îmboldească pe codași pocnindu-i în spate cu țeava pistolului-mitralieră.

Din fugă, Romanov coti ușurel spre stânga.

„Pui de căţea !" îl înjură, pe-nfundate Teterin. Ne duci acolo unde-i râpa mai adâncă și mai largă !"

Într-adevăr, râpa situată în spatele unei ridicături de teren, care împiedica să fie văzută de la mai puțin de șapte-opt sute de metri, nu avea peste tot aceeași adâncime și lățime. Spre dreapta — dar nu într-acolo îi mâna locotenentul ! — nu depășea doi metri lățime și tot atâta ca adâncime, dar spre stânga lucrurile se prezentau mult mai rău.

Cu toate „stimulentele" lui Korniţki, aplicate peste spinările celor din fața lui, oamenii încetineau cursa, istoviți de exercițiile precedente și de panta pe care trebuiau s-o urce, în timp ce locotenentul alerga, mai sprinten ca oricând.

Se apropia creasta.

Teterin trecu peste ea, cu sufletul la gură și inima bătând să-i spargă pieptul și începu să coboare spre râpă. Alături de el, mătăhălosul Kakorin, mai degrabă apt să care bolovani decât s-o facă pe sprinterul, gâfâia ca foalele unei potcovării, cu obrazul congestionat și ochii gata să-i iasă din cap. Otar își spuse că bietul Kakorin, chiar dacă va izbuti să ajungă până la râpă — ceea ce nu era tocmai sigur — se va prăbuși în mod sigur pe fundul ei și va fi scos de acolo cu cel puțin un mădular rupt.

Din fugă, Teterin căuta cu privirea — mai exact căuta să ghicească — unde-i cel mai potrivit loc pentru sărit, mai lesnicios, mai puțin lat.

I se păru că acest loc s-ar afla mai la dreapta sa — năduşeala care-i curgea de pe frunte în ochi nu-i prea îngăduia să vadă bine — acolo unde malul prezenta un ieşind care l-ar fi făcut să câştige vreo cincizeci de centimetri. Cu o sforțare suplimentară, îl depăşi pe Kakorin, care luase şi el aceiaşi direcție, dar simți cum i se taie suflul şi îl lasă puterile.

— Maică Precistă din Kazan, gâfâi el, n-am să pot sări !...

Râpa se apropia. Nu mai rămăseseră decât vreo cincizeci de metri. Locotenentul Romanov, care se distanțase binişor de restul trupei, sări ca un țap de munte şi se opri ca să urmărească ce fac ceilalți.

— Ajută-mă, Preacurato, îşi aminti comsomolistul Teterin de cele sfinte, încercând totodată să-şi adune toate forțele pentru saltul final.

Considerând, pesemne, că nu mai e momentul să-i îmboldească pe codaşi, maistrul-principal Korniţki trecu în galop în fruntea plutonului, îndreptându-se către un loc unde râpa avea o lărgime de cel puțin cinci metri.

Neobosit tipul, nimic nu-l putea pune pe butuci !

La treizeci de metri de buza râpei, iată-l pregătindu-se să-şi ia avânt. Culmea era că n-avea nimic dintr-un alergător de cursă lungă ; dimpotrivă, semăna mai degrabă cu un urs : îndesat la trup, picioare scurte, umeri şi bicepşi de halterofil. Gonea, suflând regulat, de parcă abia atunci o luase din loc.

A ajuns... A sărit...

O clipă, Teterin crezu că va cădea pe spate și-și va frânge oasele fiindcă atinsese numai cu vârful cizmelor malul opus, dar nu, cu un efort supraomenesc maistrul bondoc își restabili echilibrul, făcu trei pași și se întoarse să-i vadă pe ceilalți sărind.

Otar nu mai avea decât vreo douăzeci de metri până la locul unde urma să înfrunte hăul. Reduse din lungimea pasului, în schimb accelera cadența. Era tot ce mai putea face. Gâfâia, se înăbușea, îi vâjâia capul, în fața ochilor i se așezase un soi de pâclă care deforma peisajul și contururile. Malacul Kakorin trecu pe lângă el galopând ca un bidiviu, își luă avânt, cu o disperată detentă a mușchilor, sări căutând cu întreaga sa ființă terenul solid al celuilalt mal.

Nu l-a găsit...

Cizmele sale percutară malul cu vreo zece centimetri sub buza lui, genunchii se izbiră de bolovani, se răsturnă pe spate, încercă să se agațe de ceva, nu izbuti și se prăvăli pe fundul stâncos al râpei, cinci metri mai jos.

Era exact momentul în care Teterin sosea la marginea râpei, în locul pe care și-l alesese drept trambulină. Instinctiv, aruncă o privire camaradului său. Acesta zăcea nemișcat, într-o poziție nefirească, greu de închipuit, aproape grotească. Mort ? Schilodit doar ?...

Otar se văzu prăbușindu-se la fel ca mătăhălosul Kakorin, trăi parcă aievea șocul brutal al stâncilor, își auzi oasele pârâind, simți cum i se sfâșie mușchii...

Înspăimântat, încetini fără voie, dar era prea târziu ca să mai dea înpoi, hăul se căsca drept în față, trebuia trecut cu orice preț și atunci, închizând

ochii ca să nu vadă trupul dislocat al tovarăşului său, să nu vadă vidul acela în care, poate, se va rostogoli şi el, îşi făcu vânt şi sări.

I se păru că e de o veşnicie în aer, că nu va ajunge niciodată dincolo, apoi trupul se izbi violent de peretele aproape vertical al râpei, mâinile se încleştară pe nişte pietre ieşite din pământ, pansamentul de pe frunte fu smuls, sângele porni să curgă, împâclindu-i vederea, dar nu-şi dădu drumul şi, neţinând seama de nimic, se zvârcoli până ajunse cu pieptul pe solul ferm, se agăţă de tulpina unui arbust, mânjind-o cu sânge, se pomeni în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se năuc, pe trei sferturi inconştient. La câţiva paşi de el, imobil, stătea Korniţki.

— N-a fost prea faimoasă săritura ta, Teterin, comentă, impasibil, subofiţerul. Încă un pic şi te trezeai cu şalele rupte pe fundul râpei.

La început, Otar n-a priceput ce-i spunea maistrul, cuvintele îşi făceau anevoie loc în mintea lui sleită de încordare, dar treptat, treptat cumplitul lor sens deveni limpede.

Aşa-i, dacă n-ar fi izbutit să se agaţe de pietrele alea, ar fi căzut şi el la fel ca bietul Kakorin şi ar fi zăcut acum cu şira spinării fărâmată...

Ultimii ostaşi ai plutonului se pregăteau să sară, mulţi nimeriseră pe fundul râpei, neavând tăria să treacă peste ea şi se ridicau de jos, unii gemând şi şchiopătând. Unul singur continua să rămână nemişcat. Kakorin...

Lăsându-se să lunece pe o pantă mai puţin abruptă Teterin se apropie de fostul său tovarăş. Acesta zăcea culcat într-o poziţie ciudată, cu un picior adus sub pântece şi unul din braţe nefiresc răsu-

cit. Era mort, indiscutabil mort, cu trupul dezarticulat și, uitându-se la el mai cu atenție, Otar pricepu că are coloana vertebrală ruptă, poate chiar în mai multe locuri.

Împreună cu alți doi tovarăși, Otar cără sus corpul inert. A fost o cazną cumplită pentru că, deși aleseseră porțiunea cea mai lesnicioasă, panta era destul de abruptă și lunecoasă și abia după o jumătate de ceas de strădanii reușiră să depună la picioarele locotenentului Romanov trupul sărmanului Kakorin, ostașul cu buci mari și o nesecată bună dispoziție.

Comentariul ofițerului a fost simplu și scurt :

— Când un șanț sau o tranșee nu pot fi trecute prin săritură, se coboară, apoi se urcă. Să vă fie de învățătură !

Foarte frumos ! Și atunci, de ce-i pune mereu să sară și-i făcea troacă de porci pe cei care nu izbuteau ?

Până una alta, în pluton erau trei fracturi de gambă și șase entorse. Cei cu fracturi au fost întinși pe brancarde improvizate, cei care n-aveau decât luxații au trebuit să reia marșul.

— O articulație luxată nu se lasă niciodată în repaus. Marșul e cel mai bun tratament. O să vedeți când ajungem în tabără ! a declarat același Romanov.

Probabil știa ce știa, pentru că nici unul dintre cei cu luxații n-a clacat în timpul marșului — șase kilometri, o nimica toată ! — dar la sosire, patru din șase au leșinat și a fost o întreagă tevatură până să fie readuși în simțire.

Teterin a trebuit să dea pe la infirmerie ca să i se aplice un nou pansament.

— Îţi baţi joc de mine, sau ce ? zbieră la el felcerul. Ai cumva impresia că o să te corcolesc cât e ziulica de lungă pentru un rahat de zgaibă ?

Era însă, pesemne, într-una din zilele sale bune pentru că, după ce i-a schimbat pansamentul i-a făcut şi o injecţie antitetanos.

Antrenamentul a continuat şi în zilele următoare, fie că erai beteag, fie că erai teafăr, dar după toate cele pătimite până atunci, oamenii îl găseau aproape suportabil.

De câteva ori pe zi, puşcaşii marini erau puşi să urce la bordul diferitelor ambarcaţiuni, nave de pescuit de cele mai multe ori, dar şi barje concepute special pentru debarcare, făceau un tur în larg, după care vasul se îndrepta spre coastă, vizând un anumit punct, fixat de locotenent sau de comandantul batalionului.

În momentul în care chila atingea fundul, puşcaşii săreau în apă, cu braţele în sus ca să nu ude armele, se îndreptau cât puteau de repede către ţărm şi, odată acesta atins, porneau în salturi spre interior, acoperindu-se reciproc cu focuri de armă.

Exerciţiile aveau loc cu utilizarea muniţiei de război şi cei care alergau şi se trânteau pe nisip nu ştiau niciodată dacă gloanţele de mitralieră pe care le auzeau vâjâind pe deasupra capului nu-şi vor greşi cumva traiectoria şi nu le vor curma elanul.

Teama de glonţul care şuieră prin aer, căutând o bucăţică de carne omenească în care să se implânte, le-a dat puşcaşilor marinari, în foarte scurt timp, un uluitor simţ al folosirii terenului.

La fel ca şi ceilalţi, Teterin ştia acum să descopere, dintr-o aruncătură de ochi, cel mai potrivit adăpost, locul cel mai bun unde să fie ferit de glonţ.

Salturile lor ajunseseră să fie fantastic de rapide și de scurte. Reușeau acum să parcurgă patru sute de metri în mai puțin de două minute, recurgând la salturi de zece până la cincisprezece metri.

Când atingeau zona de unde începea vegetația, înaintau, în funcție de ordin, dar tot sub focul mitralierei din spate, fie târâș, fie se năpusteau, în picioare, simulând asaltul. Asalturi fictive în care urlau ca zmintiții, mai ales ca să acopere sinistrul țiuit al gloanțelor care putea încheia oricând acest exercițiu printr-o moarte lipsită de glorie.

Antrenamentul s-a terminat pe 31 ianuarie 1943. Cum era și zi de duminică, oamenii batalionului Kunikov au avut dreptul la un repaus absolut, la o hrană mai aleasă, servită din belșug și chiar la un sfert de litru de vodcă.

— S-ar zice că plecarea-i pe aproape, declară maistrul principal Kornițki, distribuind prețiosul lichid. Când se ung beregățile unor porci ca voi, e semn că mardeala stă să-nceapă !

Comentariul lui nu i-a împiedicat însă pe „porci" să soarbă, cu deliciu, trăscăul oferit de stat ; de altfel, majoritatea lor considera că, indiferent de locul în care vor fi trimiși, nu riscau mai mult decât în timpul antrenamentelor și că, ceea ce urmau să facă va fi măcar util.

Sigur, pe seară, matoleala a fost aproape generală, mai ales că se plătise și solda și cine era atât de nebun să păstreze gologanii când nu se știa dacă a doua zi va mai fi viu ori mort ? Fetele vesele din partea locului au avut parte de clientelă nu glumă, ba la

unele, chiar şi la miezul nopţii încă se mai stătea la coadă !

Luni, 1 februarie ziua fost relativ calmă, consacrată exclusiv întreţinerii armamentului, distribuirii muniţiei şi verificării echipamentului. Mahmuri după chiolhanunile prelungite, puşcaşii marini începuseră să se întrebe ce-i aştepta, totuşi, peste o zi sau două ?

Se zvonea că ar fi vorba de o încercare de debarcare undeva pe lângă Novorosiisk. Din câte se auzise, litoralul era păzit de trupe germane, perfect echipate şi apte de luptă, exceptând câteva puncte unde se aflau români, mai puţin dispuşi să moară pentru triumful „Reichului milenar" şi care, probabil, ar ceda mai uşor la loviturile de berbece ale glorioasei Armate Roşii şi cu atât mai vârtos la asaltul comandourilor puşcaşilor-marini.

Noroc de cei care vor debarca în aceste puncte ! Întrebarea era care vor fi aceştia ?...

Rada portului Suhumi se umplea de nave de cele mai diferite clase şi tonaje. Puteau fi zărite contratorpilorul *Harkov,* arborând pavilionul amiralului Oktiabrski, comandantul flotei, două crucişătoare, cinci distrugătoare, canoniere, vedete torpiloare, dragoare de mine, fregate echipate pentru lupta antisubmarine, vedete mici ale pazei de coastă, apoi o întreagă armadă de nave de transport, de la fostele pacheboturi, la mahunele pescăreşti, trecând prin toate tipurile de ambarcaţiuni cu motor, pescadoare, şalupe, barje de desant. Pe cele mai mari dintre acestea din urmă se aliniau tancurile *Grant, Stuart şi Lee* furnizate de aliaţii americani.

În total, peste două sute de nave diferite stăteau la ancoră, gata de plecare.

După masa de seară, pușcașii marini s-au strâns pe țărm, admirându-le.

— Niciodată în amărâta mea de viață n-am văzut atâtea nave la un loc ! mărturisi maistrul principal Korniţki. Aflați, copilași, că naziștii o s-o ia pe coajă rău de tot ! comentă el, privind tunurile de mare calibru de pe *Harkov*. Când încep astea să bubuie, se lasă cu jale ! Bătaie lungă, sfârtecă, sfărâmă, sparge !...

Alături de ceilalți, Teterin își umplea ochii cu spectacolul acestei flote care i se părea cea mai mare, cea mai puternică din lume.

„Cu așa ceva, își spunea, când vom debarca, terenul o să fie, practic, curățat... Vom avea și tancuri care să ne sprijine... Formidabil ! Strașnic !...", mai adăugă el în gând, privind blindatele americane aliniate pe punți.

* * *

Abia la 4 februarie, cu vreo două ceasuri înainte de răsăritul soarelui, oamenii batalionului Kunikov s-au îmbarcat pe navele Flotilei 4 Pază de Coastă, comandată de căpitanul de rangul I Sipiadon.

Restul armadei dispăruse, se volatilizase.

— Păi, nu-i normal ! bombănea maistrul principal Korniţki, furios la culme. Au trimis înainte toți orbeții, iar noi venim abia cu eșalonul doi ! Suntem comando, sau ce dracu' ? Îmi vine să borăsc !

— Poate că ne țin în rezervă pentru vreo acțiune mai specială, mai grea ? sugeră Teterin.

— Să sperăm ! mârâi maistrul principal. Mă apucă bâțul când mă gândesc c-am putea ajunge în urma altora !

Câteva minute mai târziu, navele flotilei ieșeau în larg. Tăcuți, îngrămădiți la prova, pușcașii-marini scrutau întunericul, încercând să distingă locul în care vor fi debarcați.

Capitolul III

NU DEPARTE DE GLEBOVKA

Divizionul 789 de artilerie comandat de maiorul Lahmeyer se afla amplasat la piciorul muntelui Glebovka şi avea în dotare tunuri de 105 lungime şi obuziere de acelaşi calibru, cu misiunea de a apăra peninsula Taman.

În ultimele zile ale lui ianuarie, în golful Osereika a fost observată o agitaţie neobişnuită ; navigând dincolo de bătaia tunurilor, vedete rapide sovietice au tot brăzdat apele calme ale mării, părând că cercetează terenul şi caută punctele slabe ale sistemului defensiv german.

Recunoaşterea aeriană, a semnalat o febrilă activitate în toate micile porturi ale Mării Negre : Glendşik, Tuapse, Suhumi. Se pare că sovieticii reuneau o flotă care nu putea decât să fie destinată unei operaţiuni amfibie de anvergură.

Între 28 şi 31 ianuarie, eterul a fost plin de schimburi de mesaje cifrate, care s-au ţinut lanţ ziua şi noaptea ; începând cu 1 februarie, s-a instalat tăcerea. O tăcere totală. Din acel moment, Lahmeyer a intrat în alertă ; ştia că inamicul nu va întârzia să apară şi îl aştepta, la fel cum îl aşteptau toţi oamenii lui.

În toate punctele reperabile de pe mare, maiorul instalase false baterii, cu tunuri fabricate din trunchiuri de copaci şi scânduri, în timp ce adevă-

ratele piese erau bine ascunse şi camuflate în locuri greu detectabile dinspre larg, dar extrem de eficiente în cazul unei debarcări inamice.

Pe 3 februarie, către orele 20, Lahmeyer a telefonat la statul major instalat la Slaviansk, cerând ultimele informaţii.

Generalul Ruoff, îngrijorat de brusca tăcere radio, care i se părea anormală, a hotărât să pună în stare de alarmă toate unităţile dispuse pe coastele Crimeii, deoarece, după interminabile discuţii la nivel de comandant, se ajunsese la concluzia că, dacă sovieticii ar încerca o debarcare, aceasta nu s-ar putea produce decât în Crimeia, mai exact în regiunea strâmtorii Kerci. Sigur, nu era de eliminat nici eventualitatea unui puternic desant în peninsula Taman, aşa că toate unităţile germane au fost puse în stare de alarmă de gradul 1, până la Anapa. În schimb, o operaţiune vizând sectorul Novorosiisk părând mai mult decât improbabilă, alarma nu s-a referit şi la bateriile amplasate între Anapa şi Novorosiisk.

Deci, teoretic, maiorul Lahmeyer şi artileriştii lui puteau, liniştiţi, să tragă la aghioase.

Generalul von Bünau, comandantul Diviziei 73 Infanterie şi adjunctul său, colonelul Pelsmüller, responsabil cu artileria divizionară, nu împărtăşeau însă punctul de vedere al Înaltului Comandament. După părerea lor, Crimeia era prea departe de porturile în care se concentra flota inamică şi, dacă se va produce o debarcare sovietică, ea va avea loc, aproape obligatoriu, în sectorul pe care aveau misiunea să-l apere.

Prin urmare, era cazul să fie elaborate noi planuri : focul va fi deschis în momentul debarcării,

când unitățile de desant nu vor mai beneficia de sprijinul artileriei de pe navele de război, sau exact înaintea debarcării propriu-zise, când barjele se vor afla la numai câteva sute de metri de țărm.

După ce a studiat posibilitățile de tir ale fiecărei baterii, maiorul Lahmeyer s-a decis pentru următoarea variantă : focul va fi deschis când ambarcațiunile de debarcare se vor găsi la două sute de metri de mal, nici mai devreme, nici mai târziu.

Lahmeyer s-a dus la culcare către miezul nopții, după ce s-a asigurat că toți oamenii sunt la posturi, gata să intre în acțiune. După numai un ceas, la ora 1, tunetul unui bombardament masiv l-a făcut să sară în picioare.

— Ce se aude ? l-a întrebat pe sublocotenentul Erhard, aghiotantul său, care sosise în goană.

— Domnule maior, Ivan s-a pus pe treabă. Distruge de zor tunurile din poziția B.

— Alea false ? Perfect. De-aia le-am și instalat acolo. Dar ce se aude cu cele adevărate ?

— Nici cel mai mic obuz !

— Tot așa s-o țină..., mormăi maiorul, încheind nasturii vestonului după ce, în prealabil, își dăduse cu puțină apă pe față.

În odaia vecină, unde erau instalați transmisioniștii, se auzi zbârnâind telefonul.

— Ce spune Kreipe ? întrebă Lahmeyer, intrând.

— Anunță un bombardament intens al artileriei navelor inamice, răspunse telefonistul, dar zice că nu poate da amănunte despre flota propriu-zisă deoarece bezna-i atât de mare încât nu distinge decât flăcările de la gura țevilor.

Imediat, maiorul ceru să i se facă legătura cu bateriile ca să afle dacă sunt pregătite de luptă. Prima, bateria 3, comandată de locotenentul Holschermann, o baterie admirabil amplasată, la liziera unei pădurici de pe versantul estic al muntelui, invizibilă dinspre larg, dar putând bate cu foc golful şi întreaga porţiune de mare aflată în faţa ei, era pregătită şi aştepta în ordine şi calm înfruntarea cu inamicul.

A urmat bateria 1; cea a locotenentului Kerler, situată la mai bine de un kilometru de prima, pe un platou ce domină lacul Abro, protejată pe flancuri de aruncătoarele de 120 mm ale Regimentului 38 infanterie român. Din amplasamentele ei, bateria 1 poate ţine sub foc toate obiectivele care ar apăreа în golf.

Bateria 2, comandată de locotenentul Mönnich, era instalată pe o mică înălţime, nu departe de Glebovka, de unde putea controla valea, golful şi drumul care duce spre plajă. La telefon a răspuns chiar Mönnich.

— Am impresia, domnule maior, că tirul de artilerie precede o încercare de debarcare, raportează el.

— Asta-i şi impresia mea, bătrâne ! sună răspunsul lui Lahmeyer. Fiţi cu ochii în patru, nu vă lăsaţi pe tânjală !

— Nici o grijă, domnule comandant, tunurile au şi fost încărcate, gata pentru prima salvă.

Imediat în spatele plajei, bine camuflate în nişte boschete, se mai află două tunuri de 105 mm., cele comandate de adjutantul Willi Wagner.

Telefonul de campanie zbârnâie sub un tufiş. Tânărul Frantz Fischer ridică receptorul.

— E comandantul, spune el, întinzând receptorul șefului său.

Ciulește urechea, încercând să prindă ce se vorbește, dar din pricina zgomotului provocat de bombardament, nu poate deslușì decât răspunsurile lui Wagner.

— Nu... Nu... Totul e-n regulă, domnule maior, aici n-a picat nici un obuz, Ivan se înverșunează împotriva bateriilor false, în curând n-o să rămână din ele decât așchii !...

— ...

— Nu, nu, domnule major... Nu mișcăm un deget, așteptăm ca Ivan să ajungă la distanța prevăzută... E tot ce putem face, e întuneric de-ți bagi degetele-n ochi... Intenția mea e să aprind proiectoarele imediat ce artileria lor își va lungi tragerea ; în momentul acela, ambarcațiunile lor de desant se vor găsi, probabil, la distanța ideală...

— ...

— Da, domnule comandant..., mulțumesc, domnule comandant...

Adjutantul a pus receptorul în furcă. „De ce o fi zis „mulțumesc, domnule comandant", se întrebă Frantz Fisher. Pesemne Lahmeyer i-o fi urat „baftă !"... Da, asta trebuie să fi fost.

— Băiețică, îl auzi pe Wagner spunându-i, se pare c-o să intrăm în horă ! Avem rândul din față, cum se zice la teatru, și bătrânu' e sigur că Ivan va încerca o debarcare. O să vezi acum ce-o să încaseze ! A sosit momentul să batem toate recordurile în materie de cadență de tragere !

Deși subofițer de carieră, Wagner o lăsa mai moale cu regulamentul, spre deosebire de majori-

ţatea colegilor săi din Wehrmacht ; îi tutuia pe subordonaţi, dar accepta să fie, la rându-i, tutuit. La instrucţie, îi freca de ieşea untul din ei, dar îi lăsa în pace când se aflau în repaus, din care pricină artileriştii lui îl adorau, iar el ştia că formase o echipă perfectă, pe care o ţinea bine în mână, şi căreia îi putea cere totul în ziua în care va fi nevoie de acest lucru.

Se pare că această zi — mai exact, această noapte — sosise.

— Copii, li se adresă el, a sosit momentul să arătaţi de ce sunteţi în stare ! Bătrânu' e încredinţat că rusnacii vor debarca, chiar aici, sub nasul nostru. D-aia trebuie făcuţi chiseliţă, împiedicaţi să răzbată, fiindcă, dacă trec, în spatele nostru nu mai există mare lucru care să-i oprească ! Prin urmare : fără fuşereală, la fix, la ţanc, la mare meserie ! Înţeles ?

— Înţeles ! răcniră „oamenii", încântaţi că vor ieşi din starea de vegetaţie de până acum.

Plutonul adjutantului Wagner era format, aproape în exclusivitate, din tineri, însă tineri care apucaseră să dobândească o vastă experienţă a războiului, ca unii care participaseră la ofensiva victorioasă din Kuban, ofensivă în cursul căreia sovieticii bătuseră mereu în retragere sub loviturile de berbec ale blindatelor şi unităţilor de asalt germane.

Au mai învăţat şi cum e atunci când situaţia e mai puţin favorabilă, când trebuie să te retragi, când trebuie să faci pe inamic să plătească cât mai scump fiecare metru de teren recucerit, dar abia cu prilejul teribilei bătălii de la Krasnodar au aflat ce-i aceea lupta corp la corp, cea în care nu există decât două soluţii : să învingi sau să mori.

De altfel, de atunci, de la Krasnodar, Frantz Fisher nutrea față de adjutant o admirație care friza adorația.

Cele două tunuri de 105 mm ale lui Wagner, care trăgeau împotriva blindatelor, s-au pomenit la un moment dat debordate pe flancuri și încercuite de infanteriștii ruși care se năpusteau la asalt de parcă nu le-ar fi fost frică de nimic, de parcă moartea n-ar fi contat pentru ei.

A fost o încăierare cumplită în care n-a existat lovitură care să dea greș, în care fiecare se bătea pentru el, fără să-i mai pese de alții. La un moment dat, Fisher s-a trezit singur în mijlocul unui grup de dușmani ; sigur că va pieri, se bătea ca o fiară sălbatică, cu baioneta, cu patul puștii, dar era copleșit de numărul adversarilor și tocmai când simțea că i-a sunat ceasul, a apărut, ca prin miracol, Wagner, urmat de Otto Krüll, un țărănoi masiv, puternic ca un urs.

Pistolul-mitralieră al adjutantului a început să scapere, baioneta lui Krüll să spintece piepturi și burți, de jur împrejur răsunau răcnete, înjurături, vaiete, dar Frantz ajunsese la capătul puterilor, i se muiaseră picioarele și brațele nu mai aveau forța să mai izbească ; când și-a mai venit în fire, pe jos zăceau dușmani, morți sau răniți, iar un grup de infanteriști germani, veniți în ajutor, isprăveau treaba, salvându-i pe artileriști și îngăduindu-le să se retragă.

„Era ca un zeu al războiului ! își spunea Frantz, de fiecare dată când revedea, în minte, scena aceea cumplită. Un zeu al războiului invincibil și necruțător..."

De atunci, se străduise din răsputeri să-i semene lui Wagner, cu care, fizic, avea câteva puncte comune — amândoi erau atletici — fără ca Fisher să posede însă întreaga forță, îndemânarea și, mai ales, supleţea felină a acestui bărbat cu mușchi prelungi și detente fulgerătoare. Se căznea cât putea să-l imite, dar își dădea seama în același timp, că nu există decât un singur Willi Wagner pe lume și că el nu va rămâne decât o copie palidă a idolului său, o copie care s-ar lăsa oricând ucisă ca să-l salveze pe cel pe care-l admira din tot sufletul.

Iată că și acum, tot ca să-l imite pe Wagner, arbora un calm suveran, în ciuda bombardamentului naval care zgâlțâia cerul și marea și a bombardierelor sovietice care treceau pe deasupra, lansând parașute luminoase și revărsând tone de bombe peste plajă, gardurile de sârmă ghimpată și faleza care mărginea golful, acolo unde românii își instalaseră cuiburile de mitralieră.

Era o noapte cu lună nouă și, în ciuda exploziilor și a parașutelor luminoase, cerul părea mai întunecat, mai negru decât ar fi fost firesc să fie.

— E un ceas de când o țin tot așa, mormăi Willi Wagner, ciulind urechea la bubuiturile care parcă, parcă se mai domoliseră.

E doar o iluzie.

Uriașele tunuri de pe navele de război prind din nou să mugească, bombele de avion să explodeze, răscolind pământul.

E, totuși, o diferență : barajul de foc s-a deplasat mai spre interior, acum tăvălugul lui înaintează spre Glebovka, depășind Osereika unde au început să cadă numai proiectile de calibru mijlociu și mic.

— Pregătiți-vă, băieți ! răcnește adjutantul. Dacă au lungit tirul, înseamnă că vasele de debarcare vin spre noi ! Ne-a sosit rândul să intrăm în horă !

Sunt gata. Așteaptă doar ordinul comandantului lor ca să aprindă puternicul proiector și să deschidă foc la vedere. O să vadă el, Ivan, de ce-s în stare artileriștii divizionului 789 artilerie de coastă !

Până atunci însă, fiecare stă și se gândește.

Ca loc de desant, poziția a fost bine aleasă. Golful Osereika e în formă de corn, cu o deschidere spre larg cam de vreo doi kilometri. După banda de nisip a plajei, fină și netedă, urmează niște surpături de teren, bolovăniș și pâlcuri de arbuști în care au fost amplasate mitralierele românilor și, imediat după aceea, în stânga și în dreapta, coastele împădurite ale muntelui, adăpost natural ideal pentru cei care vor izbuti să debarce și să se mențină în golf.

„Nici vorbă de așa ceva ! își spune Wagner. Trebuie împiedicați cu orice preț, altminteri, dacă reușesc să se infiltreze, va fi al dracului de greu să le mai facem vânt !"

Capitolul IV

SOSEȘTE IVAN !

În largul mării, amiralul Oktiabrski a aruncat o privire la cadranul ceasului și, la ora două fix, a comandat :

— Lungiți tirul !

Ordinul a fost transmis imediat turelelor de pe *Harkov,* apoi artileriei întregii flote.

Pentru câteva clipe, focul a încetat, apoi a fost redeschis, cu și mai mare intensitate. Ora H sosise.

Amiralul e îngrijorat, e nervos. Din punctul lui de vedere, debarcarea riscă să se termine cu un eșec pentru că noaptea a fost prost aleasă.

În viziunea lui, genul acesta de operațiuni nu e posibil decât atunci când luna luminează terenul. A explicat, a repetat, a răsrepetat, dar zadarnic.

„Cum vreți ca trupele care participă la desant să acționeze dacă sunt în imposibilitate să vadă locul pe care-l abordează, dacă nu pot distinge unde sunt forțele vecine, cele de sprijin, dacă nici măcar n-au putința să descopere o porțiune de teren unde să se poată adăposti, să-și tragă sufletul, să se reorganizeze, ca apoi să poată continua acțiunea ? Cum vreți să se asigure coordonarea între navele de război și flotila de debarcare ? Cum să realizăm un tir de baraj eficace, care să-l stopeze pe inamic, dacă nu știm exact unde se află cei pe care trebuie să-i sprijinim ?...“

I-a trebuit o serioasă doză de curaj ca să-și apere, punct cu punct, considerațiile sale tactice, dar curajul nu i-a slujit la nimic, ordinele marii căpetenii nu se discută, cum nu se discută nici dispozițiile generalilor care-l înconjoară și care sunt întotdeauna de acord cu el, chiar și atunci când greșește!

„Ostașul sovietic, i s-a replicat, are experiența luptei de noapte! E meșter în așa ceva, în vreme ce neamțul nu știe să se bată decât pe lumină. Trupele noastre vor profita de bezna nopții ca să debarce la Osereika și să creeze capul de pod. Când se va face ziuă, ele vor fi deja solid implantate în zona împădurită, atât de solid că nimeni nu le va mai putea izgoni de acolo!"

Așa stând lucrurile, ordinul de începere a desantului a fost dat.

E ora două și câteva minute.

Primul eșalon se compunea din o mie cinci sute de pușcași marini, sprijiniți de elemente blindate.

Următorul val va debarca, împreună cu armamentul greu, tot sub protecția întunericului și-l va urma, îndeaproape, pe primul, deoarece Stalin n-avea chef ca navele lui de război să devină ținte pentru tunurile de coastă germane. Ele vor trebui, deci, să dispară din golf cu mult înaintea zorilor și să se îndepărteze fără riscul de a se expune.

Prin megafoane și portavoce, răsună ordinele de începere a operațiunii; vasele încărcate cu pușcași marini se strecoară și-și croiesc drum printre marile nave de război, îndreptându-se către țărm.

Pe deasupra capetelor, trec vuind obuzele de mare calibru, răscolind plaja și falezele pe care ei vor trebui să le cucerească. Din urmă, vin două bacuri

imense care transportă tancurile *Lee, Stuart* şi *Grant,* date ca elemente de sprijin.

E de presupus că bombardamentul a distrus toate barajele de sârmă ghimpată aflate pe plajă, a făcut să explodeze minele îngropate în nisip şi, mai mult ca sigur, a neutralizat o bună parte din piesele de artilerie ale nemţilor şi cazematele românilor... Ca atare, se va putea debarca fără prea mari pierderi, mai cu seamă că porcii de naziști nu vor vedea nimic.

Cu binoclurile de noapte lipite de ochi, ofiţerii care comandă puşcaşii marini se străduiesc să ghicească ce se întâmplă acolo pe ţărm şi cum se vor desfăşura lucrurile.

Probabil, bateriile nemţeşti au încasat serios fiindcă nu trag, cum nu trag nici mitralierele românilor. Să fi redus bombardamentul complet la tăcere apărarea inamică ? Ar fi prea frumos, dar se pare că s-a întâmplat chiar aşa !

Tunurile navelor de război şi-au lungit tirul, totul decurge conform planurilor, obuzele cad cu nemiluita. E clar că nu vor mai rămâne prea mulţi fascişti ca să se opună debarcării, va fi o operaţiune magnific concepută, un model al genului !

La bordul eteroclitelor nave de debarcare, puşcaşii marini trăiesc momente de euforie, ferm convinşi că partida a şi fost câştigată.

— Ai să vezi, nu mai găsim pe nimeni în faţă ! trâmbiţează puşcaşul Maximov, plesnindu-l zdravăn peste spate pe amicul său Golobko.

Brutal, fasciculul unui proiector străpunge noaptea, bateriile germane tună, un obuz percutează timoneria pescadorului care-i transporta pe cei doi ş

Maximov moare cu fraza abia stinsă pe buze, cum mort e și prietenul lui Golobko.

Sublocotenentul Kreipe a fost cel care a ordonat aprinderea proiectorului instalat pe un dâmb, în partea de est a plajei, gata dirijat asupra bordurii ei ; servantul n-a trebuit decât să-l ridice puțin pentru ca lumina lui orbitoare să smulgă din bezna nopții luciul de oglindă al mării și puzderia de ambarcațiuni care-l brăzda, crezându-se în deplină siguranță.

Tunurile lui Wagner au bubuit și ele, aproape simultan cu cele ale lui Holschermann, urmate imediat de toate celelalte guri de foc.

În fața tirului extrem de precis al bateriilor germane, o bună parte din navele de debarcare se întorc și iau drumul largului ca să scape de distrugere ; în schimb, pușcașii marini care au apucat să pună piciorul pe plajă, dau să se repeadă spre grohotișurile de la baza falezelor.

În același moment, o mitralieră română, perfect amplasată, deschide foc din flanc, secerându-i pe toți. Faleza nu va mai fi atinsă !

La capătul opus al golfului, un grup de pușcași, comandanți de un simplu sergent, nimerește peste o poziție abandonată de români, în care găsesc trei aruncătoare, dintre care două încă în stare de funcțiune. Imediat, țevile sunt întoarse spre interior și primele mine pornesc spre amplasamentele adjutantului Wagner.

Tirul e bine ajustat, Fischer, Krüll și ceilalți artiliești se văd nevoiți să-și caute adăpost, schijele șuieră în toate părțile, doi oameni sunt răniți.

Din fericire, un căpitan român, comandantul unui grup de pionieri, prinde de veste că aruncătoarele abandonate de compatrioții săi trag acum asupra aliaților germani și organizează, fulgerător un contraatac. În salturi scurte și rapide, lansând înaintea lor grenade de mână, românii se apropie de poziția ocupată de sovietici și după o sângeroasă încleștare, izbutesc să-i neutralizeze pe toți.

Dar nu apucă oamenii lui Wagner să răsufle ușurați, că un nou ciocan de foc, venit din altă direcție, se abate asupra amplasamentelor celor două piese de 105 mm. Sunt morți și răniți. În câteva minute, în jurul adjunctului n-a mai rămas decât o mână de artileriști, printre care Fischer și Krüll. Doisprezece, în total.

Sovieticii atacă impetuos, cu grenada și pistolul-mitralieră. Sunt pe puțin cincizeci. Rezistența devine sinucidere.

— Înapoi, băieți ! răcnește Wagner. Spre pădure!

El a rămas ultimul. Se retrage, pas cu pas, golind încărcător după încărcător. Cu puțin înainte de a atinge liziera pădurii, e rănit. Clătinându-se și poticnindu-se, reușește, totuși, să ajungă la adăpostul copacilor, acolo unde s-au adunat ce a mai rămas din oamenii lui, în bună parte răniți și ei. Animați de Fischer, care dorește cu tot dinadinsul să-i demonstreze comandantului său spiritul combativ care-l animă, artileriștii sunt gata să contraatace și să recupereze tunurile lăsate în mâna inamicului.

Refuz categoric din partea adjutantului ; au mai rămas numai câțiva în stare să lupte, iar inamicul

e mult prea numeros ca acțiunea să aibă o cât de mică șansă.

— Retrăgeți-vă cincizeci de metri în interiorul pădurii și camuflați-vă ! Eu trebue să ajung până la bateria locotenentului Holschermann.

Împleticindu-se printre trunchiurile copacilor, agățându-se de crengi, pierzând din abundență sânge, oprindu-se, din când în când, ca să-și mai tragă sufletul, dar reluându-și, de fiecare dată, mersul, adjutantul Wagner izbutește, cu prețul unor eforturi supraomenești, să atingă amplasamentele bateriei.

— Herr Leutnant... Herr Leutnant...; gâfâie ei, am fost atacați... n-am apucat să sabotăm tunurile... distrugeți-le înainte ca sovieticii să apuce să tragă cu ele în noi... !

Leșină și nici nu simte că e tras într-un adăpost că sanitarul bateriei îi face o injecție, că i se aplică un garou pentru a stopa hemoragia, apoi un pansament individual...

Lungile țevi ale tunurilor de 105 mm pivoteaza pe afeturile lor, închizătoarele pocnesc, zăvorând în culate ucigătoarele proiectile. Câteva lovituri extrem de precise și din piesele adjutantului Wagner, ca și din cei care se învârteau, biruitori, în jurul lor nu mai rămâne nimic.

Descleștând, nu fără trudă, fălcile rănitului, sanitarul i-a introdus între buze gâtul unei sticle de vodcă ; după câteva înghițituri zdravene, Wagner și-a revenit în fire.

— Tunurile ?

— Distruse.

— Sovieticii ?

— Probabil, la fel.

Căznindu-se, adjutantul s-a ridicat în picioare. A mai tras un gât de vodcă şi şi-a săltat pe umăr cureaua pistolului-mitralieră.

— Asta a fost, domnule locotenent. Acum mă întorc la ai mei.

Orbecăind prin întuneric, poticnindu-se şi sprijinindu-se de copaci, Wagner a ajuns în locul unde bănuia că se află oamenii lui. I-a găsit, cu rănile pansate, gata să intre în acţiune.

Cât să fie ceasul ?

Wagner aruncă o privire la cadran. Un pic peste trei şi jumătate. Şi el care crezuse că n-a trecut decât o oră de când deschiseseră focul asupra trupelor care debarcau !

Cu ajutorul binoclului de noapte cercetează, atent, terenul.

Situaţia pare şi bună, şi rea.

E clar că sovieticii au suferit şi suferă pierderi grele, chiar foarte grele, dar nu-i mai puţin adevărat că au izbutit să creeze un cap de pod în golful Osereika şi în pădurile învecinate, la liziera lor în orice caz.

Se pare că au instalat chiar şi un embrion de punct de comandă la locul de vărsare a pârâului, într-un pâlc de copaci, pentru că se observă un permanent du-te-vino de agenţi de legătură. Dacă sovieticii reuşesc să mai înainteze şi să se fixeze pe teren, va fi foarte greu să mai fie aruncaţi în mare.

Dealtfel, de la P.C.-ul lor pornesc spre larg câteva semnale luminoase. Probabil cer întăriri ; e limpede că, atâţi câţi au apucat să debarce, n-ar putea rezista unui contraatac viguros.

Navele de pe mare răspund cu alte semnale. Nu încape îndoială, un al doilea val se pregăteşte să

debarce. Totul e să nu ajungă prea repede, să nu apuce să-și consolideze pozițiile, să le îngăduie apărătorilor să procedeze la lichidarea celor câteva puncte pe care inamicul a izbutit să le ocupe.

Cu mâna sa de oameni, răsfirați în trăgători, Wagner pornește prin pădure la vânătoare de rusnaci ; acum că și-a pierdut tunurile, nu le rămâne decât să lupte ca infanteriști, organizând operațiuni de comando.

Înaintează târâș spre un luminiș în care li s-a părut că zăresc umbre suspecte. Sunt ruși, cuvintele pe care le schimbă între ei nu sună nici nemțește nici românește.

— Trebuie să-i radem ! mârâie Wagner, adresându-se celui din dreapta sa.

Acesta s-a nimerit să fie Fischer. Iată și ocazia mult visată de a-i dovedi comandantului său că e demn să-i fie subaltern ! Săltându-se ușor pe coate, se reazămă în genunchi și se strecoară, pe nesimțite, printr-un tufiș, insensibil la țepii care-i însângerează fața.

Cam câți sovietici or fi ?

Pare-se, nu mai mulți de zece... O să-i „radem", cum a zis adjutantul !

La un semn al acestuia, artileriștii s-au distanțat, formând un soi de potcoavă pentru a-l prinde mai bine pe inamic în clește.

Fischer a armat grenada și așteaptă.

În clipa în care l-a zărit pe Wagner ridicându-se pentru salt, a și aruncat-o.

N-a apucat bine să explodeze în mijlocul grupului inamic, că s-a și năpustit în urma ei, trăgând din mers și lovind cu baioneta în dreapta și în stânga. Ceilalți îl urmează, atacul e brutal, necru-

ţător, elementul surpriză şi-a jucat şi de astă dată rolul, inamicul a fost lichidat înainte chiar de a fi apucat să se apere.

* * *

În largul mării, navele de război continuă să evolueze, dar vasele de debarcare întârzie. Timpul trece, şi acest timp îi costă scump în vieţi omeneşti pe cei care au format capul de pod. Se bat cu energia disperării, dar românii şi germanii îi aruncă neîntrerupt, mitraliindu-i şi bombardându-i. Încă puţin, şi cel de al doilea val de desant nu va mai găsi prea mulţi pe plajă !

Se mai scurge o jumătate de oră, nespus de lungă pentru sovietici, abia simţită de germani. Ei mai au multe de făcut.

După ce a mai anihilat un mic grup, Wagner îşi îngăduie un scurt răgaz, timp în care cercetează marea.

La răsărit, cerul a început să pălească şi pe întinderea nesfârşită a apei se conturează, acum clar, impunătoarea armată.

Croindu-şi drum printre navele de război, peste o sută de vase de transport se îndreaptă spre plajă. Sunt ticsite de trupe, iar pe unele dintre ele, prin binoclu, se disting net carele de luptă, tunurile de asalt, mortierele.

Marea e calmă, atât de calmă încât până şi cele mai mici ambarcaţiuni abia dacă suferă de un vag ruliu.

Şi totuşi, ceva e de neînţeles... Începând cu *Harkov*, care arborează pavilionul amiralului, şi sfârşind cu ultimul vas, de la crucişător la contra-

torpiloare, de la canoniere la vedetele lanstorpile, de la dragoarele de mine la distrugătoare și șalupele pazei de coastă, toate aceste nave de luptă se îndreaptă spre larg, în timp ce barjele destinate debarcării își continuă drumul spre țărm.

— Complet țicniți, gagiii ! exclamă adjutantul Wagner. Doar n-o să-și lase oamenii să debarce sub focul nostru, fără să-i sprijine ! Așa ceva nu-i cu putință !

Ba, uite că e. Mai mult chiar, e sigur, Amiralul nu face decât să execute ordinele primite de la *Stavka,* personal de la atotputernicul stăpân al Uniunii Sovietice : la ora 4,15, navele de război trebuie să se retragă. Ei bine, va executa ordinul, pentru că ordinele Marelui Cârmaci nu se discută, chit că sunt aberante, chit că reprezintă nebunie curată, chit că vor costa mii și mii de vieți omenești !

La bordul flotei de debarcare se află, într-adevăr, trei regimente de pușcași-marini, un regiment aeropurtat, plus tanchiștii, cei de pe tunurile de asalt, servanții artileriei de câmp... În total cam treispezece mii de oameni care vor încerca să pună piciorul pe plajă, fără sprijinul artileriei grele, fără protecție din aer.

Comandanții bateriilor Divizionului 789 n-au nevoie de ordine speciale ca să știe ce au de făcut ; de altfel, legăturile telefonice funcționează prost sau deloc, întrerupte de bombardamentul aerian și naval. Comanda „Foc !" a fost dată aproape simultan.

* Denumirea Marelui Cartier General al Forțelor armate ale U.R.S.S. (N.T.).

Prima barcă, cea care transporta o parte din piesele de artilerie şi tunurile de asalt, e atinsă de un proiectil chiar sub linia de plutire. Se culcă pe un bord, şi tot ce e pe ea se duce în mare.

Un cargo încărcat cu trupe, primeşte câteva lovituri în plin, suprastructurile sunt pulverizate, izbucnesc incendii, nava se preface într-un imens rug, apoi explodează şi se dezintegrează. În afară de oameni, în calele ei se găseau şi mari cantităţi de muniţii.

Un bac, ticsit de tancuri, e atins şi el sub linia de plutire, la fel ca şi barca din fruntea convoiului. Se înclină puternic şi carele de luptă scăpate din cpritori alunecă, unul după altul, în apele calme care le înghit imediat.

Un alt transportor de trupe, cuprins de flăcări, izbuteşte să vireze şi să se îndrepte spre larg, dar soldaţii pe care-i ducea, înnebuniţi de groaza incendiilor, se aruncă în mare şi pier înecaţi.

Alte două cargouri cu trupe eşuează în faţa plajei şi obuzele germane sfârtecă, deopotrivă, cocile lor şi trupurile celor care se aflau în ele.

Şalupe încărcate până la refuz se ciocnesc între ele, se răstoarnă, sunt făcute bucăţi de explozii, ocupanţii lor cad în apă, încearcă să se agaţe de sfărâmături, se zbat, se duc la fund.

Tunurile autopropulsate care-şi croiau drum spre tărm se izbesc de un adevărat zid de flăcări, unele sar în aer, altele înţepenesc cu şenilele zdro-

bîte, altele se culcă pe o rână, fumegând. Dezastrul e total !

Restul flotei de debarcare, adică toate navele care n-au nimerit încă sub tirul bateriilor germane, șovăie, încetinesc, stopează.

Un prim cargo virează, încet apoi un al doilea, apoi încă unul. Treptat, treptat, tot ce mai poate pluti se retrage și se regrupează în afara bătăii blestematelor tunuri, așteptând niște ordine care nu vin, în timp ce, dincolo de linia orizontului, flota de război, care n-a fost capabilă să prijine debarcarea cu focul turelelor sale, se topește în pâcla depărtării....

Pușcașii marini, care au debarcat cu primul val, nu știu nimic despre toate acestea ; se bat, se bat cu înverșunare, pe alocuri înaintează chiar, convinși că sunt urmați, că vor primi întăriri, că vor fi sprijiniți.

Un detașament de asalt, format din trei tancuri și vreo patruzeci de pușcași, izbutește să străbată, fără mari dificultăți, cei șase kilometri care separă plaja de satul Glebovka, dă peste cap neînsemnatul cordon de protecție instalat la liziera așezării și, ocupând un mare hambar, deschide foc de aruncătoare asupra pozițiilor germane.

Un agent de legătură sosește în goană la P.C.-ul comandantului Diviziunului 789.

— Vine Ivan ! Vine Ivan ! urlă el.

Reacția maiorului Lahmeyer e promptă. Toți oamenii bateriei a 2-a primesc grenade, puști-mi-

tralieră şi pistoale-mitralieră şi, împreună cu plutonul de comandă, se aruncă la contraatac.

Acţiunea lor e însă brutal stopată de sovietici. Cele trei tancuri deschid focul cu tot armamentul de bord, din hambarul în care s-au instalat, puşcaşii marini seceră cu armele automate rândurile atacatorilor.

Lahmeyer se vede silit să bată în retragere. Un agent de legătură porneşte cu toată viteza spre poziţia bateriei 1 cu ordinul ca hambarul să fie imediat bombardat.

În scurt timp, primele obuze de 105 percutează, clădirea, zidurile se năruie, blocând sub dărâmături tancurile, strivindu-i pe infanterişti.

Rezistenţa inamică slăbeşte, dar nu dispare. Din fericire, acelaşi căpitan român, Nicolae Dabija, soseşte cu pionerii lui de asalt. Răcnind cât îi ţine gura, românii se năpustesc la asaltul hambarului. Din ocupanţii lui, nu mai rămâne nimeni în viaţă.

Către sfârşitul serii îşi face apariţia şi Batalionul 173 vânători de tancuri însoţit de Grupul 164 rezervă A.A. În sfârşit, Statul Major german a înţeles că sovieticii au făcut realmente o tentativă de debarcare masivă în golful Osereika.

În câteva minute, cele şase blindate sovietice de provenienţă americană care, reuşiseră să depăşească Glebovka luând-o direct peste câmp, sunt transformate de vânătorii de tancuri în mormane de fierăraie fumegândă.

Satul e curăţat de artileriştii germani, rămaşi fără tunuri, şi de pionierii de asalt români. Morţi

sunt cu duiumul... Prizonieri, mai puțini. În genul acesta de încleștări, nu se prea ridică brațele în sus, iar dacă se întâmplă, nu se prea ține cont de asta.

În apa puțin adâncă de la țărm nu se văd decât ambarcațiuni pe jumătate scufundate sau eșuate și cadavre care plutesc, legănate de molcoma hulă.

La mal, circa treizeci de blindate au înțepenit pe vecie, distruse de tunurile maiorului Lahmeyer, treizeci de vehicule care mai au șenilele în apă, oprite înainte de a fi putut atinge plaja.

Șase sute douăzeci de sovietici zac pe solul pe care sperau să-l cucerească. Cei peste o mie de înecați, pe care micile valuri îi tot saltă încolo și încoace sunt o macabră dovadă că debarcarea în golful Osereika nu fusese de loc operațiunea aceea lesnicioasă pe care Stalin o preconizase....

E însă limpede că nu toți sovieticii au fost uciși. Există și dintr-aceia care au reușit să se infiltreze în pădure, să pătrundă în interior ca să se ascundă și, la momentul potrivit, să reia lupta. Alții, vor căuta, probabil, să scape din capcană îndreptându-se spre Novorosiisk de unde, cu un pic de noroc, ar putea trece linia frontului și ajunge în propriile linii. Nici unii, nici alții nu trebuie lăsați de capul lor căci, în pofida numărului lor redus, pot deveni primejdioși, mai cu seamă dacă ai lor vor încerca și o a doua debarcare.

Pe loc, infanteriști și artileriști, toți cei care mai pot ține o armă în mână, pornesc la vânătoare, la „pieptănarea" pădurilor și a coastelor muntelui.

Printre aceştia, Wagner şi micul său grup. O iau pe pantă în sus, printre copaci, în timp ce înserarea se lasă domol din cerul care prinde să se întunece. Curbaţi, cu degetul pe trăgaci, înaintează prudenţi printre trunchiuri. Un pas... încă unul... Apoi, plesnetul sec al unui foc de puşcă.

Lovit drept în inimă, micul Ostafel care mergea alături de Fischer se prăbuşeşte, trăsnit.

În spatele unui tufiş sunt trei sovietici. Unul din ei se luptă cu închizătorul armei, băgând un nou glonţ pe ţeavă ; probabil, e cel care l-a doborât pe Ostafel.

Fischer trage de pe şold, continuând fuga.

Sovieticul cade, lovit exact ca şi cel pe care tocmai îl ucisese, în plin piept. Nu e însă mort, vomită, gemând, sânge şi până îşi va da sufletul vor trece câteva minute, un sfert de oră, o jumătate, poate chiar şi mai mult...

Ceilalţi doi sunt ucişi cu baioneta şi vânătoarea continuă.

Iată însă că noaptea începe să se lase, între copaci întunericul devine tot mai dens, căutarea inamicului riscă să devină extrem de periculoasă şi, mai ales, cu puţine şanse de reuşită.

Wagner dă semnalul de întoarcere la Glebovka. Ziua, începută la primul ei ceas, a fost lungă, oamenii sunt istoviţi şi înfometaţi.

O iau, deci, spre est, pe alt drum decât cel pe care veniseră.

În dreptul unei râpe care seamănă a fostă balastieră lăsată în părăsire, lui Wagner i se pare că a

auzit un zgomot anormal Își oprește oamenii și aprinde, scurt, lanterna, îndreptând fasciculul luminos spre partea cea mai întunecată a carierei.

Sunt trei, trei pușcași marini înghesuiți unul într-altul, înspăimântați, convinși că vor fi căsăpiți pe loc, că vor pieri în secundele imediat următoare, trei soldați, tineri de douăzeci, cel mult douăzeci și doi de ani.

Încet, ca să fie clar că n-are intenții rele, unul dintre ei ridică brațele în sus.

— *Nicht Kaput* tavarișci ! imploră el. *Nicht Kaput...*

Ochii lui albastru deschis sunt plini de o indescriptibilă panică, tremură din tot corpul, buzele, ușor copilărești, sunt agitate de un tic care-l face să semene cu un țânc gata, gata să izbucnească în plâns.

— *Nicht Kaput*, îngaimă el. *Nicht Kaput..*

Wagner, Fischer, ceilalți au încremenit. Cu numai o clipă în urmă, nu aveau altă dorință decât să ucidă pe toți ostașii Armatei Roșii care s-ar mai fi aflat pe acest pământ pe care ei voiseră să-l cucerească, să-l smulgă cotropitorilor veniți din îndepărtata Germanie și uite că acum țevile amenințătoare ale armelor îndreptate spre cei trei s-au lăsat, parcă singure, în jos.

— Scoală-te ! comandă Wagner, însoțind ordinul cu un gest lămuritor al mâinii!

Tânărul soldat șovăie. I se cere să se ridice în picioare ca să-l poată ucide mai lesne ? Probabil,

pentru că i s-a spus şi repetat că fasciştii nu iau prizonieri, că ucid tot ce le iese în cale.

E cu atât mai înspăimântat, cu cât lumina lanternei îl orbeşte, împiedicându-l să distingă chipurile oamenilor pe care-i are în faţă, chipuri pe care, eventual, ar putea citi dacă-l aşteaptă moartea ori viaţa.

Ticul care-i agita buzele s-a prefăcut în grimasă, ochii s-au umplut de lacrimi. Îngaimă ceva pe ruseşte, ceva de neînţeles pentru cei în uniforme verde-cenuşiu.

— Scoală-te ! comandă din nou, Wagner, cu glas mai blând, mai puţin sec decât prima oară.

Tânărul soldat se ridică încetişor, clipind des şi căznindu-se să vadă ce e dincolo de lumina care îl orbeşte ; ceilalţi doi îl imită, lipindu-se de el ca şi cum trupul lui i-ar putea ocroti.

— Veniţi încoace ! ordonă adjutantul.

Sovieticii se apropie de marginea gropii în care se ascunseseră. Primul dă să se cţăre afară, dar nu izbuteşte şi lunecă pe peretele abrupt. Ori luptele din timpul nopţii şi al zilei care s-au scurs l-au sleit de puteri, ori frica îi paralizează acum mişcările.

— Fischer, ajută-l ! ordonă Wagner. Altminteri, nu iese nici la anul !

Fischer se execută şi flăcăul îl apucă atât de violent încât îl face să se strâmbe de durere ; pesemne îşi spune că, atâta timp cât va ţine această mână, nu va fi omorât.

Fischer îl trage în sus și-l ajută să iasă afară. Ceilalți doi, poate mai puțin vlăguiți, poate liniștiți oarecum în privința sorții lor, escaladează singuri peretele aproape vertical.

Chipurile învingătoare le sunt, mai departe, ascunse și atunci se bulucesc unul într-altul și încremenesc pe loc.

— Hai, băieți ! comandă Wagner. Doar n-o să înnoptăm aici din cauza neisprăviților ăstora ! Direcția, marmita !

E un ostaș dur și curajos, adjutantul Wagner, dar fără voie s-a gândit la toți acei ruși ale căror cadavre sunt legănate de măruntele valuri din golf sau zac, împânzind plaja și liziera pădurii, s-a gândit și la camarazii săi, veniți din îndepărtata lor țară ca să moară pe un pământ străin și vrăjmaș și, iarăși fără voie, s-a întrebat dacă mulțimea asta de oameni a pierit cu folos sau nu...

Sigur, dacă sacrificiul compatrioților săi va face să dureze o mie de ani Marele Reich, înseamnă că n-au murit degeaba, dar dacă războiul s-ar termina — cumva — printr-o înfrângere, atunci, pentru ce au mai murit ?...

E atât de sleit, încât se poticnește de fiecare bolovan, coborând spre Glebovka.

În urma lui vin, tot înghesuiți unul într-altul, cei trei prizonieri ; pesemne însă că s-au mai liniștit pentru că au început să șușotească ceva între ei pe rusește.

Oare ce-şi puteau spune ? Că au avut norocul să dea peste nişte nemţi care nu ucid la voia întâmplării, care iau prizonieri... ?

„Nemţii sunt bestii, fiare sălbatice, nici o cruţare pentru ei !"

Li s-a repetat de nenumărate ori lucrul acesta, li s-a vârât în creier, dar uite că printre fiarele astea sălbatice se mai găsesc şi unele care lasă prada în viaţă ! S-ar putea, deci, să scape ?

Exact în momentul în care Fischer îşi aprinde ţigara, privirea tânărului soldat sovietic e aţintită în direcţia lui.

La flacăra tremurândă a brichetei îi deslueşte, în sfârşit, chipul. Un chip de om ca toţi oamenii, fără nimic bestial, fără nimic, care să indice c-ar fi un ucigaş sadic. În fond, e şi firesc, nu pot fi chiar toţi nemţii nişte fiare. Se spune că unii sunt, la origine, slavi... Prin urmare, cel puţin aceştia au ceva bun în ei.

Marşul continuă prin bezna din ce în ce mai groasă.

Curând apar însă licăriri, se simte o anumită forfotă. E Glebovka, această aşezare care, cu numai o zi în urmă, constituia obiectivul final al tinerilor puşcaşi marini.

Sunt şi alţi prizonieri, câteva sute, adunaţi laolaltă într-un ţarc înconjurat cu sârmă ghimpată. Tocmai li se distribuie ciorba de seară. Cei trei captivi se simt renăscând. Vor trăi, nu vor fi masacraţi !

Wagner şi aî săi se îndreaptă spre bucătăria de campanie. Sunt sleiţi de puteri, atât de sleiţi încât

Li se pare că nici măcar nu le mai e foame până în momentul în care dau cu nasul de mâncare. Abia atunci își amintesc că, de mai bine de douăzeci și patru de ore, n-au pus nimic în gură !

Douăzeci și patru de ore în cursul cărora prima încercare de debarcare a sovieticilor a eșuat în mod lamentabil.

Capitolul V

COMANDO LA STANICIKA

Când puşcaşii marini ai lui Kunikov s-au adunat la ţărm ca să se îmbarce pe navele care aveau să-i ducă la luptă, marea era pustie. Dispăruseră maiestosul *Harkov* şi redutabilele *Krasnaia Kravka* şi *Krasnâi Krâm,* cum dispărusera toate puitoarele de mine, vedetele torpiloare şi avizourile. În port nu mai rămăsese decât mica flotilă a pazei de coastă comandată de căpitanul de rangul I Sipiadon.

Mare le-a fost mirarea, ba unii, printre care şi Teterin, s-au întrebat chiar dacă nu cumva e vorbă de o glumă proastă..

Cum vine asta ? Fuseseră supuşi unui antrenament mai dur şi mai intensiv decât oricare altă unitate, erau cu siguranţă trupa cea mai capabilă să-l înfrunte pe neamţ şi uite că acum sunt sortiţi să vină pe locul doi, după ce alţii au apucat să debarce, să creeze capul de pod, să dea piept cu inamicul. Revoltător !

— Poate că ne-au păstrat pentru desert, sugeră careva. Ori pentru cine ştie ce treabă împuţită pe care alţii n-ar putea-o scoate la capăt ?

Noaptea era neagră cât poate fi de neagră o noapte de februarie, dar îmbarcarea s-a produs într-o ordine perfectă, fără probleme.

Unul după altul, încărcați ca niște asini, pușcașii marini au urcat la bordul navelor, instalându-se cum a dat Dumnezeu, cu fețele întoarse spre prova, sperând să poată vedea unde vor trebui să debarce.

Navele au pornit, întâi spre larg, apoi, când s-au îndepărtat suficient, au virat paralel cu coasta, îndreptându-se spre nord.

— Marea era calmă, atât de calmă încât ruliul nu se făcea simțit deloc, dar de văzut nu se vedea nimic.

Înghesuiți unul în altul ca să-și mai țină de cald — pe punte înghețai de-a binelea ! — pușcașii marini păstrau o tăcere încordată. Ciulind urechea la bătaia regulată a motoarelor, aveau impresia că trăiesc ceva ireal, ceva în afara firescului.

Cu toții își făcuseră o idee în legătură cu debarcarea, dar ea nu se potrivea deloc cu ceea ce îi înconjura.

Își închipuiseră că se vor îndrepta spre coastă în tunetul unui bombardament apocaliptic, că își vor croi drum spre țărm printre uriașele nave de război, sub traiectoriile obuzelor ce sfârtecă și răscolesc plajele ocupate de inamic, că vor sări în apa înghețată urlând și slobozind rafală după rafală... Așa își închipuiseră, dar uite că în jurul lor e numai tăcere, o tăcere grea, apăsătoare...

Șolidul Ragulin, înghesuit în Teterin, se scotocî prin buzunarele pufoaicei și se apucă să ronțăie un biscuit provenit din rațiile individuale americane care, de la o vreme, își făcuseră apariția în Uniunea Sovietică. Ronțăia ca un guzgan care dăduse peste ceva deosebit de gustos, dar cam tare.

Vedetele pazei de coastă tăiau apa mării, cu toate luminile stinse ; timpul se scurgea, aparent îngrozitor de încet, deşi nimeni n-ar fi putut aprecia cu exactitate cât de încet sau cât de repede trecea el.

Pe puntea de comandă, siluetă vag conturată de lumina fosforescentă a compasului, locotenentul Romanov fuma ţigară de la ţigară, schimbând, din când în când, câte o vorbă cu timonierul.

— Cum e, băieţi ? se adresă maistrul principal Korniţki celor din imediata sa vecinătate. E totul in regulă ?

Drept răspuns, un mormăit nedesluşit.

Ghemuit, cu genunchii la gură, îngheţat bocnă, Teterin moţăia, ba chiar adormise, când bubuituri năprasnice îl făcură să tresară. De undeva din dreapta tunuri trăgeau salvă după salvă. Artileria navală intrase în acţiune.

Acum se puteau distinge clar flăcările „plecărilor" şi exploziile „sosirilor", la o distanţă greu de determinat.

Sprijinit de balustradă, Teterin încerca să distingă cam cu ce seamănă locurile asupra cărora se abat obuzele, locuri pe care, probabil, urmau să le calce cu piciorul.

Semăna, parcă, a comună, a târg; poate chiar un orăşel, fiindcă exploziile erau urmate de incendii, iar astea nu puteau fi decât ale caselor lovite şi distruse.

— Crezi că acolo ne ducem ? întrebă Ragulin, sprijinit şi el de balustradă, ronţăind în continuare un pesmet american.

— S-ar putea... Afară de cazul că ai noștri s-au pus să le facă zob tunurile gagiilor din față, ca să nu ne poată bumbăci atunci când vom fi în bătaia lor.

Pălălăile incendiilor se apropiau din ce în ce mai mult, vedetele se îndreptau direct spre coasta bombardată.

— Pregătiți-vă, băieți, debarcăm în curând, anunță maistrul principal, ajustându-și echipamentul.

Vedeta stopase motoarele, purtată numai de inerție. Locotenentul Romanov coborâse de pe puntea de comandă și aștepta, călare pe balustradă, cu un picior atârnând în gol și celălalt sprijinit de punte.

O ușoară izbitură și vedeta se opri, începând să se rotească pe nesimțite, împinsă de curentul slab de la țărm.

— În apă ! strigă Romanov, sărind primul.

Teterin și Ragulin săriră aproape imediat după el.

Neștiind prea bine cât de adâncă e apa, Teterin rămase o clipă agățat de bordul navei, ezitând să-și dea drumul. Dar numai o clipă.

Picioarele atinseră fundul nisipos, apă urcă până la piept, până la subțiori. Era foarte rece și simți cum i se taie respirația. Reflexul dobândit în timpul nenumăratelor exerciții îl făcu să ridice imediat brațele, ferind arma de contactul cu marea.

Înaintea lui Romanov și Kornițki ajunseseră deja la apa mică, apoi la partea uscată și acum le făceau semne celor care se mai bălăceau între valurile mărunte să accelereze mișcarea.

Când apa scăzu până la centură, Teterin începu să fugă, mișcându-și picioarele ca un bâtlan și căznindu-se să ajungă cât mai repede la nisip. În jurul lui, gâfâind ca și el, alergau ceilalți, fiecare gândindu-se la mitraliera care ar putea oricând intra în funcțiune, la gloanțele care l-ar putea nimeri, neputincios să se apere, neputincios să se pună la adăpost.

Până la plajă mai rămăseseră doar câțiva metri. Teterin îi parcurse într-un ultim efort și se prăbuși pe nisipul umed și rece. Rămase așa, nemișcat, trăgându-și sufletul.

— Înainte ! răcni locotenentul Romanov.

— Înainte ! îi îndemnă maistrul principal Korniţki.

Plutonul porni în goană, căutând să dispară cât mai repede de pe plajă și să ajungă la faleze unde se putea adăposti.

Maiorul Kunikov, unul din primii care puseseră piciorul pe plaja de la Stanicika împreună cu cei două sute cincizeci de oameni ai batalionului, își zorea din răsputeri trupa, știind că pe promontoriul vestic al golfului se află câteva piese de 88 și 105 mm și sunt deajuns două, trei salve bine ajustate ca din unitatea lui să nu mai rămână nimic.

Și mai știa maiorul că pe plaja propriu-zisă sau printre dune există cuiburi de mitralieră și cazemate, putând bate cu foc încrucișat terenul din fața lor.

— Înainte ! Înainte ! strigau gradații, îmboldindu-și oamenii. În mod miraculos, tunurile au deschis focul cu câteva minute prea târziu, când plaja se go-

lise deja, iar cele două sau trei cuiburi de mitralieră din care s-a tras asupra lor au fost rapid reduse la tăcere cu grenade de mână sau proiectilele micilor aruncătoare de 50 mm.

Teterin și Ragulin goneau, ținându-se aproape de locotenentul Romanov și maistrul principal Korniţki. Trecură teferi prin ceea ce fusese, înainte de bombardament, un baraj de sârmă ghimpată, săriră peste o tranșee părăsită de ocupanții ei și continuară să fugă, îngreunați cumplit de uniformele ude și pline de nisip.

Undeva, în față, erau niște case, ele trebuiau atinse și ocupate ; în felul acesta se vor găsi la adăpost și vor putea respinge atacurile inamicului, atacuri ce nu vor întârzia să se producă.

Dar, înainte de asta, trebuia lichidat un alt obstacol ivit, pe neașteptate, în cale : o cazemată, solid construită, a cărei mitralieră trăgea, ce-i drept la întâmplare, dar trăgea.

— Distrugeți-o ! răcni Romanov.

Dintr-un salt rapid și suplu, Teterin ateriză chiar sub ambrazură. Smulse cuiul de siguranță, eliberă pârghia percutorului și după ce numără până la cinci, aruncă grenada prin fanta cazematei. Explozia fu aproape instantanee, și o limbă de foc țâșni prin ambrazură. Mitraliera amuți pe loc.

Korniţki, Ragulin și alți câțiva înconjurară cazemata, devenită mută, și se postară la intrarea ei. După câteva clipe, poarta blindată se deschise și un soldat cu fața scăldată de sânge dădu să iasă. N-apucă să facă un pas și o scurtă rafală îl trânti la pământ.

Trăgând din mers, Korniţki şi ceilalţi pătrunseră în iureş.

Era o cazemată măricică, dotată cu un tun de 37 mm şi două mitraliere ; una din ele zăcea pe jos, azvârlită de pe postamentul ei de explozia grenadei lui Teţerin.

Lupta care a urmat a fost crâncenă şi atroce, lupta unor fiare închise în aceeeaşi cuşcă, luptă pe viaţă şi pe moarte, luptă pentru care puşcaşii marini fuseseră temeinic şi îndelung pregătiţi. Pumnalele de comando intrară în funcţiune, se trăgea cu ţeava lipită de trupul adversarului, se izbea cu pumnul, cu cizma, cu patul armei, cu se ce nimerea sub mână.

Apoi se lăsă liniştea. O linişte întreruptă doar de gâfâitul învingătorilor şi horcăitul celor care mureau.

Cazemata fusese cucerită.

Romanov făcu, la repezeală, apelul. Din oamenii săi, trei n-au răspuns. Primele jertfe ale plutonului din momentul debarcării !

Următorul ordin al locotenentului a fost scoaterea armamentului greu capturat şi amplasarea lui în aşa fel încât să poată trage spre interior, în direcţia opusă mării, de unde va veni, fără îndoială, contraatacul inamic.

Între zidurile de beton ale cazematei n-au mai rămas decât cadavrele celor ucişi, poate şi câţiva răniţi grav, cine mai putea şti în bezna şi haosul din jur !

În toată zona debarcării, înaintarea continua. Primele case din Stanicika au fost atinse, fără ca inamicul să se fi manifestat.

Se iviseră zorile, întunericul nopţii se topea, dezvăluind ochiului peisajul înconjurător. Puşcaşii ma-

rinari își trăgeau sufletul, amenajau poziții de apărare, stabileau unghiuri de tragere pentru armamentul automat, căutau să ghicească de unde va porni contraatacul, căci era limpede că el se va declanșa în cel mai scurt timp.

Într-adevăr, o companie din Regimentul 170 Infanterie, plecată din Novorosiisk înainta în direcția cazematei cucerite de comandoul lui Romanov. O companie de soldați călîți în lupte, aproape cu toții veterani ai campaniei din Crimeia.

Pușcașii marini îi așteptau cu degetul pe trăgaci.

Culcat în spatele mitralierei capturate, Teterin aștepta și el. Romanov ordonase ca focul să fie deschis numai la semnalul său pândind momentul când inamicul va ajunge pe o porțiune de teren descoperit unde-i va fi cu neputință să se adăpostească.

Aștepta și maistrul principal Kornițki care, împreună cu doi pușcași transformați în artileriști, stătea cu ochiul lipit de luneta micului tun de 37 mm.

Întregul pluton era pregătit pentru înfruntare.

Teterin prinsese în cătare un mic grup de soldați în uniforme *feldgrau* și-l urmărea atent când ordinul de declanșare a focului a fost dat.

În mâinile lui, mitraliera a pornit să se zgâlțâie, înghițind lacomă banda, siluetele din față s-au poticnit, au căzut, s-au răspândit. Gloanțele stârneau mici gheizere de pământ, ricoșau de bolovani, căutau, cu înverșunare, trupuri omenești. Tunul bubuia scurt și sacadat, obuzele lui explodau printre lanțurile de trăgători inamici, schijele porneau, șuierând, în toate direcțiile.

Surpriza a fost totală, dar de scurtă durată ; soldaţi trecuţi prin ciur şi prin dârmon, nemţii s-au retras în ordine, s-au adăpostit, s-au regrupat şi au cerut sprijinul artileriei, identificând cazemata ca fiind ocupată de inamic.

Primul obuz n-a întârziat să cadă.

Imediat, Romanov a ordonat oamenilor săi retragerea în cazemată. Solid construită, betonul ei armat putea rezista chiar şi loviturilor directe.

Bombardamentul reduse considerabil capacitatea de ripostă a puşcaşilor marini. Cazemata fusese concepută să stopeze un atac venit dinspre mare, nu din interior, ambrazurile ei erau orientate în direcţia plajei, doar două-trei mici deschizături ar fi putut, eventual, să slujească drept creneluri.

Resfiraţi într-un larg semicerc şi ţinând permanent cazemata sub focul armamentului lor automat, nemţii înaintau încercând o manevră de învăluire.

Înăuntrul cazematei, numărul răniţilor sporea ; era şi un mort, un flăcău sosit la pluton cu ultima completare, căruia o schijă de obuz îi secţionase beregata. Pentru el, războiul se sfârşise, înainte chiar de a fi început cum trebuie...

Încercuirea cazematei era aproape gata şi nemţii se pregăteau s-o atace cu grenadele — tunul de 88 mm îşi încetase între timp tirul — când a intervenit un nou element : vreo sută de puşcaşi marini, debarcaţi pe plajă cu al doilea val, observând inamicul s-au năpustit asupra lui într-un asalt năprasnic şi irezistibil. Ce a mai rămas din compania Regimentului 170 Infanterie a trebuit să bată precipitat în retra-

gere, lăsând pe teren morți și abandonându-i pe cei grav răniți.

Romanov și-a scos oamenii.

Misiunea lor nu era aceea de a sta în defensivă, de a se zăvorî într-o fortificație ; menirea comandourilor de pușcași marini era să înainteze, să lărgească, pe cât posibil, capul de pod, să-l blocheze pe inamic, să faciliteze continuarea ofensivei.

De altfel, batalionul lui Kunikov avea și un obiectiv precis : muntele Mișako, ale cărui pante împădurite și lipsite de drumuri ofereau posibilitatea unei solide fixări în teren, precum și liziera comunei Stanicika de unde ar fi putut urmări lesne mișcările de trupe germane, comunicând artileriei grele și aviației pozițiile ocupate de adversar.

Plutonul se puse, deci, în mișcare în vederea jonctiunii cu elementele înaintate ale batalionului, urmând ca noii veniți să curețe terenul de eventualele grupe răzlețe ale nemților și să asigure protecția spatelui.

Aceste elemente tocmai ocupaseră clădirea școlii, aflată în centrul așezării, dar trebuiau să facă față asaltului infanteriștilor și pionierilor aparținând Diviziei 73 Infanterie, numeroși și feroci. Lupta risca să devină corp la corp, pierderile erau mari de o parte și de cealaltă.

Brusca apariție a plutonului lui Romanov schimbă, momentan, echilibrul de forțe ; veniți din flanc, pușcașii marini izbiră inamicul, sparseră încercuirea lui și, prin breșa astfel obținută, năvăliră în curtea școlii.

Lupta care se încinse nu mai avea nimic dintr-un război modern : teutonii se băteau cu slavii, la fel cum o făcuseră de nenumărate ori în îndepărtatul Ev Mediu. Parcă nici nu se inventaseră armele de foc, triumfau baioneta, patul puştii, pumnul, genunchiul repezit în boaşe, degetele care căutau beregata, muşcătura care voia să smulgă carnea.

Cu ochi scoşi din orbite, cu spume la gură, hitlerişti şi sovietici se încleştaseră pe viaţă şi pe moarte Fără cruţare, cel slab piere !

Asaltul german a fost respins, poziţia menţinută Pentru cât timp însă ?

De-a lungul ulițelor care convergeau spre piaţa unde se afla şcoala, puteau fi zărite, strecurându-se, uniforme *feldgrau*. De data asta, nu va mai fi unul contra doi sau trei, ci unul contra zece ori douăzeci !

Pe sprijinul desantului proaspăt debarcat nu se putea conta, el avea de furcă, serios de tot, cu nemţii care-şi reveniseră din surpriză şi acum contraatacau în forţă. Singura speranţă a asediaţilor din clădirea şcolii era să facă joncţiunea cu un alt detaşament avansat, ce se găsea la numai câteva sute de metri, separat însă de ei de infiltrările inamicului. Atunci, s-ar crea o linie defensivă oarecum continuă şi capul de pod, încă vag conturat, ar deveni o realitate.

Profitând de scurta acalmie instalată după respingerea atacului, puşcaşii marini încercară să-şi consolideze, cât de cât, poziţia. Unde s-a putut, zidurile au fost sparte deschizându-se lăcaşe de tragere, armele abandonate de inamic — mai ales grenadele — au fost strânse şi puse la adăpost. Acum, nu le rămăsese decât să aştepte noul atac.

El n-a întârziat, precedat, de astă dată, de un violent tir de aruncătoare.

Lipiți de pereți, ghemuiți prin diverse cotloane, pușcașii marini vedeau cum, urmând traiectoria lor curbă, pică din cer forme lunguiețe care în clipa când atingeau pământul se prefăceau în instrumente ale morții, explodând și împroșcând în toate părțile schije ucigașe.

Neputincioși în fața acestui bombardament strângeau din dinți, pregătindu-se pentru momentul înfruntării decisive, o înfruntare ce avea să se producă în cel mai scurt timp, pentru că, printre explozii, auzeau deja strigătele înverșunate ale atacatorilor. Era, din nou, clar că nu va exista cruțare, că cel mai puternic, mai decis, mai feroce va câștiga.

Ploaia de obiecte lunguiețe și negricioase s-a făcut mai rară, exploziile s-au împuținat. Profitând de calmul relativ, maistrul principal Korniţki se repezi până la zidul exterior, cel care separa școala de uliță și inamicii care se îmbulzeau pe ea, se agăță de creasta lui și aruncă o privire în afară.

Erau cu duiumul. Pionieri de asalt, specializați, ca și pușcașii lui, în operațiuni de comando, oameni hotărâți să folosească toate mijloacele ca să învingă. Niciodată mâna de oameni baricadată în clădirea școlii nu va putea rezista unui asemenea asalt.

Cu obrazul lipit de zid, Korniţki croia plan după plan.

Dacă strada ar putea fi curățată de inamic, poate s-ar reuși joncțiunea cu celălalt detașament ? Poate ar putea fi realizată o poziție defensivă comună ? Poate... ? Dar cum să degajeze terenul ?

Kornițki se lăsă să cadă în curte, apoi reveni la ai săi.

Cu chipurile împietrite, ferm hotărâți să lupte până la capăt, pușcașii marini se pregăteau pentru ultima lor bătălie.

Kornițki se uită îndelung la ei, în special la cei pe care-i instruise, Teterin, solidul Ragulin, micuțul, dar atât de rezistentul Ernilov, Lavreniev, niciodată supărat, veșnic bine dispus...

Nu putea să-i lase să crape de pomană, trebuia să găsească ceva, o idee, ca să-i salveze din capcana în care se aflau.

Mutra sumbră a locotenentului Romanov, revenit de pe acoperișul școlii, îl încredință că și ofițerul ajunsese la aceeași concluzie : va fi ultima lor luptă, cea de pe urmă.

În curte mai zăceau câteva grenade nemțești, dintr-acelea cu coadă de lemn, poreclite „făcăleț". Culese una de jos, o prinse la centură, apoi încă una, zicându-și că-i vor prinde bine atunci când se va încinge tărâța, și-n clipa aceea îi veni și ideea.

Dacă tot îi e hărăzit să crape, de ce să n-o facă încercând să-și salveze tovarășii ?

Pe rând, agață de centură toate grenadele găsite. Vreo cincisprezece. Acum, era mai ceva decât un obuz de mare calibru, o torpilă umană, un purtător al morții.

Cu pași calmi, se apropie de zid.

Neînțelegând ce vrea să facă, Teterin, Ragulin, Ernilov, Lavreniev și alți câțiva se luară după el.

„Totul e, își spuse Kornițki, ca nemții să nu mă împuște când sar, când n-am aterizat încă în mijlo-

Contrar tuturor previziunilor, dacă în ansamblul ei, operațiunea de desant din golful Osereika se solda cu un eșec, ca un adevărat dezastru în ciuda mijloacelor puse la bătaie, diversiunea lansată în direcția Stanicika-Novorosiisk, considerată minoră la nivel strategic, se transformase într-o victorie care trebuia exploatată la maximum.

Pe direcția principală de atac, mii de oameni fuseseră blocați, deși nu aveau, în fața lor, decât un slab sistem defensiv și asta numai pentru că artileriștii bateriilor maiorului Lahmeyer, adjutantul Willy Wagner, tunarii Frantz Fischer, Max Braundrup, Kurt Heydrich și mulți, mulți alții își făcuseră datoria cu pricepere și curaj.

Pe direcția considerată secundară, câteva sute de pușcași marini izbutiseră să se agațe de teren, să mențină pozițiile cucerite, să câștige noi aliniamente, respingând contraatacurile succesive ale inamicului.

Exista acum un cap de pod care oferea sovieticilor largi posibilități de exploatare a situației create și, dacă generalul Petrov, comandantul operațiunilor din acest sector al Mării Negre, va ști să profite de ea, dacă va dispune și de mijloacele materiale, dispozitivul defensiv german ar putea fi străpuns, mai mult chiar, tăiat în două. Sigur, Marele Strateg de la Kremlin concepuse nițel altfel operațiunea, dar nu asta prima, important era rezultatul.

De partea germană domnea stupoarea și refuzul de a înțelege.

Cum așa ? O mână de oameni, niște nenorociți, debarcă la Stanicika, dau peste cap pozițiile apărate de soldații Führerului, ajung până la periferiile Novorosiiskului ? De neconceput ! Inacceptabil !

cul lor. Să ajung teafăr de partea ailaltă, să apuc să armez grenadele. După aceea... ! Și eu, și ei vom mai avea unsprezece secunde de trăit. Fix unsprezece !"

O săritură, un moment de stupoare, apoi o explozie teribilă, însoțită de urlete neomenești, urlete de fiară rănită.

Acolo unde sărise Korniţki era un gol. Un gol pe care-l delimitau trupuri inerte, sau trupuri care se zvârcoleau. În centru, el. Mai exact, partea de sus a trunchiului, un piept, doi ochi căscați și o gură care părea că împroașcă dușmanul cu o ultimă înjurătură soldățească.

Teterin sări în uliță. Lunecă peste ceva vâscos, poate chiar măruntaiele șefului său, călcă într-o băltoacă de sânge, se împiedică de un cadavru, își regăsi echilibrul și descărcă arma în direcția celor care fugeau, înnebuniți de groază.

Restul plutonului îl urmă. Era un iureș furibund, din soldați deveniseră fiare sălbatice, setoase de sânge, o hoardă dezlănțuită căreia nu-i mai păsa de nimic, pe care n-o putea opri nimic pentru că pierise sentimentul primejdiei, dispăruse instinctul de conservare și nu mai rămăsese decât ura și dorința nestăvilită de a ucide.

Fasciștii se retrăgeau, se dispersau, cadavrele lor zăceau de-a lungul și de-a latul uliței, drumul fusese deschis, dar prețul plătit era greu ; printre uniformele *feldgrau* împrăștiate peste tot erau și destule uniforme albastru-închis, cele purtate de pușcașii marini.

Joncțiunea cu celălalt detașament s-a operat rapid, noua poziție a fost consolidată, s-au stabilit pe loc amplasamentele armelor automate, agenții de le-

gătură au pornit în goană spre postul de comandă al batalionului.

Istovit, cu privirea rătăcită, cu uniforma stropită de sânge, Teterin se lăsă pe pământ, incapabil de cel mai mic gest. Gâfâia, o pâclă roşiatică îi plutea prin faţa ochilor, inima bătea nebuneşte, îşi simţea membrele îndurerate, fleşcăite şi, fără să-şi dea seama, scâncea din când în când ca un căţeluş bolnav.

Nu putea uita cumplitul spectacol la care asistase. Vedea, parcă aievea, trunchiul acela aşezat direct pe pământ, şiroind de sânge şi totuşi ameninţător, gura care părea să urle, mai departe, blesteme, ochii care ţinteau inamicul pe care năprasnica moarte a unui singur om îl pusese pe fugă.

Prin minte îi treceau poveştile copilăriei şi lecţiile de istorie în care era vorba de războinici care, cu paloşul în mână înfruntau năvala duşmanilor „câtă frunză şi iarbă" ; dar ce însemna curajul lor comparat cu sacrificiul voluntar al unui om care ştie că trupul lui va fi sfârtecat de explozia grenadelor cu care s-a încins, că nu va rămâne din el poate nici măcar o fărâmă de carne, că va avea o moarte cumplită, mai cumplită decât cea de pe oricare eşafod şi că această moarte a decis-o singur, pentru salvarea tovarăşilor săi de arme !

La vremea aceea, Teterin n-avea cum să ştie că cea mai înaltă distincţie, titlul de „Erou al Uniunii Sovietice", va fi decernată, post-mortem, maistrului principal Iurii Korniţki ; ceea ce ştia însă, în mod sigur, era că bătălia pentru Stanicika a fost câştigată de un om, de un singur om, a cărui jertfă nu fusese în zadar.

Şi generalul Bünau, comandantul Diviziei 73 Infanterie, şi generalul Wetzel, comandantul Corpului 5 Armate, au fost uluiţi de succesul acestei operaţiuni efectuate cu atât de puţini oameni. Şi unul şi celălalt au înţeles perfect cât de primejdioasă poate fi această acţiune, şi-au dat imediat seama cât de slabe sunt forţele ce li se opun şi, totuşi, n-au fost capabili să ia deciziile necesare în timp util, deşi aflaseră, din experienţă, că niciodată soldatul rus nu trebuie lăsat să-şi vină în fire, să-şi tragă sufletul, să se instaleze acolo unde a apucat să pună piciorul. Apucaseră, nu o dată, să se convingă că sovieticii sunt ca buldogii ; dacă au înhăţat ceva, nu mai e chip să-i faci să-şi descleştеze fălcile.

Cu toate astea, n-au contraatacat masiv.

Devansându-i pe americani în concepţia acestora : „siguranţa primează !", au vrut să facă economie de vieţi omeneşti şi să organizeze o contraofensivă după toate regulile... împotriva a câtorva sute de puşcaşi !

Dar o contraofensivă, dusă după toate regulile artei şi prescripţiile regulamentare, cere oameni, oameni mulţi, cere şi tehnică militară, multă tehnică militară. E nevoie de planuri, de redactarea unor ordine şi instrucţiuni, e nevoie de pregătiri, de crearea unor baze de plecare, într-un cuvânt, e nevoie de timp.

Ceea ce le scăpa generalilor şi ofiţerilor de stat-major, era că acest timp îl va utiliza şi inamicul !

Stanicika fusese ocupată pe 4 februarie. Bun, înainte de 7, admiţând că totul decurge perfect, nu se poate declanşa o operaţiune bine articulată. Deci s-a hotărât că, pe 7 februarie, sovieticii vor fi azvârliţi în mare !

Punându-se în pielea comandanților nemți, generalul Petrov își spuse că aceștia nu-i vor lăsa un răgaz mai mare de zece până la cincisprezece ore și că dacă în acest răstimp nu va izbuti să consolideze cum trebuie capul de pod de la Stanicika, atât de superb început, și acesta va avea trista soartă a celui din golful Osereika, mai important, dar mai puțin eficace.

Drept urmare a decis ca, folosind toate mijloacele existente, pușcașii marini să primească tot sprijinul posibil, întăriri, muniții, hrană, medicamente, înainte ca nemții să apuce să arunce în mare mâna aceea de oameni care reprezenta capul de pod.

În noaptea de 4 spre 5 februarie, sub protecția bateriilor de artilerie instalate pe malul răsăritean al golfului Tsemes, ale căror piese puteau ține sub focul lor zona Stanicika, a expediat acolo un întreg regiment de infanterie, transportat cu mici ambarcațiuni pescărești.

Apoi a recuperat tot ce se putea recupera din unitățile care participaseră la desantul ratat de la Osereika, a adunat toate trupele disponibile din regiune, n-a pregetat să trimită la luptă furieri, plantoane, bucătari...

În felul acesta, în noaptea de 6 spre 7 februarie, în capul de pod se îngrămădeau circa opt mii de oameni, infanteriști, pușcași marini, plus Brigada 165, dotată cu armament greu anticar.

Toată această omenire se înghesuia într-un spațiu extrem de îngust, trei kilometri pe patru, oferind o țintă ideală unui bombardament aerian... numai că acest bombardament nu s-a produs ! Din motive inexplicabile, statul-major german nu a făcut apel la aviație.

Așa stând lucrurile, sovieticii au putut să se instaleze în liniște și pace, să-și consolideze pozițiile, ba chiar să lărgească perimetrul ocupat.

Pe atunci, comisarul politic al Armatei a XVIII-a era un general pe nume Leonid Brejnev, care ulterior avea să ocupe cea mai înaltă funcție în aparatul de partid și de stat al Uniunii Sovietice. El era cel care trebuia să ridice moralul trupelor, să le electrizeze, să aducă la incandescență sentimentele lor patriotice.

El a fost cel care a botezat peninsula Taman și istmul Perekop „Malaia Zemlea" * și tot lui îi aparține fraza : „Aici, pe această *Malaia Zemlea,* eroii și vitejii sunt la ei acasă !"

Știind câtă importanță acordă marele stăpân Stalin acestei operațiuni atât de nefericit începute, ordinul emis de Brejnev era clar și fără echivoc : ostașii Armatei Roșii vor muri, dacă e nevoie, pe loc, dar nu vor ceda o palmă de teren !

Și a mai declarat că pe această „Malaia Zemlea" se va juca soarta Uniunii Sovietice, că de bătăliile care se vor da aici va depinde victoria sau înfrângerea Germaniei hitleriste. A spus-o și a repetat-o de atâtea ori, el, comisarii regimentelor, politrucii companiilor și ai plutoanelor, încât până la urmă și ultimul soldat ajunsese să se convingă că destinul Patriei e în mâinile lui, că atunci când miza e atât de mare ce mai contează moartea și, chiar dacă nu s-au găsit și alți Kornițki care să se încingă cu grenade și să explodeze în mijlocul dușmanilor, au fost destui voluntari pentru diverse misiuni disperate,

* „Micul pământ", în opoziție cu „Bolșaia Zemlea", care desemna întreaga Rusie continentală. (N.T.)

dintr-acelea din care, de regulă, nu se mai întoarce nimeni...

Bătălia pentru „Malaia Zemlea“ fusese angajată.

Sovieticii erau ferm decişi să nu cedeze capul de pod creat, ba dimpotrivă să-l lărgească, să treacă la ofensivă.

Germanii erau şi ei ferm hotărâţi să-i arunce pe ruşi în mare.

Mii şi mii de oameni aveau să piară pentru această „Malaia Zemlea“.

Un petic de pământ care nu valora — istoria avea s-o demonstreze — nici pe departe atâtea sacrificii !...

Capitolul VI

IZGONIȚI-I PE RUȘI !

Pe 7 februarie, dimineața, atacul german a fost declanșat. Un atac mult prea minuțios pregătit și mult prea târziu pornit ca să poată reuși.

7 februarie, duminică, ziua Domnului, zi hărăzită odihnei...

Era frig, chiar foarte frig, deși pe cer strălucea un soare aproape primăvăratic.

Oamenii batalionului Kunikov, mai exact, cei câți mai rămăseseră în viață, ocupau poziții pe versantul împădurit al masivului Mișako, în lăcașuri de tragere săpate adânc și temeinic.

Locotenentul Romanov și supraviețuitorii plutonului așteptau, uitându-se la lanțurile inamice de trăgători care se desfășurau, pregătindu-se să pornească la atac.

În picioare în groapa pe care și-o săpase, depășind doar cu viziera căștii micul parapet de pietre, Teterin aștepta și el, cu gura uscată și inima bătând nebunește în piept.

În stânga sa, la câțiva metri distanță, într-o groapă asemănătoare, îl putea zări pe micul Ernilov, apoi, ceva mai încolo, pe mătăhălosul Ragulin

care-și tot pipăia puşca-mitralieră, mestecând totodată nelipsitul lui dumicat.

În dreapta şi puţin mai în faţă era Lavrenev, mai departe locotenentul Romanov şi alţi câţiva, veteranii echipei de debarcare.

Mai în spate, bine camuflată şi gata să deschidă focul, se afla o baterie de tunuri anticar, dintr-acelea poreclite de nemţi *jart-bum !*

În avanposturi, ascunşi după trunchiurile copacilor, păndeau soldaţii unui alt pluton. Aceştia urmau să dea primii piept cu inamicul.

Nemţii se apucaseră să urce panta, protejaţi de un tir de artilerie destul de anemic şi puţin precis. Obuzele explodau, dar făceau mai degrabă rău copacilor decât oamenilor, bine adăpostiţi în lăcaşurile lor de tragere. Exceptând o lovitură direct, pentru ei riscul era minim.

Romanov ordonase să nu se deschidă focul decât de la mică distanţă. când inamicul se va afla aproape de tot.

— De altfel, afirmase locotenentul, s-ar putea ca nici să nu ajungă până la noi. O să-i ia în primire artileria grea de pe malul răsăritean. Dacă totuşi vor răzbi prin baraj, îi căsăpiţi fără probleme, n-o să rămână prea mulţi !

Până una alta, lanţul de trăgători inamic urca panta într-o perfectă ordine, sigur de sprijinul propriei artilerii.

Mai rămăseseră doar vreo patru sute de metri până la primele poziţii ale puşcaşilor marini când un

muget cumplit sfâşie tăcerea, urmat aproape instantaneu de tunetul exploziilor.

Informate precis de observatorii plasaţi pe înălţimile din jurul Stanicikăi, bateriile de pe ţărm deschiseseră focul.

Când fumul şi praful stârnite de explozii s-au mai împrăştiat, gonite de uşoara briză venită dinspre mare, oamenii batalionului au putut să-şi dea seama de teribila eficacitate a tirului bateriilor de coastă.

Prima salvă căzuse exact peste lanţurile de trăgători spulberându-le, sfârtecându-le, făcându-le una cu pământul şi rari au fost cei care au scăpat de teribilul uragan de foc.

Un neamţ tinerel, cu faţa schimonosită de durere, se repezi în fugă spre poziţiile puşcaşilor marini, ţinând cu mâna dreaptă braţul stâng, secţionat aproape complet în dreptul umărului de schija unui obuz. Sângele ţâşnea ca o arteziană din cumplita rană, dar el nu-şi mai dădea seama de nimic, fugea de proiectilele care explodau în urma lui, fugea unde vedea cu ochii, fugea drept spre liniile inamice...

Ajuns la câţiva paşi de adăpostul lui Teterin, s-a prăbuşit, strângând în continuare braţul rănit, de teamă să nu se desprindă complet.

„Mutter... Mutter... Mutter...“ gemea el, sfâşiat de durere, bolborosind şi alte cuvinte pe care Teterin le auzea, dar nu le putea înţelege.

Era şi timpul s-o cheme pe maică-sa, bietul de el ! Nu-i mai rămăsese mult de trăit şi ea n-avea să-l

mai vadă niciodată ; feciorul ei se golea încetișor de sânge, și sângele lui nemțesc era supt de țărâna rusească, de avidul pământ rusesc...

Presimțind o nouă salvă, mânat de groază, încercă să se mai depărteze un pic. Dând drumul brațului mutilat, se sprijini în cel teafăr, căutând să se târască, să-și facă vânt cu vârful picioarelor, să se smulgă din loc.

Atunci se produse ceva oribil : brațul rănit se înțepeni în crengile unui arbust, din cumplita rană apăru ceva alb, un tendon, care se întinse, se întinse ca un elastic, apoi reveni brusc acolo de unde ieșise, în hidosul amestec de sânge și carne sfârtecată. Soldatul își pierduse, definitiv, mădularul...

Să fi văzut un prieten, un salvator în omul pe care-l avea înaintea lui și din care nu vedea decât marginea căștii și doi ochi ? Probabil, pentru că a schițat un gest de chemare adresat lui Teterin, un gest pe care n-a izbutit să-l isprăvească.

Obrazul i-a căzut în iarba uscată și rară, trupul nu i s-a mai zvârcolit, s-a potolit, s-a împăcat...

Teterin, care nu-și dezlipea privirea de la brațul smuls, ca să nu vadă cum moare acest soldat inamic, probabil de aceiași vârstă cu el, ar fi putut jura că-n clipa aia mâna desprinsă de trup, mâna ce nu mai putea asculta de porunca creierului, îi face, totuși, un mic semn amical, timid, rușinat parcă.

Închise strâns ochii, alungând de sub pleoape viziunea de coșmar, dar îi redeschise imediat : explodase cea de a doua salvă.

De data asta, fusese mai puţin eficace ; supravieţuitorii primei şi cei care-i urmau, apucaseră să se disperseze, să iasă din zona de împrăştiere a schijelor, să-şi caute adăpost. Asta nu înseamnă însă că n-au fost victime ; gol, cu uniforma smulsă de suflul exploziei, unul din atacatori a fost aruncat într-un copac şi a rămas acolo, între două crengi, la vreo trei metri de sol, spânzurând grotesc, ca o păpuşă dezarticulată.

În prezent, primul lanţ de trăgători, cu rândurile considerabil rărite, înainta târâş, adăpostindu-se după trunchiurile copacilor rămaşi în picioare şi în gropile lăsate de cei pe care explozia obuzelor îi smulsese din pământ.

Cei din eşalonul doi, constatând că ambele salve percutaseră cam în acelaşi loc, alergau din răsputeri, căutând să străbată cât mai iute zona periculoasă, ţâşnind de la un copac la altul, gata oricând să se trântească la pământ în momentul în care vor auzi vuietul infernal al proiectilelor sovietice.

Ele întârziau însă — probabil, observatorii furnizaseră artileriştilor noi date despre mişcarea inamicului şi aceştia modificau înălţătorul şi deriva — fapt care a permis atacatorilor să efectueze un nou salt. Acum, până la poziţiile ocupate de puşcaşii-marini nu mai rămăseseră decât vreo trei sute de metri.

Ragulin trase de tija de armare a puştii-mitralieră, gata să deschidă focul.

În acelaşi moment, în dosul lui Teterin, pământul păru că se cutremură şi erupe.

O pală de aer fierbinte îi arse ceafa, făcându-l să-și bage capul între umeri. *Jart-Bum !*

Bum ! a fost atât de apropiat de *Jart !* încât cele două sunete aproape s-au confundat ; exact acolo unde se trântiseră la pământ infanteriștii germani, scăpărară flăcări orbitoare și țâșniră trâmbe de fum.

Atacul fusese stopat, net și brutal. Cei care scăpaseră cu viața din primele două eșaloane de atac, profitând de norii de praf care-i ascundeau privirilor tunarilor ruși, se retrăgeau în goană, coborând panta mult mai repede decât o urcaseră. În mai puțin de jumătate de oră, pierduseră aproape două treimi din efectivele cu care porniseră la atac.

Plăteau scump, al dracului de scump, soldații germani greșeala șefilor care așteptaseră trei zile declanșarea contraofensivei, în ideea că, în felul acesta, vor economisi vieți omenești !

„Izgoniți-i pe ruși ! Aruncați-i în mare !", acesta fusese cuvântul de ordine, țelul suprem. Dar nu cumva era prea târziu ? Nu cumva lipseau efectivele, lipseau mijloacele ? De ce li se lăsase atâta timp ca să se instaleze, să-și consolideze pozițiile, să primească întăriri ? Acum, ca să mai fie scoși de acolo de unde se înșurubaseră, ar fi nevoie de un bombardament masiv, de pe uscat și din aer, și apoi, un asalt în forță.

Din nefericire, pentru așa ceva, era nevoie de artilerie, de multă artilerie, de aviație, de multă aviație, or, se pare, la îndemână nu se aflau nici

tunuri, nici bombardiere. Ca atare, rămăsese doar asaltul...

Imediat ce elementele de vârf au revenit pe poziţiile de plecare şi s-au regrupat, al doilea val a şi pornit.

A pornit în fugă, ştiind din cele întâmplate anterior că riscă în orice clipă să se pomenească sub focul bateriilor de coastă, năzuind să străbată cât mai repede zona barajului, să ajungă, în sfârşit, să înfrunte, în luptă, oameni şi nu obuzele care pică din cer !

Domoală la început, coasta muntelui devenea din ce în ce mai povârnită, mai greu de urcat. Oamenii gâfâiau, încetineau pasul. Curând, ajunseseră în locul în care cadavrul dezgolit al celui din copac marca limita zonei periculoase.

În acelaşi moment, văzduhul se cutremură.

Un salt lung, disperat, i-a scos pe atacatori din fâşia morţii.

În spatele lor, pământul erupse, schijele şuierară pe deasupra capetelor. Ţâşniră din nou, dar cele câteva corpuri rămase nemişcate erau o dovadă că obuzele sovietice îşi găsiseră prada.

Jart ! Bum ! îşi făcu auzit glasul bateria anticar.

Inutil, de astă dată. Atacatorii devansaseră aliniamentul ucigaş şi *Jart-Bum !* nu le mai putea face nici un rău : se apropiaseră prea mult de poziţiile sovietice.

Venise rândul puștilor, al pistoalelor-mitralieră, al grenadelor — al „făcăleților", și al „lămâilor" —, venise momentul luptei de aproape.

Din dreapta lui Teterin, dincolo de lăcașul locotenentului Romanov, o mitralieră grea se porni să sughită, sughițuri lungi, mortale. Prinși în evantaiul ei ucigaș, primii atacatori se prăbușiră, secerați. Din urmă însă, veneau alții, și alții.

Lupta devenise corp la corp. Uciși de o rafală de pistol-mitralieră, străpunși de o baionetă, înjunghiați cu un pumnal, oamenii din avanposturi mureau unul după altul. Gropile pe care le săpaseră se prefăceau pentru ei în locuri de veci...

Un neamț venea în goană spre groapa unde era Teterin. Otar îi vedea privirea fixă, menită parcă să-l înspăimânte, fălcile încleștate, rânjetul gurii.

A tras instinctiv, fără să mai ochească.

Neamțul zvâcni, se răsuci într-o parte, căzu. Glonțul îl nimerise în plin.

Teterin manevră închizătorul, dulia goală sări, introduse un nou glonț pe țeavă și abia atunci îl observă pe cel de al doilea neamț care se pregătea să se repeadă la el. Trase, tot instinctiv, exact în momentul în care celălalt își făcea vânt să sară.

Intrat pe sub bărbie, glonțul traversă țeasta și se opri în oțelul căștii, dar nu stopă saltul și tălpile țintuite ale cizmelor îl loviră pe Teterin drept în

* Grenadele germane de mână — cele mai răspândite — erau prevăzute cu o coadă din lemn în care se afla și detonatorul; deci, un cilindru din tablă oțelită (corpul grenadei) și o coadă. Cele sovietice (românești, franțuzești, englezești, americane), se prezentau sub forma unei lămâi, din tablă oțelită cele ofensive, din fontă cadrilată cele defensive. (N.T.)

faţă. Complet năucit, puşcaşul lunecă moale pe fundul gropii, strivit sub cadavrul neamţului, şi nu mai mişcă.

Se lăsa înserarea, calmul revenise şi Ragulin porni să cerceteze lăcaşurile individuale ale camarazilor săi.

Ernilov era mort, la fel ca şi cel care-l ucisese. Cei doi se înjunghiaseră reciproc, cu siguranţă simultan, şi acum zăceau, uniţi prin moarte, în groapa în care abia încăpeau.

Când a ajuns la lăcaşul lui Teterin, Ragulin n-a văzut, la început, decât spinarea unui neamţ, prosternat parcă înaintea unei divinităţi necunoscute şi nevăzute.

Abia după ce s-a uitat mai bine, a zărit şi o mână ale cărei degete se mişcau încet şi care nu putea fi decât mâna tovarăşului său. Sigur, ea era, uite şi proaspetele cicatrici din palmă, urmele cioburilor de sticlă care-i zdreliseră pielea când sărise zidul, cicatrici care se redeschiseseră şi începuseră iarăşi să sângereze.

Ragulin încercă să-l tragă pe neamţ afară din groapă, dar nu izbuti, individul era prea mare, prea greu, se înţepenise între pietre, iar poziţia în care se găsea nu-i permitea zdrahonului să folosească decât un sfert din forţa lui fizică.

— Lavrenev ! urlă el. Lavrenev ! Vino, frăţioare, să-mi dai o mână de ajutor !

Lavrenev se extrase din lăcaşul lui cu oarecare greutate, fusese rănit la braţul stâng şi-şi aplicase singur un pansament individual.

— Ce se-ntâmplă ? mârâi el, apropiindu-se. Pe cine ţi-a căşunat ?

— Pe porcul ăsta de hitlerist care l-a prins pe Otar sub el și pe care nu izbutesc să-l clintesc. Știi, se grăbi el să adauge, văzând că tovarășului său nu-i prea arde s-o facă pe cioclul, am impresia că Oatr nu-i chiar mort...

— Trag nădejde și pentru el, și pentru tine ! bombăni Lavrenev. Dacă mă pui să trudesc de pomană, cu brațul meu paradit, o să-i pomenești, după aia, și pe mă-ta și pe tac-tu !

Ragulin avusese dreptate : Teterin nu era „chiar mort". Trăia, dar era încă amorțit, paralizat de lovitura primită. Arăta groaznic.

Nasul, strivit de tălpile țintuite ale cizmei nemțești, se umflase și căpătase culoarea pătlăgelelor vinete, buzele erau tumefiate, ochii injectați de sânge abia mai puteau sta deschiși.

Sub crusta de sânge care-i acoperea obrazul, pielea căpătase toate culorile curcubeului, galbenul se învecina cu violetul, negrul cu roșu, portocaliul cu brunul.

O spumă sângerie se adunase în colțul gurii, gemea încetișor în timp ce tovarășii lui îl trăgeau afară din groapă.

— Otar, frățioare, cum ți-e ? Rău, rău de tot ? se agită Ragulin, înspăimântat de masca aceea de coșmar.

Teterin își mișcă buzele și scuipă un cheag de sânge în care se putea distinge ceva alb.

— Sărmanul ! exclamă Lavrenev. Și-a pierdut dinții !

Era adevărul. Teterin nu mai avea nici incisivi, nici canini. Toți dinții din față fuseseră sfărâmați

şi când Ragulin îi desfăcu buzele, umflate precum caltaboşii, ca să vadă ce-i înăuntrul gurii, nu desluşi decât gingiile sângerânde şi, ici-colo, câte o ţandără albă, rădăcină sau fragment de dinte.

Ragulin se simţea complet descumpănit. Nu era el un tip prea imaginativ, şi nici prea curios din fire, dar i se întâmplase adesea să se gândească la rănile pe care le poţi căpăta în timp de război.

Ştia, de pildă, că în majoritatea cazurilor, membrele sunt cele care o încasează, de aceea se şi văd atâţia foşti combatanţi cărora le lipsesc un deget, o mână, braţul sau picioarele.

Mai ştia că dacă eşti atins la cap, mai rar să scapi cu viaţa ; atunci, nu mai eşti rănit, ci mort.

În privinţa celorlalte răni, avea oarecari îndoieli. Se pare că cele în burtă erau destul de parşive, mai ales dacă te alegeai cu maţele perforate şi apucaseşi, înainte de asta, să mănânci bine. Cele din piept erau mai puţin grave, de regulă scăpai cu viaţa, sigur, dacă nu fusese atinsă inima. Dar nu-şi închipuise niciodată că va vedea pe unul din camarazii săi scăpând teafăr din luptă, dar pierzându-şi toţi dinţii din faţă din pricina unei lovituri cu cizma !

Cum necum, îl cără pe Teterin până la postul de prim-ajutor ca să primească acolo îngrijirile de care avea atâta nevoie.

Ziua de 7 februarie, zi de duminică, se încheia. Noaptea se lăsa, glacială, pe versanţii masivului Mişako. Sfârşea prima zi a marii bătălii pentru „Micul Pământ" ; îi vor urma altele, destule, în cursul cărora vor mai pieri mulţi oameni...

Cum însă această idee nu i-a trecut prin minte malacului Ragulin, ea nu l-a putut împiedica să înghită cu poftă masa de seară, copioasă întrucât rațiile fuseseră calculate pentru efective net superioare celor rămase după prima tentativă de contraofensivă germană pornită sub lozinca, „izgoniți-i pe ruși !"

Capitolul VII

LUPTE DE STRADĂ LA STANICIKA

Venit din sectorul Anapa, Regimentul 213 mărşăluise o bună parte din noapte ca să sosească în zori în apropiere de Stanicika.

Halta de ajustare, îngăduită de comandanţi oamenilor frânţi de oboseală, a fost brutal întreruptă de tunetul bateriilor ruseşti instalate pe malul răsăritean al golfului. Tirul era diabolic de precis, observatorii instalaţi pe înălţimile din jurul aşezării urmăreau, pas cu pas, deplasările trupelor germane şi obuzele percutau exact acolo unde era nevoie..

Către orele opt ale dimineţii zilei de 8 februarie, Regimentul 213 Infanterie pierduse aproape o treime din efectivele sale, fără să fi fost măcar angajat în luptă !

Pe la orele nouă, când contactul cu inamicul a fost, în sfârşit, stabilit şi când grupele de asalt s-au apropiat de imobilele ocupate de sovietici, numai o jumătate din regiment mai era în stare să lupte. Chiar şi aşa, atacul a fost declanşat, cu atât mai impetuos şi înverşunat, cu cât fiecare soldat ştia că din acel moment nu mai are de ce să se teamă, blestematele baterii fiind nevoite să înceteze focul ca să nu-şi bombardeze compatrioţii.

Situația era oarecum identică și în cazul Regimentului 305 Infanterie, care urma să atace urmând un ax diferit și să facă joncțiunea cu 213 undeva în interiorul localității.

Și aici, pierderile provocate de barajul de artilerie erau extrem de grele ; din compania a 3-a a batalionului 2 nu mai rămăseseră, de pildă, decât vreo cincizeci de oameni capabili să lupte.

Aceasta fiind situația, completările s-au făcut cu ce s-a aflat sub mână și astfel adjutantul Wagner, Frantz Fischer și alți câțiva care respinseseră cu focul tunurilor lor încercarea de debarcare în golful Osereika, dar le pierduseră ulterior, s-au văzut transformați în grenadieri de asalt, într-o grupă de șoc angajată în lupte de stradă.

La nouă dimineața, artileriștii și-au părăsit adăposturile înjghebate în pripă în ograda unui localnic. Ca obiectiv, aveau un grup de case pe care sovieticii le transformaseră într-un soi de cazemate.

Primul salt a fost stopat la jumătatea lui de focul susținut al unei mitraliere.

Frantz Fischer, care era la numai câțiva pași de adjutant, se trânti fulgerător la pământ, adăpostindu-se după o grindă, smulsă cine știe de unde. Ținea obrazul lipit de țărână, încercând să nu se gândească la gloanțele pe care le auzea șuierând la numai câțiva centimetri deasupra capului.

Alături se nimerise să fie Klaus Grünberg, un soldat de vârsta lui, provenit din fosta baterie a locotenentului Holschermann, ca de altfel majoritatea celor care formau acum grupa de șoc. Era un

flăcău scund, solid clădit, de obicei vesel şi plin de voie bună, însă acum, sub focul mitralierei ruseşti, părea că se dezintegrează, că se lichefiază. Faţa lui, cu trăsături vag copilăreşti, se transforma, îmbătrânea cu fiecare clipă, se prefăcea într-o faţă de moşneag, cu ochi care-şi pierduseră strălucirea şi se duseseră undeva în fundul orbitelor, cu buze tremurătoare...

Crăpa vizibil de frică şi, de fiecare dată când un glonţ se izbea de grinda după care se adăpostise, tresărea şi se schimonosea îngrozitor, de parcă glonţul acela i-ar fi sfârtecat carnea.

Snopurile ucigăşe ale mitralierei îi ţintuiseră pe toţi la pământ, câţiva erau deja morţi, alţii răniţi, iar cei încă teferi se întrebau dacă vor reuşi vreodată să scape din acel loc unde zăceau, în imposibilitate de a se apăra, neputincioşi să facă o mişcare, un gest cât de mic.

Brusc, din spatele lui Fischer răsună o detunătură seacă şi asurzitoare.

Un tun de asalt montat pe şasiul unui tanc ; redutabilul 88 mm, intervenea în luptă.

Era atât de aproape de grupul de case, încât obuzul ieşit pe ţeavă percuta instantaneu, ambele bubuituri confundându-se în una singură, cumplită, apocaliptică.

Strângând din dinţi ca să-şi domolească tremurul nervos, Fischer aruncă o privire rapidă peste grindă.

În peretele casei din faţă se căsca o gaură uriaşă. Încă un obuz, şi întregul zid dispăru într-un vârtej de moloz spulberat.

Răpăitul mitralierei încetă. Servanți și armă zăceau, mai mult ca sigur, îngropați sub dărâmături.

— Înainte ! Înainte, băieți ! răcni Willi Wagner, intuind că acesta-i momentul, că peste câteva clipe ar putea să fie prea târziu.

— Înainte ! se pomeni strigând și Frantz Fischer, sărind în picioare și luând-o la fugă.

Obuzele teribilului 88 își făcuseră pe deplin datoria ; doar câteva gloanțe mai șuierară pe la urechile atacatorilor.

Adjutantul țâșnise de pe loc ca un veritabil sprinter, urmat de Fischer și Grünberg, al cărui obraz își redobândise culorile normale. Ceilalți veneau și ei, cu armele pe șold, gata de izbire. Tunul își încetase tirul ; din acel moment, proiectilele sale puteau deveni mortale și pentru atacanți.

Care să fi fost distanța între aceștia și casa pe care voiau s-o cucerească ? Poate șaizeci de metri, poate optzeci ? Pe teren, nu înseamnă mare lucru, dar când te aștepți, în fiece clipă, ca focul inamic să reînceapă, ai impresia că-ți trebuie o veșnicie ca s-o parcurgi !

Ajuns primul la zidul năruit — alergase ca o nălucă — Wagner sări prin spărtură, ateriză în ceea ce fusese, probabil, sufrageria casei, zări în față o siluetă în uniformă bleumarin, slobozi o scurtă rafală de pistol-mitralieră, apoi se răsuci într-o parte, exact în momentul în care un alt pușcaș marin se pregătea să-l doboare cu un foc de pușcă. Reflexul său a fost doar cu o zecime de secundă mai rapid

decât al sovieticului, pentru că în clipa în care degetul acestuia apăsa pe trăgaci, primul glonț din seria expediată de adjutant îi străpungea fruntea.

Artileriștii năvăleau în casă, săreau peste ruine, mitraliau în dreapta și-n stânga, urlau ca să uite de frică, să alunge gândul că undeva, printre dărâmăturile astea, e poate ascuns un dușman pregătindu-se să-i ucidă înainte de a fi apucat ei să-l lichideze.

Helwing, un colos care venea, ca și Grünberg, din bateria locotenentului Holshermann, se încăierase cu un rus, la fel de solid și de puternic. Era o luptă stranie, cu mâinile goale, între doi giganți parcă acum ieșiți din neolitic.

Helwing îl apucase pe rus de beregată, voind să-l sugrume. Strângea din răsputeri, dar celălalt avea un grumaz ca de taur, atât de gros încât degetele artileristului nu izbuteau să-l cuprindă. Riposta, pocnindu-l pe adversar cu pumnul drept în burtă, în timp ce cu mâna stângă se căznea să scape din strânsoare. Zadarnic. Treptat, obrazul i se congestiona, aerul pătrundea tot mai greu în plămâni, forțele începeau să-l părăsească. Continua să-și lovească adversarul, dar loviturile nu mai aveau aceiași putere ca la începutul luptei, deveniseră dezordonate, instinctive, mai mult o reacție animalică înaintea primejdiei.

Helwing îl domina acum net, îl silea să-și îndoaie genunchii, se lăsa cu toată greutatea pe el, căutând cea mai bună poziție pentru actul final.

Rusul nu-l mai putea lovi în burtă, nimerea doar coapsele, haotic și ineficace. Artileristul continua să-l sugrume ; avea o expresie feroce, cu buzele rânjite peste dinții încleștați, cu ochii mijiți și venele gâtului umflate ca niște otgoane.

Treptat, privirea adversarului său devenea tot mai sticloasă, aerul răzbătea tot mai greu prin traheea comprimată, obrazul i se învinețea. Nu mai avea mult de trăit, poate doar câteva secunde...

Profitând de faptul că puterile îl părăsiseră aproape complet pe pușcaș, Helwing îl apăsă, brutal, cu degetul gros al ambelor mâini în bărbie, dându-i capul pe ceafă.

Ochii sovieticului țâșniră din orbite, încercă să să se zvârcolească, să scape din teribila menghine, era chiar cât pe ce să izbutească, dar în aceiași clipă palma neamțului îl izbi, năprasnic, peste frunte.

Urmă o trosnitură oribilă care se auzi cu tot lvacarmul din jur, picioarele învinsului deveniră moi, cedară sub greutatea trupului.

Helwing descleștă și degetele celeilalte mâini și pe molozul care acoperea dușumeaua se prăvăli cadavrul unui om cu vertebrele cervicale zdrobite.

Învingătorul își zvântă fruntea îmbrobonită de sudoare cu mâneca vestonului, trase de câteva ori, adânc, aer în piept, își masă mușchii înduerați ai abdomenului.

— Dădea ca un apucat, gagiul ! comentă el sinistrul episod. Puternic ca un urs. La un moment dat, am crezut că n-o să-l pot dovedi !

Cei din jur priveau, încremeniți, cadavrul cu gâtul sucit. Impresia de forță telurică stăruia și după moarte.

Grünberg împinse cu piciorul cadavrul unui sovietic care zăcea pe o grămadă de moloz și se așeză în locul lui, la doi pași de adjutantul Wagner. Printr-o spărtură a peretelui, amândoi cercetau cu privirea casa învecinată, cu siguranță plină și ea de soldați la fel cu cei de aici, pe care vor trebui să-i ucidă ca să neutralizeze cuibul lor de rezistență.

Krüll, care scotocea prin puținele mobile rămase întregi, dădu peste o sticlă de vodcă începută. plină de praf și de mizerie.

— Chiar de erau sifilitici ăi de-au băut din ea, tot îmi administrez o dușcă ! proclamă el.

Duse sticla la gură, trase o înghițitură zdravănă, apoi o pasă primului care se afla alături.

— În sănătatea dumneavoastră, domnilor tovarăși. Vedea-i-aș crăpând cu toții, unul câte unul sau la grămadă ! Mi s-a acrit de voi ca de mere pădurețe !

Sticla trecu din mână-n mână, dar firește nu ajunse pentru toată lumea și priviri jinduitoare îi urmăriră traiectoria când cel care sorbise ultima picătură o aruncă de perete.

Adjutantul Wagner continua să studieze terenul, căutând soluția cea mai bună pentru a se apropia și ataca obiectivul.

Sigur, distanța era mică, abia vreo cincisprezece metri, dar terenul pe care urma să-l parcurgă era neted ca-n palmă, exceptând un zid scund care

despărțea cele două ogrăzi și câteva tufe uscate de liliac. O ferestruică îngustă dădea spre micul zid. Wagner ordonă unuia din ostași să-i caute la repezeală prin casă ceva dur, o rangă, o casma, un târnăcop, iar când acesta se întoarse cu obiectul cerut, îl puse să desprindă zidăria de sub fereastră. Casa fusese construită din pietre de râu, chirpici și paiantă așa că treaba s-a dovedit a fi extrem de lesnicioasă. Prin această nouă spărtură, ascunsă de ziduleț, atacatorii se puteau furișa afară fără să fie văzuți.

Mitraliera, cea care cu puțin timp în urmă îi țintuise la pământ și pe care suflul exploziei proiectilului de tun o răsturnase, ucigând servanții dar lăsând arma intactă, a fost trasă în dreptul spărturii.

— Grünberg, ordonă adjutantul, treci la mitralieră. Când ajungem la ziduleț, deschizi focul și ții sub bătaie ferestrele casei de colo. Încetezi numai când am făcut și ultimul salt.

Grünberg înțepeni bine roțile * mitralierei, verifică banda și se culcă în spatele scutului.

Târându-se pe coate, Wagner și restul grupei se furișară în curte, apoi tot târâș ajunseră, neobservați de inamic, la micul zid. Când toți au fost gata, adjutantul ridică brațul.

Imediat, mitraliera porni să răpăie. Serii lungi care măcinau tencuiala peretelui, smulgeau așchii

* Spre deosebire de mitralierele germane și românești — M.G. și Z.B. — care aveau afete cu două sau trei picioare, cele sovietice, sistem Maxim, erau montate pe două roțițe și prevăzute cu un scut. (N.T.)

din giurgiuvele, dar mai ales, pătrundeau în snopi ucigaşi în interior.

— Acum ! răcni Wagner, sărind peste scunda îngrăditură.

Din două salturi scurte se şi afla lipit de perete. Mitraliera amuţise. Oamenii din grupă ţâşniră după el, cu excepţia unuia singur, un băiat venit din fostul pluton al lui Holschermann, al cărui nume Wagner nici nu-l ştia, pe care un glonţ inamic îl opri net din fugă, îl făcu să se răsucească pe loc şi să se prăbuşească, rămânând nemişcat.

Pe latura pe care se aflau, singurul acces posibil în casă era o fereastră îngustă, cam prea îngustă pentru atleticul adjutant, dar altă soluţie nu exista. Fie ce o fi, trebuiau să treacă prin ea !

Wagner smulse de la centiron o grenadă, o armă, numără până la şase, apoi o aruncă înăuntru. Zgomotul exploziei abia se auzi, dar prin fereastră ţâşni o trâmbă de fum negricios, dovedind că proiectilul îşi îndeplinise menirea.

— După mine ! răcni el, încălecând giurgiuveaua.

Întâi, crezu că nu va putea trece din pricina porthartului şi a tocului binoclului care se înţepeniseră în ce mai rămăsese din giurgiuvea ; apoi, că-şi trăieşte ultima clipă de viaţă pentru că un rus rănit se ridicase de jos şi-l luase la ochi.

Se smuci ca un nebun, auzi pârâind ceva şi căzu pe duşumeaua plină de moloz şi sfărâmături, chiar la picioarele sovieticului.

În același moment, un alt artilerist apăru în cadrul ferestrei. Pe el îl culese glonțul inamic și omul se prăvăli pe spate, îndărăt în curticica de unde venea, mai-mai să-l strivească pe Frantz Fischer care sosea din urmă. Acesta se feri, sărind într-o parte, apoi vârî țeava pistolului-mitralieră prin fereastră și goli întregul încărcător, secerând de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga.

Spre norocul lui, Wagner nu apucase încă să se ridice de jos, atât de rapid se derulase totul ; spre norocul lui, altminteri și-ar fi încheiat cariera, ucis tocmai de cel care-l iubea !

Fischer, Helwing, Krüll, Grünberg și alții năvăleau ca turbații. Printre norii de praf și de fum, în strâmtoarea odăilor, se încinsese iarăși o cumplită luptă corp la corp, o atroce învălmășeală, în care abia puteai distinge care ți-e prieten și care dușman, unde lovești și pe cine. Deși răniți mai toți de explozia grenadei lansate de Wagner, sovieticii se băteau cu energia disperării știind, la fel cum o știau și advesarii lor, că în asemenea încleștări ucizi sau ești ucis, că nimeni nu ia prizonieri, că nu există îndurare !

Sărind în casă, Fischer fusese înhățat de un rus, de două ori mai puternic, care-l prinsese pe la spate și, lipindu-și pieptul de spinarea artileristului, ca de un scut, încerca să-l înjunghie, blocându-i gâtul cu antebrațul stâng. Pe jumătate sufocat, Fischer își încleștase degetele pe încheietura mâinii care ținea pumnalul, căznindu-se să oprească lama ucigașă.

Alături, Krüll şi un sovietic se tăvăleau pe jos, fiecare opintindu-se să-l încalece pe celălalt şi să-l străpungă cu baioneta. Era o luptă sălbatică şi disperată, cu muşcături, cu degete care căutau ochii adversarului, cu genunchi care ţinteau boaşele ; Krüll fu lovit şi se rostogoli pe spate, urlând de durere ; imediat, rusul fu peste el, încleştându-şi degetele de beregată şi strivindu-i pieptul sub genunchi.

Devenită liberă, mâna lui Krüll care strângea baioneta se destinse ca un arc şi izbi.

Vârful oţelit pătrunse între coaste, lama intră adânc în trupul duşmanului. Strânsoarea acestuia slăbi, trupul i se plecă în faţă, sprijinit în palme ca să nu cadă.

Krüll smulse baioneta din rană şi o înfipse din nou. Odată... încă odată... Şiroind de sânge, lama ieşea şi pătrundea în trupul din ce în ce mai flasc al adversarului.

Din gâtlejul rusului se smulse un horcăit, sângele ţâşni pe gură, împroşcându-l pe cel ce biruise, trupul se înmuie, căzu.

Orbit, sufocat, Krüll se zbătu din răsputeri să scape de greutatea care-l apăsa, izbuti să se smulgă, îşi şterse ochii cu dosul palmei, îndepărtând mâzga roşiatică, se ridică, sprijinindu-se de cadavru. Atunci îl zări şi pe Fischer care continua să se lupte cu adversarul lui, pierzându-şi, vizibil, puterile. Cu toată împotrivirea, vârful pumnalului rusesc se apropia, inexorabil, de pieptul lui.

Încă nesigur pe picioare, Krüll făcu un pas înainte.

Baioneta lui, cu sângele nezvântat pe ea se ridică, lovi.

Ascuțită brici, lama pătrunse pe lângă claviculă, secționă jugulara și deltoidul, se implântă în lobul superior al plămânului.

Rănitul se agață de cel pe care tocmai voise să-l ucidă, se căzni să rămână în picioare, să continue lupta — era ceea ce îi dicta ultimul său licăr de conștiință — dar voința și puterea se scuregau o dată cu viața care-i părăsea trupul.

Lupta se încheiase. Pentru a doua oară, câștigaseră uniformele *feldgrau*. Plătind însă prețul cuvenit. Printre cadavrele celor care apăraseră mizera casă dintr-un mizer târgușor sovietic erau și cinci ale atacatorilor, cinci băieți solizi și curajoși, veterani ai multor încleștări, dar pentru care aceasta fusese cea din urmă.

Willi Wagner scăpase de cea de a doua rănire — poate chiar și de moarte — datorită căzăturii lui Helwing, atletul cu mușchi de oțel, pentru că avusese baftă. Otto Krüll și Franz Fischer erau năclăiți de sânge, dar nu de al lor, ci de al inamicului.

Câștigaseră, dar erau complet sleiți de puteri. Teoretic, ar fi avut nevoie de zile întregi de repaus ca să-și adune forțele ; practic, nu dispuneau decât de niște minute.

Cu o mână al cărei tremur nu izbutea să-l stăpânească, Fischer înlocui încărcătorul golit al pistolului-mitralieră cu unul plin.

Gâfâind, cu privirile secate de orice expresie, cu chipurile împietrite, încercănaţi, cu colţurile gurii trase în jos, oamenii grupei de asalt a adjutantului Wagner se pregăteau de o nouă încercare.

Aşezat pe un sac cu cartofi, Fischer îşi trăgea sufletul, privind, aproape fără s-o vadă, uşa de intrare, o uşă solidă din scânduri negeluite, o uşă care dădea spre exterior şi pe care, buimaci cum erau cu toţii, n-o păzea nimeni.

Această uşă s-a deschis deodată, în cadrul ei a apărut o siluetă în uniformă bleumarin şi un pistol-mitralieră, din cele poreclite „balalaică" a pornit să scuipe foc.

Fischer a ripostat, aproape automat. O serie lungă, prea lungă chiar. Rusul scăpă arma, duse mâinile la pântece, şi se prăbuşi, scuturat de convulsii. Nu era însă singur, în urma lui năvăleau alţii.

Lupta reîncepea.

Fischer, al cărui încărcător se golise, izbea în dreapta şi în stânga cu pistolul-mitralieră cum ar fi dat cu o ghioagă, Krüll îşi folosea din nou baioneta, Helwing pusese mâna pe un scaun de bucătărie, Grünberg se bătea cu pumnii şi picioarele, lipit de cadrul uşii, Wagner trăgea rafală după ra-

fală, stopându-i pe sovieticii care ar fi vrut să pătrundă în casă.

Sângeroasa încăierare nu dură decât câteva minute, destul însă ca din cei treizeci de soldați germani care-l urmaseră pe adjutant să nu rămână decât vreo cincisprezece.

Atacul ostașilor roșii fusese respins și de data asta, cei care rămăseseră în viață încercau acum să scape cu fuga.

— Înainte ! După ei ! răcni Wagner și țâșni în urmărirea fugarilor.

Ceilalți îl urmară, străbătând în iureș distanța de vreo douăzeci-treizeci de metri care-i separa de casa următoare, atât de aproape de cei urmăriți încât Wagner izbuti să culce pe unul din ei la pământ pocnindu-l în ceafă cu țeava pistolului-mitralieră.

Năvăliră în casă ca o hoardă dezlănțuită, doborând tot ce le stătea în cale, trăgând, înjunghiind, izbind.

Și iarăși se încinse acea oribilă luptă între oamenii deveniți fiare, deveniți lupi cu răcnete de furie, blesteme, înjurături, gemete, țipete de durere, horcăieli de moarte.

Înghesuiți între pereți, nemaiavând unde să se retragă, rușii se băteau cu energia disperării, pe viață și pe moarte, vânzându-și cât mai scump pielea, rezistând până când nu-i părăsea și ultima fărâmă de vlagă, și ultima picătură de sânge, și ultimul strop de viață.

Acum grupa de şoc a adjutantului Wagner nu mai număra decât şapte oameni. Şapte ostaşi sleiţi de puteri, răniţi mai mult sau mai puţin grav, cu uniformele zdrenţuite şi năclăite de sânge, cu priviri rătăcite şi sticloase.

Ultima din cele trei case transformate de sovietici în puncte de sprijin fusese cucerită. În cel mai scurt timp, trebuiau să-şi organizeze poziţia defensivă ca să poată face faţă contraatacului sovietic care, în mod evident, nu avea să întârzie.

Indestructibil, inepuizabil, adjutantul Willi Wagner se agita, dând ordine, îmboldindu-i pe oameni să nu stea, să nu lase muşchii să înţepenească, să se anchilozeze.

Era nevoie să fie sparţi pereţii în câteva locuri, creindu-se astfel ambrazuri deschise spre posibilele căi de acces ale inamicului, recuperate armele abandonate, stabilite unghiurile de tragere, separaţi morţii de răniţii grav, în stare de inconştienţă, făcut un pic de ordine.

Când totul a fost gata, adjutantul urcă în podul casei şi examină cum se prezintă situaţia.

Luptele de stradă continuau cu înverşunare, casele erau când ocupate, când pierdute, răpăitul armelor automate devenise continuu, explodau grenade de mână, mine de aruncător, obuze.

Pe una din uliţe înainta, trăgând din mers, un tun autopurtat. Imediat, bateriile de pe malul golfului şi-au îndreptat tirul asupra lui, prinzându-

într-o jerbă de explozii. A virat, scurt, pe o șenilă, și a încercat să se camufleze după ruinele unei case. Ca atrase de un gigantic magnet, obuzele sovietice i-au luat urma. Atunci s-a năpustit drept înainte și, preț de o clipă, Wagner a crezut că va scăpa. S-a înșelat.

Prins în furcuță *, unul din proiectile i-a smuls șenila, imobilizându-l. A doua salvă a lovit în plin.

Mastodontul de oțel păru că se dezintegrează de la sine, prin aer vâjâiră bucăți de blindaj, smulse, de pe afet, țeava tunului descrise o curbă năucitoare și se prăbuși peste servanții care încercau să se pună la adăpost.

În mijlocul uliței nu mai rămăsese decât o grămădă informă de fiare răsucite și fumegânde.

În orele care urmară, mai exact până în zorii zilei următoare, casa pe care supraviețuitorii grupei adjutantului Wagner o transformaseră în punct fortificat de sprijin a fost atacată de opt ori.

De opt ori, sovieticii se năpustiră la asalt, și de opt ori focul încrucișat al armelor automate germane și al propriilor mitraliere, recuperate și reamplasate, le-a stopat elanul.

Când s-au iscat zorile, apărătorii casei aduceau, mai degrabă, a năluci decât a oameni vii. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de când nu mai puseseră nimic în gură și vreo treizeci și șase de când nu putuseră dormi ca lumea. Singuri, Grünberg și Helwing mai izbuteau să moțăie, dar la cea

* Unitate de măsură în tragerile de artilerie și sistem de încadrare a țintei prin modificări de înălțător și derivă. (N.T.)

mai mică alarmă somnul le zbura şi ei redeveneau aceleaşi teribile maşinării de ucis.

— Muniţia e pe terminate, remarcă, la un moment dat, Krüll. Am mai putea rezista unui atac, dacă nu năvălesc ca nebunii, după care...

Gestul lui de lehamite şi resemnare voia să spună: „În fond, ne-am bătut bine... Dacă e să crăpăm, încalte ştim că i-am făcut pe rusnaci să plătească scump pentru pielea asta a noastră..."

Mai puţin fatalist, adjutantul Wagner ordonase ca toate grenadele să fie stocate, urmând să fie reîmpărţite în vederea asaltului final. Încărcătoarele puştilor-mitralieră şi benzile mitralierelor au fost reaprovizionate şi unul din oamenii plutonului Holschermann, reputat ţintaş, a fost expediat în podul casei cu misiunea de a trage numai în ofiţerii sau gradaţii sovietici, lipsind astfel trupa de comandanţii ei.

N-a trecut mult timp, şi iarăşi au pornit să răpăie armele automate, să explodeze grenadele, să răsune urlete, blesteme, horcaituri.

Când mâna de oameni comandată de Wagner se pregătea pentru ultima încleştare, cea din care nimeni n-avea să mai scape cu viaţă, s-a produs miracolul: o grupă de pistolari-grenadieri a izbit inamicul din flanc. Sub focul încrucişat al germanilor, sovieticii au fost nevoiţi să dea îndărăt.

Prada le scăpase şi de astă dată!

Casa, cu pereţii ciuruiţi de gloanţe, cu acoperişul desfundat, cu giurgiuvelele şi tocurile uşilor smulse, a fost evacuată.

Supraviețuitorii grupei de șoc Wagner au primit ordinul să se retragă, să treacă în rezervă.

Împleticindu-se de oboseală, cu priviri buimace de oameni treziți din coșmar, s-au regrupat într-o poieniță din spatele frontului. Li s-a dat de mâncare și... și au adormit cu lingurile în mână !

Capitolul VIII

ÎN MARE CU RUŞII !

În seara zilei de 9 februarie, în „Bârlogul Lupului" *, atotputernicul Führer al celui de al treilea Reich a trântit o adevărată criză de turbare.

Cum ? Nemernicii de sovietici au îndrăznit să încerce o debarcare pe coastele apărate de trupele germane ? Iar aceste trupe n-au fost în stare să-i respingă ? Laşitate din partea soldaţilor ? Incapacitate din partea celor care-i comandau ?

Cu privirile plecate, cei care trebuiau să înghită reproşurile şi invectivele marelui stăpân s-au căznit să-i explice că una din tentative a fost stopată în chip magnific, că operaţiunea i-a costat pe sovietici enorm, că relativele lor succese nu însemnau, în definitiv, mare lucru, Hitler nu s-a lăsat înduplecat : ruşii trebuie azvârliţi în mare !

De îndrăznit, n-a îndrăznit nimeni din cei prezenţi să-l întrebe cu ce forţe ar putea fi declanşat contraatacul. Fiecare s-a mulţumit să aprobe dând din cap, că nu cumva să devină ţinta dictatorului dezlănţuit.

Ordinul era ca ruşii să fie aruncaţi în mare ? Perfect ! Să se descurce cel care comanda respecti-

---

* *Wolfschanze.* Cartierul General al lui Hitler, situat într-o pădure din apropierea localităţii Rastenburg, în Prusia Orientală. (N.T.)

vul sector al frontului...! Să-i azvârle în mare cu ce o putea și cum va putea !

Cam la aceeași oră, la Kremlin, celălalt atotputernic șef, celălalt stăpân absolut, decidea că, în pofida eșecului parțial al operațiunii concepute de el, numai o victorie totală putea fi corolarul genialului său plan.

Orice discuție era exclusă. Elaborase un plan, decisese o debarcare, concepuse o manevră și era inadmisibil ca ceea ce gândise să se încheie cu o înfrângere și nici măcar cu o victorie parțială. Generalului Petrov îi vor fi puse la dispoziție toate mijloacele necesare pentru ca micul său cap de pod să devină debutul unei irezistibile ofensive, pentru ca trupele ce vor pune piciorul pe „Micul Pământ" să se reverse ca o gigantică maree, măturând forțele hitleriste, spulberându-le, izgonindu-le de pe pământul sovietic.

Pentru *Stavka*, bătălia amorsată devenea o chestiune de propagandă psihologică și politică : o debarcare concepută de marele Stalin nu se putea termina prin retragerea forțelor angajate, ele trebuiau, cu orice preț, să-și continuie acțiunea lor ofensivă până la victoria totală !

Executând ordinul Führerului, Divizia 125 Infanterie, care se bătea cu rușii la Krasnodar, luptând pentru fiecare casă și colț de stradă, a fost nevoită să se desprindă și să pornească, în marș forțat, spre „Malaia Zemlea". I-au urmat alte unități, dintre cele mai experimentate și mai călite în foc, toate cu misiunea „de a-i zvârli pe ruși în mare !"

La rândul lor, supunându-se ordinului „genialului Conducător, sovieticii masau pe prăpădita bucățică de teren pe care izbutiseră s-o cucerească

trupe din ce în ce mai numeroase şi zilnic acostau la ţărm tot soiul de ambarcaţiuni aducând oameni, materiale, aprovizionări.

În frunte cu Leonid Brejnev, comisarii, politrucii se agitau cu frenezie, ziua şi noaptea, lămurind, îmbărbătând, promiţând şi, la nevoie ameninţând, căznindu-se să ridice moralul noilor veniţi şi să-l menţină ridicat. Ploua cu cereri de intrare în Partid, ploua cu decoraţii, ploua şi cu execuţii sumare pentru „laşitate în faţa inamicului Patriei".

În fiecare zi, pe ţărm debarcau noi oameni, artilerie, tehnică de luptă ; şi, în fiecare zi, o parte din aceşti oameni erau ucişi sau schilodiţi, o parte din tunuri scoasă din uz, o parte din tehnica de luptă distrusă. Ei şi ? Alţi oameni şi alte guri de foc veneau să umple golurile ce se căscau întruna...

În gropile lor de pe muntele Mişako, puşcaşii marini ai batalionului Kunikov, comandourile primelor ceasuri, cei care izbutiseră să creeze capul de pod, luptau în continuare, din ce în ce mai puţini la număr...

Maiorul Kunikov murise, la fel ca şi locotenentul Romanov, fusese ucis micul Ernilov, impetuosul Lavrenev şi atâţia, atâţia alţii...

Trăia Teterin, cu faţa stâlcită şi fără dinţi, trăia şi matahala de Ragulin. De câtă vreme vieţuiau în îngustele lor lăcaşuri de tragere şi bordee ? N-aveau nici cea mai mică idee ! Pentru ei, universul îşi schimbase dimensiunile, se redusese la fâşia de ţeren care se întindea dincolo de parapetul făcut din bolovani, la copacii şi hăţişurile din faţă, la imensitatea, nevăzută din gropile lor, a mării de unde veneau ajutoare şi întăriri.

Pierduseră și noțiunea timpului, știau doar când e noapte și când e zi. Trăiau ca niște fiare sălbatice, urât mirositoare, feroce și periculoase. Uitaseră de când nu se mai spălaseră și nu se mai bărbieriseră. Fețele lor, năpădite de peri aspri și țepoși, acoperite de un strat gros de jeg, încetaseră să mai fie niște fețe omenești sau, poate, erau acelea ale îndepărtaților noștri strămoși, viețuitorii peșterilor.

În rarele momente de calm încercau să doarmă chirciți în gropile lor, cu fruntea rezemată pe genunchi și arma întotdeauna la îndemână. Mâncau și beau cum se nimerea — convoaiele cu hrană ajungeau greu și neregulat până la pozițiile lor și atunci se îndopau ca niște hămesiți, de li se apleca uneori, beau ca sparții și cum rațiile de vodcă erau generos calculate (nu-i vodca un element esențial pentru menținerea moralului ?), adesea erau beți, adesea beți turtă, dar de cele mai multe ori, beția lor aducea a turbare, a sete de sânge.

Primăvara era pe aproape, poate chiar și sosise, pe crengile neretezate de schije apăreau muguri, ici-colo se iția câte o floricică, soarele încălzea, în văzduh plutea un soi de bucurie...

Iluzorie bucurie, căci uite, nemții atacau din nou.

Adăpostit după parapet, Teterin îi vedea cum vin, cum se desfășoară în lanț de trăgători, cum se apropie de el, de tovarășii lui, pentru a zecea, pentru a suta oară !

Între el și Ragulin, în lăcașul săpat cândva de Ernilov, era un ostaș cu obrazul tuciuriu, părul creț și nasul coroiat ; îl chema Țiganov și numele i se potrivea de minune cu originea etnică ; asta nu-l împiedica însă să fie un bun luptător, curajos și excelent țintaș.

În cealaltă parte, acolo unde fusese lăcaşul lui Lavrenev stătea acum Davidov; scurt şi îndesat, era şi el un vecin pe care te puteai bizui. Ciudat individ! Cât timp inamicul se apropia, obrazul i se schimonosea de frică, îl apuca tremuratul, devenea livid, dar era suficient să înceapă lupta propriu-zisă, ca el să se transforme, brusc, într-o adevărată maşinărie de ucis, într-un combatant din care a pierit şi ultimul strop de teamă, un ostaş căruia nu-i pasă de gloanţele ce-i şuieră pe la urechi şi care l-ar putea preface oricând într-un cadavru.

În ziua când s-a instalat în groapa lui Lavrenev, văzându-l cum tremură ca o frunză-n vânt, Teterin şi-a zis că, acuşi-acuşi, o s-o rupă la fugă, că o să încerce să se pună la adăpost. Dar, nu! Davidov a rămas pe loc, a deschis focul exact la momentul potrivit, iar atunci când fasciştii au izbutit să ajungă până la poziţii, a ţâşnit afară din groapă şi, urlând ca un nebun furios, s-a năpustit spre ei. Cu o năprasnică lovitură de baionetă l-a doborât pe locotenentul neamţ care-şi îndemna oamenii la atac, a smuls-o din corpul muribundului, proptindu-şi talpa cizmei în pieptul celui căzut şi ca un taur dezlănţuit s-a repezit să caute o altă jertfă.

Atunci a şi fost rănit. Un glonţ i-a străpuns braţul, dar asta nu l-a împiedicat câtuşi de puţin să continue lupta, iar în momentul în care inamicul a început să dea îndărăt, să se repeadă pe urmele celor care se retrăgeau, izbind în dreapta şi în stânga ca turbatul. A dispărut printre copaci, pe pantă în jos, şi cei rămaşi pe poziţie şi-au spus că tovarăşului lor nu i-a fost dat să facă prea mulţi purici pe muntele Mişako. Uite că nu! Când totul s-a isprăvit,

când a revenit calmul, Davidov a reapărut, urcând domol costișa, de parcă profitase de clipa de răgaz ca să iasă din tranșee și să culeagă niscaiva floricele.

Stupefiați, cu armele încă fumegânde în mâini, pușcașii marini se zgâiau la el, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Iar el pășea, fără grabă, ca un cosaș care se întoarce acasă de la fâneața din vale, mulțumit de treaba făcută, cu cugetul împăcat și cu un ușor zâmbet pe buze.

Printre pietrele parapetului, Teterin se uita cu atenție la infanteriștii inamici care se furișau printre copaci, la toți acești oameni care se îndreptau spre moarte, mânați la rândul lor de dorința de a ucide.

Fețe de țărani, de țărani cumsecade, destul de asemănătoare cu cele ale rușilor pe care se pregăteau să-i căsăpească, fețe de amărâți cărora le-ar fi stat mult mai bine la coarnele plugului decât cu o pușcă în mână, afară doar dacă această pușcă ar fi fost una de vânătoare.

Păreau oarecum greoi, oarecum înceți în mișcări. Înaintau, cu armele în cumpănire, ridicând mult genunchii, ca toți cei obișnuiți să păşească peste brazde.

„Nu vor ajunge niciodată până la noi, își spuse Teterin. O să-i oprim cam în dreptul copacului frânt. N-o să treacă de el."

Proiectile de tun și aruncător prinseră să explodeze de-a lungul poziției ocupate de pușcașii marini. Ghemuiți pe fundul gropilor și șanțurilor pe care și le săpaseră, aceștia așteptau, ca de fiecare dată, ca tăvălugul de foc să treacă, să se îndrepte către linia a doua, pentru a-și reocupa posturile de luptă, gata să dea piept cu inamicul și Teterin se gândi că

ajunseseră să devină niște adevărați roboți, cu gesturi de automate, perfect sincronizate.

Iată și acum : capetele lui Ragulin, Davidov, Țiganov se iviră la suprafață exact în momentul în care și-l scotea și el, iar degetele lor apăsară pe trăgaci în aceași clipă în care pușca lui mitralieră slobozea prima rafală.

Acolo, în față, câteva siluete în uniformă *feldgrau* părură că se poticnesc de un obstacol nevăzut, se frânseră, bătură aerul cu brațele, se prăbușiră. Restul țâșni înainte, trăgând din mers, vrând să parcurgă cât mai iute spațiul descoperit care-i separa de pozițiile sovietice. Ciotul de copac, care în ideea lui Teterin trebuie să constituie limita înaintării inamice, a fost depășit, nemții se apropiau în fugă, gloanțele șuierau ca niște bondari furioși, mai rămăseseră doar cincizeci de metri... patruzeci... douăzeci... zece... !

Răcnind ca un apucat, Davidov sări afară din groapă, urmat imediat de Țiganov. Teterin golea încărcător după încărcător, din dreapta porni să răpăie o mitralieră, secerând din flanc inamicul, dar acesta intră rapid în unghiul ei mort și, din acel moment, și unora și altora nu le rămăsese decât o unică soluție, cea mai cumplită, cea mai atroce: lupta corp la corp !

Cu o năprasnică lovitură de baionetă, Davidov culcă la pământ un neamț, dar alți trei îl încolțiră și era limpede că va sucomba, cu toată violenta sa împotrivire, dacă nu îi va veni cineva în ajutor. Acel cineva a fost Țiganov. Cu ochi scăpărând și dinții rânjiți ca la lupi, el s-a năpustit răsucind în aer o

lopată de tranșee, devenind în mâna lui secure ucigașă.

Brusc, înaintea gropii lui Teterin, o gigantică umbră ecrană soarele. Era a unui zdrahon de neamț care se pregătea să-și înfigă baioneta, a cărei lamă lată lucea sinistru, în pieptul lui Otar. Instinctiv, acesta se trase îndărăt, atât cât îi îngăduia îngustimea locașului de tragere și, tot instinctiv, apăsă pe trăgaci. Ultimele gloanțe rămase în încărcător sfârtecară pieptul și pântecele inamicului, baioneta acestuia se implântă în pământ și, pentru a doua oară, Teterin se pomeni sub trupul inert al dușmanului doborât.

În jur răsunau urlete, explodau cu răbufniri seci grenadele de mână, pârâiau pistoalele-mitralieră, iar sângele infanteristului ucis se scurgea din răni, năclăind uniforma de marinar a lui Teterin.

Inamicul răzbise prin prima linie de rezistență, acum lupta se ducea în adâncimea poziției acolo unde se afla bateria anticar. Cu o sforțare disperată, Otar izbuti să îndepărteze leșul care-l strivea, smulse de sub el pușca-mitralieră, înlocui încărcătorul golit cu unul plin și, reorientându-se, deschise focul, de data asta țintind spatele inamicilor. Dar ce putea face o amărâtă de pușcă-mitralieră când întreaga poziție fusese dată peste cap, când domnea învălmășeala și confuzia, când exista riscul ca hitleriștii să ajungă la bateria pe care, acum, n-o mai proteja nimeni ? !

Ofițerul care o comanda a înțeles perfect situația.

Pușcașii marini care constituiau elementul său de protecție erau iremediabil condamnați. Pentru

ei, nu se mai putea face nimic ! Or, în clipa în care şi ultimii apărători, care încă mai rezistau, vor pieri, valul atacatorilor se va revărsa peste baterie. O dată cu ea, se va prăbuşi întregul sistem defensiv de pe muntele Mişako şi toate jertfele de până acum vor deveni zadarnice.

Dureroasă, cumplită, tragică, nu exista decât o singură soluţie : să deschidă focul „la grămadă" !

Da, la grămadă ! Contactul era atât de strâns, învălmăşeala atât de mare încât nu se mai putea face distincţie între „ai noştri" şi „ai lor" ! Cine ştie, poate că, totuşi, câţiva dintre aceşti puşcaşi marini, pe nedrept osândiţi, vor scăpa de obuzele compatrioţilor lor ? Era tot ce-şi mai putea dori acest artilerist...

— Baterie-e-e, foc !

Lungile obuze anticar ţâşniră din ţevi şi explodară în mijlocul celor ce se băteau cu foc la gura ţevii, cu baioneta, pumnalul, patul armei sau lopata individuală, cu pumnii şi cu picioarele, cu tot ce le cădea sub mână, într-o înverşunată încleştare, iarăşi pe viaţă şi pe moarte.

Prinşi sub focul ucigaş, învârtejiţi şi spulberaţi ca de un ciclon, oamenii, învălmăşiţi până atunci, se traseră instinctiv spre ceea ce ar fi putut constitui baza lor de plecare, partea prietenă. Au fost destui nemţi care nu s-au mai ridicat de la pământ, destui şi ruşi, dar între cele două grupuri de combatanţi până atunci parcă sudate între ele, s-a căscat un gol de care au profitat imediat tunarii, îndreptând tirul numai asupra inamicului, acum bine departajat.

Decimați de precizia focului devastator, mortal, soldații lui Hitler au început să dea înapoi, retragerea lor transformându-se, rapid, în fugă.

Cei ai lui Stalin, puțini la număr, dar încrâncenați, s-au luat după ei.

Victoria se mutase dintr-o tabără în alta numai și numai pentru că un ofițer artilerist acționase prompt, însângerându-și inima, dar salvând pozițiile de pe muntele Mișako.

În locașul său, Teterin se ghemui din nou pe fundul lui, sperând să treacă neobservat de cei care acum se retrăgeau în dezordine. De sus, tot ce se vedea din el era o tunică de marinar, pătată de sânge închegat.

De data asta, nemții nu mai urlau, își păstrau suflul pentru fuga care-i aștepta.

Când bocănitul tălpilor țintuite a început să descrească, Teterin a dat să se ridice. În același moment, un bot de cizmă l-a izbit drept în cască. Din fugă, namțul a slobozit și o rafală de pistol-mitralieră, sperând să trimită îndărăt în groapă mortul care înviase.

Teterin a răspuns cu o lungă serie.

Soldatul s-a poticnit, s-a frânt de șale ca și cum ar fi fost lovit cu un ciomag, s-a prăbușit.

Mitraliera din flanc a reînceput să răpăie, rândurile celor care se retrăgeau s-au rărit și mai mult. Practic, bătălia se încheiase.

Nici de data asta ostașii Reichului n-au izbutit să cucerească muntele Mișako, deși fuseseră la un pas de victorie.

Din cele două companii care începuseră atacul, n-a revenit pe poziția de plecare decât o mână de

oameni. Toţi ceilalţi au rămas să zacă pe vecie pe povârnişuri. Morţi absolut de pomană !

Atacul îi costase scump şi pe sovietici. Buimaci, nevenindu-le încă să creadă că au rămas în viaţă. supravieţuitorii rătăceau de colo până colo, căutându-şi tovarăşii, adunând răniţi, numărând morţii.

Ragulin fusese rănit, la fel şi Ţiganov, dar cel mai groaznic arăta Teterin, deşi nu păţise nimic, cu tunica lui pătată de sânge.

— Nu l-ai văzut pe Davidov ? întrebă Ţiganov.

Nu, nici Otar, nici Ragulin nu-l văzuseră. Tustrei porniră să-l caute. Într-un târziu, l-au găsit. Secerat de o rafală. Cu mâinile continuând să strângă puşca a cărei baionetă era şi acum mânjită de sângele inamicului. Îşi vânduse scump viaţa, avusese norocul să nu fie sfârtecat de un obuz rusesc, căzând în luptă cu duşmanul.

— A debarcat o dată cu noi, în prima tranşă...; murmură Teterin.

Într-adevăr, Davidov făcuse parte din desantul lui Kunikov, cel care crease capul de pod şi deschisese prima breşă în sistemul defensiv hitlerist.

— Oare câţi or mai fi rămas din băieţii care au debarcat pe 4 februarie ? se întrebă, cu glas tare, Teterin.

— Din primii două sute cincizeci ? făcu Ragulin.

— Da... din primii două sute cincizeci...

— Poate nici douăzeci... Chiar şi mai puţini... Muntele ăsta e plin de morminte...

— Părerea mea e că nici atât. Ca să-i numărăm, ne ajung cele zece degete, interveni Ţiganov.

— Să zicem c-am avut noroc rămânând în viață, mormăi Ragulin.

Noroc ? Avea dreptate s-o spună, dar va dura oare acest noroc până când se vor termina luptele pentru muntele Mișako ? Puțin probabil, pentru că, lucru pe care, evident, n-aveau de unde să l știe, bătălia pentru „Malaia Zemlea" era departe de a fi încheiată. De fapt, abia începea !...

Capitolul IX

HECATOMBA

Bătălia pentru „Micul pământ" dura de şase luni... Şase luni de lupte necontenite, cumplit de costisitoare în vieţi omeneşti, şase luni în răstimpul cărora numărul morţilor fusese demult uitat.

Iarna făcuse loc primăverii, primăvara verii... Se apropia toamna şi lucrurile nu se clintiseră din loc.

Generalul Petrov izbutise să concentreze în perimetrul capului de pod circa şaptezeci şi nouă de mii de oameni şi şase sute de piese de artilerie.

Şaptezeci şi nouă de mii de oameni masaţi pe mai puţin de douăzeci de kilometri pătraţi ! Aproape patru mii pe kilometru pătrat. Dacă aviaţia germană n-ar fi fost absentă de pe frontul de la Novorosiisk ce masacru ar fi urmat ! Ea însă lipsea.

În ciuda impresionantului lor număr, sovieticii nu reuşiseră, aproape nicăieri, să străpungă poziţiile germane, deşi mai slab apărate ; mai mult decât atât, nemţii, sprijiniţi de români, lansau neîncetat atacuri, urmărind să-i azvârle pe ruşi în mare, aşa cum poruncise marele Führer. Pierderile erau uriaşe, dar unităţile decimate se retrăgeau doar cât să-şi tragă sufletul şi apoi iar se năpusteau la asalt, vizând mai

ales muntele Mișako, poziție cheie în bătălia pentru „Malaia Zemlea".

După o săptămână de lupte înverșunate pentru posesiunea câtorva ruine din Stanicika, plutonul adjutantului Wagner, mai exact, cei câți mai rămăseseră din el, se afla în refacere la Novorosiisk ; în sfârșit, redobândiseră o înfățișare omenească, se putuseră spăla ca lumea, tunde și rade, se primeniseră, cei ale căror uniforme erau prea zdrențuite căpătaseră altele noi, în sfârșit, avuseseră prilejul să mănânce și să bea pe săturate, fără spaima că în orice moment s-ar putea să fie nevoiți să arunce gamela cu gulaș ca să pună mâna pe arme.

Odată refăcut, plutonul adjutantului Wagner a fost afectat Diviziei 4 vânători de munte a cărei misiune era cucerirea muntelui Mișako. Completările proveneau tot din rândul artileriștilor ale căror baterii fuseseră distruse și care, din voia soartei și prin forța lucrurilor, deveniseră veritabili pistolari-grenadieri, specialiști ai acțiunilor rapide și brutale, la fel de buni ca și pușcașii marini sovietici, cu singura deosebire că ucenicia și-o făcuseră direct pe câmpul de luptă și nu pe cel de instrucție.

Acum, desfășurat în trăgători, plutonul urca una din pantele blestematului munte. Oamenii treceau în fugă peste locurile descoperite, se adăposteau după stânci și grămezile de pietriș, se furișau prin văioage.

Mitralierele sovietice deschiseră focul. În iarba deasă, nepârlită încă de dogoarea soarelui, prinseră să înțepenească, ici-colo, siluete în uniforme *feldgrau*.

Pentru a câta oară soldaţii Wehrmachtului porneau la asaltul muntelui Mişako ? Nici ei, nici sovieticii pe care-i atacau, n-ar fi putut-o spune. Fuseseră zile când asalturile se ţinuseră lanţ, de dimineaţă până seara, când teribilul tir de baraj al bateriei anticar îi oprise pe atacanţi la jumătatea pantei, când mulţi dintre ei nu se mai ridicaseră.

Fuseseră şi zile când izbutiseră să ajungă până la poziţiile sovieticilor, când se bătuseră corp la corp ca să câştige câţiva metri de teren, când crezuseră că vor răzbi, în sfârşit, în amplasamentele ucigaşei baterii, dar de fiecare dată, abia mijită, victoria dispărea în norii de fum ai exploziilor. Sovieticii erau de nescos din gropile şi şanţurile lor. Se băteau ca fiarele, o făceau pe morţii ca după aceea să deschidă foc din spate şi numai morţi lăsau arma din mână. Fiecare metru de teren se câştiga cu suferinţe şi sânge... şi tot la fel se pierdea.

După câteva zile de binemeritată odihnă, Teterin, Ragulin, Ţiganov se întoarseră în gropile pe care le săpaseră cu şase luni în urmă. În locul celor căzuţi sau evacuaţi erau acum alţii noi, chipuri şi nume complet necunoscute, tovarăşi de luptă pentru un ceas, o zi, poate pentru mai mult, poate pentru mai puţin..!

În timpul scurtei perioade de refacere, Teterin îşi extrăsese toate cioturile dinţilor rupţi şi acum suferea mai puţin, deşi gingiile nu se cicatrizaseră complet ; sâsâia când vorbea, dar, de bine de rău, putea să se hrănească.

În momentul de față, se uita când la nemții care urcau panta — încă prea departe ca să poată trage în ei — când la amicul său Ragulin, care, potrivit obiceiului, rodea cu poftă un coltuc de pâine. Tare i-a fi plăcut să facă la fel, dar până una-alta, trebuia să se mulțumească să mestece niște frunze de tutun, primite de la o cătană mai bătrână, care-l asigurase că zeama de tutun e cel mai bun leac pentru cicatrizarea gingiilor și întărirea lor.

Își mestșca, deci, tutunul, expedia din când în când câte un scuipat negru și puturos, și urmărea, nu fără oarecare admirație, modul impecabil în care înaintau spre el câțiva nemți. În frunte mergea un tip solid, dar în același timp extrem de suplu, probabil comandantul lor. Avea mișcări rapide, de felină și era, desigur, la fel de primejdios ca și un tigru. În dreapta lui și cu un pas mai în urmă, venea un altul, care semăna leit cu primul, poate doar mai subțire ; cel din stânga în schimb, era un adevărat mastodont, o huidumă uriașă, bătând cu siguranță suta de kilograme, dar deplasându-se cu aceiași agilitate de maimuță ca și ceilalți doi. Se îndreptau direct spre poziția sa și a lui Ragulin, zigzagând printre copaci ca să fie cât mai puțin expuși tirului mitralierelor grele care deschiseseră focul de la distanță.

„Dacă ajung până aici, n-o scoatem ușor la capăt !" își spuse, involuntar, Teterin.

Cei trei care se apropiau erau adjutantul Willi Wagner, Frantz Fischer și Helwing. Sfidând parcă rafalele ucigașe, se apropiau, se apropiau întruna. Gloanțele șuierau pe deasupra capetelor lor, se îm-

plântau în trunchiurile copacilor, tocau frunzișul, dar ei continuau să avanseze știind că au depășit aliniamentul bătut de artilerie și că dacă scapă și de următorii zece-douăzeci de metri, vor nimeri în unghiul mort al mitralierelor grele și atunci vor putea da, într-adevăr, piept cu inamicul.

Din spate, tunul autopurtat deschisese foc asupra primelor poziții ocupate de sovietici. Din pământ țâșniră jerbe de flăcări și de fum.

Bateria rusească ripostă imediat, dar de astă dată fără succes : primul val scăpase din zona periculoasă, cel de al doilea era încă departe. În schimb, unul din proiectilele germane lovise în plin cuibul de mitralieră care ținea sub focul ei flancul atacatorilor. Prin aer zburară fragmente de metal și trupuri omenești sfârtecate și sinistrul ei răpăit încetă.

Acum, redutabilul 88 mm german își concentrase focul asupra bateriei sovietice și se vede treaba că ochitorul din turelă își cunoștea bine meseria pentru că focul inamicului diminuă în intensitate, deveni imprecis, sporadic.

Aveau oare să învingă de data asta ? Aveau oare să izbutească, în sfârșit, să-i izgonească pe acești îndărătnici Ivani de pe muntele Mișako ? Da, sigur că da, dacă parcurg vii ultimii metri care-i despart de primele gropi și tranșee !

Cu fălcile încleștate și toți mușchii încordați, adjutantul Wagner, urmat de oamenii lui, făcu un salt lung și rapid.

Din față, răpăiră serii scurte, furioase de pușcă-mitralieră. Era Teterin.

Cinci-șase gloanțe stârniră mici vârtejuri de praf chiar lângă picioarele adjutantului, ricoșară de pietre, dar unul din ele atinse, totuși, un soldat rus care care încerca să se adăpostească. Omul scoase un țipăt, se apucă de pântece, căzu. Era dintre puținii supraviețuitori ai zilei de 4 februarie...

Wagner smulse de la centură o grenadă și o lansă în direcția de unde venise rafala. Profitând de explozie, făcu un nou salt. Fischer, care-l urma ca o umbră, procedă la fel. Următoarea rafală îi trecu razant pe deasupra capului. Avusese încă odată noroc, tânărul Frantz. O secundă de întârziere și ar fi înșasat-o drept în piept ! Așa, un singur glonț izbi pieziș casca și se pierdu, țiuind, în văzduh.

— Doamne, din ce-am scăpat ! gâfâi Fischer.

La rândul său, Helwing execută un magnific salt exact în momentul în care încă nevăzutul trăgător schimba încărcătorul, se lipi de pământ, smulse cu dinții cuiul de siguranță al grenadei, numără până la cinci, apoi o aruncă făcând-o să descrie o curbă largă prin aer.

Explozia se produse cam la un metru de sol.

Unul din flăcăii care-l înlocuise pe cel care săpase primele locașuri de pe coastele muntelui Mișako, demult plecat dintre cei vii, simți un soi de lovitură de ciomag în spinare, dădu să se răsucească, dar o cumplită durere, asemenea unei lame înroșite în foc care i se implânta în spate, îi tăie răsuflarea.

— Ajutor ! strigă el. Ajuto-o-or !

Durerea se răspândea în tot trupul, îi răscolea măruntaiele, îi bloca plămânii. Încercă să tragă aer în piept, dar limba de jăratic îl împiedică s-o facă.

Suferea, suferea îngrozitor, i se făcuse, deodată, frică să rămână de unul singur în groapa aia a lui, avea nevoie de ajutorul unui tovarăş care să-i vadă rana, să-l panseze, să-i spună o vorbă bună.

Gemând, gâfâind, cu vederea înceţoşată, se căznea să iasă din groapa în care nu voia să moară.

Şi-a scos, mai întâi, capul, apoi un braţ pe urmă celălalt, s-a agăţat cu degetele de o rădăcină, a tras de ea din răsputeri deşi avea senzaţia că ghearele unei fiare sălbatice îi sfâşie spinarea.

Un moment, pe jumătate ieşit din groapă, a rămas nemişcat, încercând să-şi revină. Apoi, s-a smucit, urlând de durere, prinzându-se de un colţ de stâncă, şi reuşind să-şi extragă tot trupul din groapă. Întâi sprijinindu-se în mâini, pe urmă cu pieptul uşor ridicat, a dat să se salte de jos.

Neauzit de el, în tunetul bătăliei, a plesnit, sec, un foc de armă. Glonţul i s-a înfipt drept în inimă şi flăcăul în tricou vărgat de marinar s-a prăbuşit şi nu a mai mişcat. Mai murise un om pe coastele muntelui Mişako ! Unul, după atâţia alţii şi înaintea atâtor de mulţi...

Trăgând din mers, împroşcând cu gloanţe, aruncând grenade, Wagner, Fischer, Helwing şi toţi ceilalţi se năpustiseră la asalt. Trebuiau să dea piept în piept cu inamicul, trebuiau să-l scoată din vizuinile lui !

Urlau ca să-şi dea curaj, urlau pentru că nici un cuvânt omenesc nu-şi mai avea loc, urlau de furie şi turbare, de groază şi de disperare. Nu se mai gândeau la gloanţele care le şuierau pe la urechi, nu-i mai vedeau nici pe camarazii lor căzând, nu-şi imaginau nici măcar că, o secundă mai târziu, ar putea să fie ei cei care se prăbuşesc, care gem, care se zvâr-

colesc de durere. Bateria inamică amuțise, amuțiseră și mitralierele care trăgeau din flanc, acum era de ajuns să-i extermine pe cei din gropi și din tranșee ca muntele să fie cucerit. După aceea, totul va deveni mai ușor.

Victoria era aproape, victoria era doar la un pas! Încă un efort, și totul va fi isprăvit !

Isprăvit, da ! Dar cu ce preț ?.

Deasupra gropii în care se afla, Ragulin văzu proiectându-se umbra cuiva, imens și suplu ca o pisică. Se ghemui ca să-și asigure detenta, și izbi cu baioneta fixată la țeava puștii, cu toată puterea, de jos în sus.

Helwing, care sărise peste locaș, simți cum o limbă de foc îi pătrunde prin coapsă. Se răsuci, cu un urlet de durere, smulse țepușa de oțel din picior și, o dată cu ea, și arma din mâinile celui care o mânuise.

Dezarmat, neputincios, Ragulin se lipi de peretele de pământ al locașului, cu ochii holbați de groază, văzând cum propria lui baionetă se îndreaptă spre el.

Disperat, scoase un urlet de fiară când apucă să zărească tăișul baionetei pornind spre el, și un altul, mai cumplit, când acesta îi străpunse pieptul, implântându-se în peretele gropii.

O lovitură, încă una și încă una. Cu icnete de țapinar, stăpânit de o furie ucigașe, Helwing continua să lovească. Ragulin lunecase de mult pe fundul gropii, Ragulin își dăduse de mult sufletul, dar, îmbătat de sânge, Helwing lovea și tot lovea.

Când a smuls, pentru ultima oară, baioneta din trupul încă fremătând al dușmanului, Helwing și-a șters nădușeala de frunte și și-a adus aminte că și el e rănit.

Sângele curgea, pulsând din rană. Curgea, umplând cizma. O stranie moleșeală începea să-l cuprindă... Peisajul din jur parcă se încețoșa, parcă fâlfâia agitat de o briză a cărei răsuflare nu o simțea.

Era ostenit, cumplit de ostenit... Atât de ostenit, încât era absolut necesar să se așeze, să se odihnească nițel înainte de a porni să ucidă alți ruși, să cucerească muntele Mișako...

Încetișor, s-a lăsat să lunece pe pământ, și-a încrucișat mâinile pe piept, respirând adânc, convins că lupta s-a terminat, pentru că nu mai auzea nimic din ceea ce ar semăna cu zgomotele unei bătălii, ci doar o vagă și molcomă rumoare.

Un tremur ușor îi agita mâinile, simțea cum în pânteoe i se cască un gol... Avea cumva să leșine, el, Helwing, puternicul puternicilor, să leșine ca o fetișcană din cauza unei zgârieturi ?

Se lăsă încetișor pe spate și, cu toată sudoarea rece care începuse să-i inunde trupul, încercă o senzație de bine, de ușurare, de desprindere, de plutire.

Culcat pe pământul călduț, calm, potolit, privea cerul. Cât de albastru și senin putea fi acest cer de vară !... Ce sentiment de liniște și împăcare îi picura el în suflet... Era oare cu putință ca sub imensa lui boltire oamenii să se bată între ei, să ucidă și să fie uciși ? Nu ! Cu neputință ! Sub un asemenea cer

nu puteai decât să te întinzi și să te lași legănat de vise...

Gândul lucid se topea, se destrăma, suferința pierise, insidios somnul cel mare, somnul definitiv, cuprindea mintea rănitului. Din artera femurală secționată sângele curgea ca dintr-un robinet uitat deschis ; la început mică, băltoaca roșiatică se mărea cu fiece secundă.

Helwing trecu de la viață la moarte pe nesimțite, fără dureri și fără spaime, fixând cu ochii larg deschiși azurul infinit, în timp ce pe buze i se desena un zâmbet copilăresc, încrezător, împăcat și fericit.

Dintre toate morțile pe câmpul de luptă, a lui a fost cea mai blândă.

În jur, bătălia continua cu turbare. Cu aceiași turbare ca și atunci când împlântase, pentru prima oară, baioneta în trupul lui Ragulin.

Dintr-un salt, Frantz Fischer se pomeni în fața gropii lui Teterin. Rafala puștii-mitralieră îi trecu, miraculos, printre picioare. Cu o izbitură de cizmă, azvârli cât colo arma sovieticului, oricum inutilă pentru că gloanțele trase erau ultimile din încărcător, și îndreptă spre el țeava pistolului său mitralieră.

Din gura edentată a pușcașului marin, sinistră, oribilă, țâșneau urlete. Nu de spaimă, de furie. Uluit, Fischer pricepu că cel din fața lui, cel pe care se pregătea să-l omoare și care era cam de aceiași vârstă cu el, nu vrea cruțare, nu vrea îndurare, nu-l imploră să-l lase în viață, ci dimpotrivă, îl înjură, îl blestemă, îl urăște și că dacă în acel moment suprem,

ultimul în această existenţă, îl încearcă vreo părere de rău, era aceea e de a nu avea o altă armă în mână!

Degetul lui Fischer se crispă pe trăgaci, *Schmeisserul* * clănţăni scurt, tricoul vărgat, alb-albăstrui, al puşcaşului marin se coloră în roşu, trupul i se înmuie, genunchii se îndoiră şi încet de tot, ca într-o secvenţă de film dată la ralanti, Otar Teterin se lăsă, ghemuit, pe fundul gropii în care trăise aproape şase luni şi care, acum, îi devenise mormânt.

Fischer smulse încărcătorul golit şi dădu să-l înlocuiască, dar în aceeaşi clipă trebui să pareze atacul furibund al unui alt sovietic. Era Ţiganov care se năpustise, cu pumnalul de comando strâns în pumn, crezând că-şi mai poate salva tovarăşul. Pară, pocnindu-l pe rus cu ţeava pistolului-mitralieră în umăr, sperând să-l dezechilibreze şi să apuce, astfel, să-şi reîncarce arma.

Celălalt se clătină, dar îşi reveni imediat şi atacă din nou.

Involuntar, Fischer se trase cu un pas îndărăt. Era înfricoşător rusul care se pregătea să sară la el : ochi scăpărând de ură, dinţii rânjiţi, sclipitori de albi în faţa acea tuciurie, genunchii uşor flexaţi, braţele puţin îndepărtate de corp, dar mai ales lama aceea strălucitoare, lată, perfect ascuţită pe ambele muchii, o lamă pe care parcă o şi simţea pătrunzându-i în carne, despicându-i muşchii, scormonind prin măruntaie.

* Marcă de pistol-mitralieră din dotarea armatei germane, cal. 9 mm, cu pat rabatabil. (N.T.)

Rusul țâșni și, din nou, Fischer izbuti să-i evite atacul, lovindu-l cu toată puterea peste brațul care ținea pumnalul de comando. Lovitura fusese atât de violentă încât cuțitul îi scăpă din mână și, o clipă, neamțul se și crezu învingător, dar, cu o uluitoare agilitate, adversarul ridică de jos sinistra lamă, e drept, cu mâna stângă, dar asta nu schimba prea mult situația. Era limpede că țigănosul adversar era un specialist al șișului !

Un nou atac. Vârful pumnalului trecu razant cu beregata, sfâșiind gulerul vestonului.

Brațul drept fusese, totuși, rupt, era clar după cum atârna, inert și strâmb, dar lucrul acesta nu părea să-l afecteze prea mult pe sovietic. Puțin îi păsa de durere, unica lui dorință era să-l sfârtece pe neamț, în rest nu-l mai interesa nimic.

Tăcuți, cei doi se învârteau, unul în jurul celuilalt, pândind momentul prielnic, într-un soi de macabru dans al morții, în care fiece clipă putea fi cea din urmă, pentru unul ca și pentru celălalt. De cât timp se tot roteau așa, unul parând, celălalt atacând, vizând când gâtul, când pieptul, când burta ? Timpul părea că se oprise, că rămăsese suspendat, undeva, deasupra acestor doi oameni, care în afară de ură, de dorința de a ucide, nu mai aveau nimic omenesc în ei.

Uniforma lui Fischer era sfâșiată în câteva locuri, începuse să mustească de sânge, dar nu erau decât tăieturi lipsite de importanță, departe de a-l slăbi, de-a-i pune viața în primejdie. În schimb, vederea acestor pete roșiatice sporea înverșunarea rusului, convins acum că, dintr-un minut într-altul,

va izbuti să-şi doboare adversarul, cu inima străpunsă ori cu beregata tăiată.

În jurul lor, scene asemănătoare se repetau la nesfârşit. Grünberg dăduse peste unul mult mai puternic decât el, care-l trântise la pământ şi, în ciuda împotrivirii sale, încerca să-l sugrume. Strivit sub greutatea sovieticului, aproape sufocat, se zbătea cu mişcări dezordonate, haotice de animal care ştie că va muri, dar care continuă, totuşi, să lupte pentru fărâma de viaţă care i-a mai rămas.

Adjutantul Wagner intervenise în ultimul moment. O lovitură năprasnică de pumnal, drept între omoplaţi, şi rusul se prăvăli peste trupul, aproape inert, al lui Grünberg, care gâfâia, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

La doi paşi mai încolo, tăcuta încleştare dintre Fischer şi Ţiganov continua, cu aceiaşi ferocitate. O încleştare care se apropia, rapid, de deznodământul ei. Frantz simţea cum îl părăsesc puterile, cum mişcările îi devin mai încete, mai puţin prompte, în vreme ce agilitatea şi agresivitatea adversarului sporeau. Câteva secunde încă şi...

Rafala pornită din *Schmeisserul* lui Wagner îl atinse pe Ţiganov exact în momentul în care era sigur că, de data asta, lovitura lui de pumnal îşi va nimeri ţinta. Iar ţinta era beregata îndărătnicului neamţ.

Zvâcnetul braţului, prelungit de pumnal, stopă, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid. Ţiganov se răsuci pe călcâie, văpaia din ochi se stinse, înmuiat brusc, trupul se prăbuşi.

Câteva clipe, Fischer rămase năuc, nepricepând de unde-i venise salvarea, în care nădăjduise tot timpul, fără să creadă prea tare în ea, apoi își văzu comandantul, al cărui pistol-mitralieră mai fumega, îi zâmbi, un zâmbet jalnic și plin de recunoștință.

Cei care încercaseră să atace bateria și să o distrugă se retrăgeau acum, urmăriți îndeaproape de infanteria sovietică, net superioară în număr. Se retrăgeau luptând, mitraliind și lansând grenade, dar se retrăgeau !

Oamenii primului eșalon de atac turbau ; ce se întâmplase, cum începutul lor de victorie se putuse transforma în înfrângere ? Camarazii lor cedaseră, de frică, în fața dușmanului ? Le lipsise avântul ? Curajul ? Spiritul de inițiativă ?

Nu, nimic din toate astea ! Nu li se făcuse frică. Nu, nu le lipsise nici avântul, nici inițiativa, dar ceea ce îi copleșise, îi făcuse să dea îndărăt, fusese numărul. În locul fiecărui ostaș inamic scos din luptă, apăreau alți doi, alți cinci, alți zece...

Bateria însă, fusese distrusă. Servanții, lichidați. O victorie parțială, dar totuși o victorie !

Grünberg a fost secerat de o rafală de mitralieră în timp ce, retrăgându-se, cobora panta. A zvâcnit, și-a ridicat brațele spre cer, cerul acela albastru și infinit, și a căzut ca să nu se mai ridice niciodată.

— Bietul de el ! a murmurat Wagner. I-a fost sortit să zacă pe pământul ăsta străin...

Krüll a murit și el într-una din acele sălbatice lupte corp la corp, nu se știe unde, nu se știe împotriva cui.

Din cei care respinseseră, atât de spectaculos, tentativa de debarcare sovietică, nu mai rămăseseră decât doi : Wagner şi Fischer. Doi din două sute, după şase luni de lupte aproape zilnice !

Fischer păşea anevoie. Pierduse mult sânge, deşi nici una din răni nu era propriu-zis gravă ; la asta se adăuga şi tensiunea nervoasă, care şi ea îl sleise de puteri. Mergea clătinându-se într-o stare de semiconştienţă, pe terenul răscolit de explozii, presărat cu tot soiul de obiecte, căşti, benzi goale de mitralieră, lădiţe de la grenade, arme, gamele, lopeţi individuale, cutii cu măşti de gaze, o puzderie de lucruri heteroclite lăsate de mareea atacului şi a retragerii.

Înainta, bălăbănindu-şi braţele, şi întrebându-se câte mii de vieţi omeneşti costase acest munte blestemat pe care ei doriseră cu atâta înverşunare să-l cucerească, iar sovieticii îl apăraseră cu şi mai mare îndârjire.

Fuseseră zile când atacurile se succedaseră, val după val, de la răsăritul soarelui până la căderea nopţii, când din cei care porniseră să urce pantele nu revenise îndărăt decât o jumătate, uneori chiar numai o treime.

Toţi camarazii săi pieriseră... Helwing, Krüll, Grünberg şi atâţia alţii ale căror nume le uitase, sau nu le ştiuse niciodată, ale căror chipuri i se ştergeau acum din memorie...

Ceea ce nu ştia era că şi de partea sovietică, din cei două sute cincizeci de puşcaşi marini care debarcaseră la Stanicika nu mai rămăsese nici unul în viaţă.

Maiorul Kunikov, locotenentul Romanov, bravul maistru militar Korniţki, Teterin, Lavreniev, Davidov, Ragulin, Ţiganov, cu toţii căzuseră, mai devreme sau mai târziu, răpuşi de glonţ, de schijă, de baionetă, fără dreptul la alt mormânt decât locaşul lor de tragere sau groapa comună, vegheată de o puşcă înfiptă cu baioneta în pământ şi o cască pusă alături.

Capitolul X

PENTRU „MALAIA ZEMLEA" !

Bătălia pentru „Micul Pământ" a durat şapte luni încheiate.

Cu toate trupele, armamentul şi proviziile aduse pe mare, sovieticii n-au reuşit niciodată să străpungă poziţiile germane şi să dea peste cap Frontul de Sud, aşa cum hotărâse şi plănuise marele Stalin.

Cu toate sacrificiile şi toată înverşunarea de care au dat dovadă, niciodată soldaţii Reichului n-au izbutit să-i arunce pe ruşi în mare, aşa cum poruncise marele Hitler.

Mii şi mii de oameni au murit atacând sau apărând acest petic de pământ, fără nici o valoare strategică, numai şi numai pentru că doi dictatori atotputernici, ale căror ordine şi dorinţe nimeni nu cuteza să le discute, deciseseră că aşa trebuie să fie.

Chiar şi Leonid Brejnev a fost cât pe ce să piară, vasul pe care era îmbarcat izbindu-se de o mină. A fost salvat de câţiva marinari curajoşi care l-au scos teafăr la mal, ca să poată încuraja mai departe pe ostaşii Armatei Roşii să lupte, în continuare, PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE !

ÎN EDITURA Z:

COLECȚIA ENIGMA

CÂND E VORBA DE O CRIMĂ SĂ RĂSPUNZI LA ÎNTREBĂRILE CINE ? CUM ? DE CE ? A CONSTITUIT DINTOTDEAUNA UN EXERCIȚIU INTELECTUAL PASIONANT. IAR CÂND FORMULAREA ȘI REZOLVAREA ENIGMEI ÎNCAP PE MÂINILE CLASICILOR GENULUI POLIȚIST, REZULTATUL NU POATE FI DECÂT O LECTURĂ INCITANTĂ, STIMULATOARE ȘI, ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ, DECONECTANTĂ

ROSS MACDONALD — Moartea lui Jasper

De data asta celebrul detectiv Lew Archer are de luptat împotriva unui adversar redutabil : *Jasper*. O înfruntare grea şi înspăimântătoare, pentru că *Jasper* e un om mort cu acte în regulă care se ascunde şi îi manipulează pe cei vii.

Ei da, chiar el, Parker ! Precis, metodic, rece şi necruţător. E chiar el, aPrker ! Tehnocratul marilor lovituri. PARKER !

Persoanele care au cunoştinţă de „activităţile" domnului Parker ştiu cu cine au de-a face. Iar cei care încă nu cunosc caracterul şi aventurile ulului orului Parker, le vor descoperi fascinaţi în paginile acestui roman care se citeşte cu sufletul la gură.

NOEL BEHN — Conspirația F.B.I.

În momentul în care o bandă de simpli amatori reușește în mod uluitor să jefuiască o bancă de nu mai puțin de 31 de milioane de dolari, secția F.B.I. din Port Prairie, Missouri, își mobilizează toate forțele disponibile. Iar când doi agenți descoperă din întâmplare un asasinat bizar, izbucnește un val nemaiîntâlnit de nelegiuiri : crime, sinucideri și torturi. Firul roșu al violenței duce la oamenii cei mai puternici ai Americii. Și acesta e doar începutul...

Redactor : ADRIANA LUP
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 50 196
Regia Autonomă a Imprimerilor
Imprimeria CORESI București
ROMÂNIA

EDITURA

Atotputernicul Fuhrer, Adolf Hitler, a decis să nu rămînă picior de sovietic în peninsula Taman în care Armata Roșie debarcase.

Marele I. V. Stalin a hotărît că, dimpotrivă, picior de neamț să nu existe pe teritoriul acestei peninsule, botezate "Malaia Zemlea", adică "Pămîntul cel mic".

Din ciocnirea acestor două hotărîri a rezultat moartea și schilodirea a zeci de mii de oameni.

Frontul s-a stabilizat și cele două tabere s-au masacrat reciproc, bătînd, de fapt, pasul pe loc. După aproape șapte luni de lupte crîncene, s-a constatat că, din punct de vedere strategic, cucerirea sau păstrarea peninsulei Taman nu prezenta nici un interes.

Din tot sîngele care a îmbibat "Pămîntul cel mic" n-au crescut decît buruieni. Buruieni care existaseră și înainte...

GEORGES CLAVÈRE

PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

ISBN 973-9127-16-9

Lei 1950
TL 40
Lei 1990